

ဝနုပေါသီဒါဒ္ဓါဒိပေါသတ္တသမိဝံသ
အစိုးရဓမ္မာစရိယ
သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ
ပရိယတ္တိသဒ္ဓမ္မပါလဓမ္မာစရိယ
ပရိယတ္တိသဒ္ဓမ္မပါလဂန္ထဝါစကာစရိယ
ပရိယတ္တိသာသနဟိတဂဏဝါစကာစရိယ
ခုဒ္ဒကနိကာယ ပိနယပိသာရာ
ပိဋကတ္တယပါရဂူ
ပဉ္စနိကာယဏ္ဍဝပိဋကတ္တယပါရဂူ

၏

စိတ်ထားနိုင်စွာကုသိုလ်စွာတရားတော်

ဝေပင် မြေပွဲ
ဗိုလ်တင်
မိမိတို့

ဝနဝါသီ အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

၈

ပြုစုပြီး ကျမ်းစာအုပ်များ

- ၁။ ဓမ္မချမ်းသာတွေ့အောင်ရှာ
- ၂။ နိဗ္ဗာန်နှင့် နီးလိုလျှင်
- ၃။ တွေ့တုန်းဆုံတုန်း မမှန်းစေချင်
- ၄။ ဓမ္မဇရာ ရှုစရာ
- ၅။ လိပ်ကိုပုံဖြူ ခန္ဓာရှု
- ၆။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ မြန်မြန်ရှာ
- ၇။ ဓမ္မဩဇာ သုံးဆောင်ပါ
- ၈။ အပူထဲမှာ အအေးရှာ
- ၉။ အပူကင်းစင် မြတ်ကျင့်စဉ်

- ၁၀၁။ ဓမ္မဇရာရာ ပြဿနာများ ပထမတွဲ
- ၁၀၂။ ဓမ္မဇရာရာ ပြဿနာများ ဒုတိယတွဲ
- ၁၀၃။ ဓမ္မဇရာရာ ပြဿနာများ တတိယတွဲ
- ၁၀၄။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ကိုယ်နှောက်ပါ
- ၁၀၅။ ဘုန်းကျက်သရေ ထိုက်ရာနေ
- ၁၀၆။ နောက်ဆုံးနေ့မှသည်
- ၁၀၇။ ချွေးမအာလိပ္ပာ- ဝိသာခါ
- ၁၀၈။ ရွှေဆက်၍သာ
- ၁၀၉။ ချမ်းသာရေးလမ်းညွှန်
- ၁၁၀။ ကုသိုလ်ဖြင့်သာ ကယ်တင်ပါ
- ၁၁၁။ ပြန်လမ်းမကြို ငရဲဘုံ
- ၁၁၂။ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ပါရစေ
- ၁၁၃။ အဆင့်မြင့်စွာ နေစရာ
- ၁၁၄။ သစ်ပင်ကို၍ ရဟန်းပြု
- ၁၁၅။ မျှော်လင့် စောင့်စားလို့သာ
- ၁၁၆။ ခရီးမဝေး အနီးကလေးပါ
- ၁၁၇။ ဘောဇ္ဈင်တရား နေ့စဉ်ပွား
- ၁၁၈။ အစကပင် ကောင်းစေချင်
- ၁၁၉။ စိတ်ထားနိုင်စွာ ကုသိုလ်ရွာ

ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ရှင်များ

ကွယ်လွန်သူ ' ဦးကျော်ရွှေ ' ကိုရည်စူး၍
ကုန်ရစ်သူ နှစ်စက်သောပိဘများဘား၊ အမှူးထားကာ
ဦးစောဦးစိုင်း + ဒေါ်ခင်အောင်တို့
 သား - **ခေါင်ခင်စိုင်းစိုင်းစိုင်း**
 သမီး - **ဇွန်းဇွန်းစိုင်း**
           - **ပရုန်းလှဲမှူးစိုင်း**
 ပေါင်မြို့၊ ဗွန်ပြည်နယ်။

မာတိကာ

၁။	နိဂါန်း	(က)
၂။	ဘုရားအာရုံ စိတ်ဝယ်ထုံ	(ဂ)
၃။	စိတ်ထားခိုင်စွာ ကုသိုလ်ရှာ	၁
၄။	အကုသိုလ်စု မပြုရွှောင်ခွာ	၆
၅။	အံ့အံ့မကုန် ဗုဒ္ဓဂုဏ်	၉
၆။	သားရတနာ လိုလားရှာ	၁၅
၇။	သစ္စာ သီလ အားကိုးကြ	၂၁
၈။	သိကြားမင်းက ကူညီရ	၂၅
၉။	အဆမတန် ခံရပြန်	၂၉
၁၀။	လိုတာရလျှင် စိတ်ဖျော်ရွှင်	၃၄
၁၁။	အချစ်ကြီးမား မိဘများ	၃၉
၁၂။	အပြောင်းအလဲ ရှိစမြဲ	၄၅
၁၃။	သတိရှိလျှင် စိတ်ဖျော်ရွှင်	၄၉
၁၄။	ဘယ်သူမန်ဆင်းပေးတာလဲ	၅၄
၁၅။	အတိတ်သံသရာ ထိတ်စရာ	၅၈
၁၆။	နည်းမျိုးစုံစွာ စမ်းသပ်ရှာ	၆၃
၁၇။	ရည်ရွယ်ချက်များ မပျက်ပြား	၇၀
၁၈။	ပြုပြင်မရ သေခက်ချ	၇၅
၁၉။	အချစ်ကြီးက ပူပန်ရ	၈၀
၂၀။	ချစ်လိုက်ရ ပြင်းပြပင်ပန်းသည်	၈၄

၂၁။	စဉ်းစားကြပါ အရာရာ	၈၉
၂၂။	တရားမဲ့က ဆိုးကျိုးရ	၉၆
၂၃။	ကျေးဇူးတရားသိထားကြ	၁၀၁
၂၄။	ကျေးဇူးသိက ကောင်းကျိုးရ	၁၀၆
၂၅။	စည်းစိမ်အာဏာ မမက်ပါ	၁၁၃
၂၆။	အကုသိုလ်များ မပွားစေလို	၁၁၈
၂၇။	တာဝန်ကျေစွာ ထမ်းဆောင်ပါ	၁၂၃
၂၈။	အကြောင်းရင်းစွာ စိစစ်ပါ	၁၂၇
၂၉။	သာယာကပ်ငြိ ဘေးရန်ထိ	၁၃၀
၃၀။	အလောင်းတော်ရသော အလွန်ပျော်ဖွေ	၁၃၄
၃၁။	အစားမမက် တရားတက်	၁၄၁
၃၂။	ပူးရစ်သောက်စား ဘေးရန်များ	၁၄၆
၃၃။	အမြတ်ကျင့်ဝတ် မချွတ်စုံစေ	၁၅၃
၃၄။	ဆီဆားမပါ အစားအစာ	၁၆၀
၃၅။	ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မြတ်စည်းစိမ်	၁၆၆
၃၆။	ငယ်စဉ်တုန်းမှာ တရားရှာ	၁၇၁
၃၇။	လောကအထဲ မတည်မြဲ	၁၇၇
၃၈။	ကုသိုလ်အမှု ချက်ချင်းပြု	၁၈၅
၃၉။	စုပေါင်းညီညာ တရားရှာ	၁၉၀

နိဂါန်း

စိတ်ထားနိုင်စွာ ကုသိုလ်စွာ ဟူသော ဒေသနာတော်သည် မူကမကွ ဇာတကဋကထာကို အခြေခံကျောရိုးပြုကာ ဟောကြားထားသော တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။ ဟောကြားစဉ်အခါက ပါဠိတော်များကို ခွတ်ဆိုကာ ဟောကြားခဲ့သော်လည်း စာအုပ်အဖြစ်ရေးသားရာဝယ် ပည်သူမဆို နားလည်စွာ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ပါဠိကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းပြီး မြန်မာစကားပြေကို များများသုံး၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

အချို့အချို့သူများက အဋကထာဆိုတာ ဘုရားဟောထားတာမဟုတ်ဘူး ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ကုလားတွေ ရေးထားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပါဟူ၍ ပြောဆိုနေသည်ကို ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။

စာပေနှင့်စပ်စွာ မလေ့လာဘူးသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့
၏ ထိုကဲ့သို့ ဉာဏ်အမြင်သေးငယ်စွာဖြင့် ဝေဖန်ဟော
ပြောရေးသားချက်များကို နားယောင်ပြီး အဋ္ဌကထာ
ဆရာတော်များကို အထင်မသေးစေလိုပါ။ စင်စစ်သော်
ကား အဋ္ဌကထာဟူသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့
သော ပကိဏ္ဍက ဒေသနာတော်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုဂံခေတ် အနော်ရထာ
မင်းလက်ထက်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဆရာအစဉ်အ
ဆက် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာများကို သင်ကြားပို့ချ
ဟောပြောရေးသားတော်မူလေ့ရှိကြပါသည်။

ဤအရှင်အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်
တဝ ပါရမီဖြည့်စဉ်က ပဋိပတ္တိကျင့်စဉ် တစ်စိတ်တစ်
ဒေသကို တရားလိုလား အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုး
ကောင်းသမီးတို့ ကြည်ညိုနိုင်ကြစေရန်၊ အတုယူလိုက်နာ
ကျင့်သုံးသင့်သည်ကိုလိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ကြစေရန်၊ ရှောင်
ရှားသင့်သည်ကို ရှောင်ရှားနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်၍
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီးသည်ကို ပြန်လည်တည်းဖြတ်၍
စာအုပ်အဖြစ် ရေးသားပြုစုလိုက်ရပေသတည်း။

ဝနဝါသီအရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

“ ဘုရားအာရုံ စိတ်ဝယ်ထုံ ”

အတိတ်သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၂ ခုနှစ်၊ လူတို့ ဝေါ
ဟာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၀ခုနှစ်၊ ဥတုဂိမ္မ နွေလရာသီ၊
နှောင်းတက္ကလေဆုတ်(၄)ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၉၃ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
(၁၃)ရက်၊ ညချမ်းကာလ မွန်ပြည်နယ်၊ မုဒုံမြို့နယ်၊ ကျောက်
တစ်လုံးကျေးရွာ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၏ ကျောက်တစ်
လုံးတောရအတွင်း၌ ကျင်းပ ဆင်ယင်အပ်သော ဓမ္မာနုပ
ဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အလုပ်ပေး တရားစခန်း၌ ဟောကြား
အပ်သော...။

“ စိတ်ထားခိုင်စွာ ကုသိုလ်ရွာ တရားတော် ”

ဒီတရားတော်ကို မဟောမီ မနာမီ ဓမ္မဦးစွာ တရား
ပိုင်စွင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဘုန်းတော်မြောက်ပါးသခင် တရား
မင်းဘုရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို အာရုံပြုကာ ရှိခိုး
ကြည်ညိုကြပါစို့။ တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်
ကောင်းတို့ အားလုံးလက်အုပ်ချီထားကြ။

ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓာယ ဒေသေတိ၊
ဒန္တော ယော ဒမထာယစ၊
သမထာယ သန္တော ဓမ္မံ၊
တိဏ္ဍောဝ တရကာယစ၊
နိဋ္ဌတော နိဗ္ဗာနတ္ထာယ၊
တံ လောကသရဏံ နမေ ။

(ယ)

- လောကသရဏော - လောကသုံးပါး၏ အားထားရာ တစ်ဆူဖြစ်တော်မူသော။
- ယောဗုဒ္ဓေါ - သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ အမည်ရသည့် သုံးလောကထွတ်ထားအကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။
- ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍။
- တောဓာယစ - ကျွတ်ထိုက်သူများ ခိုလှုံလူတို့ ကိုယ်တူ မယွင်း ထိုးထွင်းသိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။
- ဒန္တာ - ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ဣန္ဒြေ ခြောက်မြာယဉ်ကျေးတော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍။
- ဒမထာယစ - ကျွတ်ထိုက်သူများ ခိုလှုံလူတို့ ကိုယ်တူမနေ့ ဣန္ဒြေခြောက်မြာ ယဉ်ကျေးပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။
- တိက္ကောဝ - နိဗ္ဗုတာဝှမ်း ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းထုတ်ချောက် ကိုယ်တော်တိုင် ရောက်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍သာလျှင်။

(ဇ)

- တရဏာယစ - ကျွတ်ထိုက်သူများ ခိုလှုံလူတို့ ကိုယ်တော်ထပ်တူ နိဗ္ဗုတာဝှမ်း မှာဘက်ကမ်းသို့ကူးသန်းထုတ်ချောက် ဆိုက်ရောက်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။
- နိဗ္ဗုတော - ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံ ရှင်သိမ်း၍ ဒုက္ခတွေ့ချုပ်ငြိမ်းတော် မူပြီးသည်ဖြစ်၍။
- နိဗ္ဗာနတ္ထာယစ - ကျွတ်ထိုက်သူများ ခိုလှုံလူတို့ ကိုယ်တော်ထပ်တူ ကိလေသ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရှင်သိမ်း၍ ဒုက္ခတွေ့ ချုပ်ငြိမ်းကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။
- ဓမ္မံ - မဂ်ဖိုလ်ဆိုင်ရာ ဒေသနာအရပ်ရပ် တရားတော် အထွတ်အမြတ်ကို။
- ဒေသေတိ - ကရုဏာရွှေ့ထား မေတ္တာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့လေပြီ။
- လောကသရဏံ - လောကသုံးပါး၏ အားထားရာ တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော။
- တံဗုဒ္ဓံ - သဗ္ဗညု ဗုဒ္ဓအမည်ရသည့် သုံးလောက ထွတ်ထား ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။

- အဟံ • ရုပ်နာမ်နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်မှည့်ခေါ် တရားဟောတဲ့ ဘုရားတပည့်တော် သည်။
- နမေ-နမာပိ • တရားဟောတရားနာ ဘေးရန်ကွာ ချမ်းသာစေကြောင်း ဆုမွန် တောင်းကာ ညွတ်ပျောင်းရိုကျိုး ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။
- မယံ • တရားဟောပုဂ္ဂိုလ် တရားနာပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်ဆိုသမုတ် အကွန့်ပ်တို့သည်။
- နမာမ • ကိုယ်နှုတ်နလုံး သုံးပါးပြောင်းပျော ဟန်ကိုလျော့၍ ကန်တော့မြတ်နိုး လက်စုံမိုးကာ မှီခိုးပူဇော် ကြပါကုန် ၏ မြတ်စွာဘုရား။

သာဓု - သာဓု - သာဓု

အားလုံး သက်တောင့်သက်သာထိုင်ပြီး နာကြား ကြပါ သူတော်ကောင်းတို့၊ ဘုန်းကြီး ဝိနောည ဟောမှာက 'ဗိတ်ထားနိုင်စွာ ကုသိုလ်ရှာ တရားတော်' ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိတ်ထားနိုင်စွာကုသိုလ်ရှာ

ကိလေသာမကုန်ခန်းသေးတဲ့သူမှန်သမျှဟာ ကံတရား ခဲ့ ဖိပ်သလို လောကမှာ ကြင်လည်နေကြရပါတယ်။ ကံက လည်း ကုသိုလ်ကံနဲ့ အကုသိုလ်ကံဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ကုသိုလ်ကံက ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။ အကု သိုလ်ကံက မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ သိပြီးသားပါ။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကောင်းကျိုးကိုပဲ လိုလားကြပါ တယ်။ မကောင်းကျိုးကို မလိုလားကြပါဘူး။ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို လိုလားရင် ကုသိုလ်ကံဖြစ်အောင် နေထိုင် ကျင့်သုံးတတ်ရပါမယ်။ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ နေထိုင်

ကုန်သုံးမှုကို ရှောင်စွားရပါမယ်။ သေသေချာချာ စေတနာ
ဝပ်စပ် စဉ်းစားကြပါ။ မကောင်းကျိုးတွေကို မလိုလားဘူး
ဆိုရင် အကုသိုလ်အမှုကို ဧကန်ရှောင်ရပါမယ်။

ဘယ်သူက ဘယ်လိုပဲ တိုက်တွန်း စေခိုင်းနေသည်
ဖြစ်စေ ရှောင်စွားရပါမယ်။ ကုသိုလ်အမှုဆိုရင်တော့
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကပဲ တားမြစ်နှောင့်ယှက်နေသည်ဖြစ်စေ
ပြုဖြစ်အောင် ပြုရပါမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရား
အလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခဲ့စဉ် အတုတန်းကဆိုရင်
ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်အောင် ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးက ခိုင်မာနေတာကြောင့် ပါရမီကုသိုလ်တွေကို
မနေမနား ကြိုးစားဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ပါရမီဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်ကို ပြော
တာပါ။ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုဖို့ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်မပါဘဲ သံသရာထဲမှာ လောကီချမ်းသာကို
တောင့်တပြီးဖြုတ်တဲ့ ကုသိုလ်ဟာပါရမီ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်း
ဆင်းရဲထဲမှာပဲ အကျိုးပေးပါတယ်။ ဝါကြောင့် ယောက်ီတို့
တစ်တွေဟာ ကုသိုလ်အမှုတွေ ပြုတိုင်းပြုတိုင်း မိမိတို့ရဲ့
ကုသိုလ်ဟာ ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါ။
ဘုရားအလောင်းတော် တစ်ခုသောဘဝမှာ စိတ်ထား ခိုင်
ခိုင်ထားပြီး ပါရမီကုသိုလ် ဆည်းပူးသွားပုံ တစ်စိတ်တစ်
ဒေသကို သာဓက ပြပါမယ်။

သာသနာပအချိန် ကာလတစ်ခုမှာ ဘုရားအ
လောင်းတော်ဟာ သူဌေးမျိုးမှာ ဖြစ်ခဲ့စဉ်ကပေါ့။ သာ
သနာပအချိန်ဆိုတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေ ဖွင့်
ထွန်းတော်မူပါတယ်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်များ မပွင့်ပါ
ဘူး။ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ အဝများစွာက အလှေ
အကျင့်ကောင်းတွေ ရနေတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပေးကမ်း
လှူဒါန်းမှုကို ပြုလေ့ရှိပါတယ်။

သဒ္ဓါတရားထက်သန်တဲ့ အလောင်းတော်ကို ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေက မကြာမကြာ ကြွရောက် ခိုးမြှောက်
တော်မူကြပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ဆူ
အိမ်ရှေ့ကြွရောက်လာတာ ဖူးမြင်လိုက်ရတော့ ဆွမ်းလောင်း
မလို့ထွက်လာစဉ် မာရ်နတ်သားက ဘုရားအလောင်းလာတဲ့
လမ်းမှာ ကြီးမားလှတဲ့ မီးကျိုးတွင်းကို ဖန်ဆင်းထားလိုက်
ပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော် လှူဒါန်းမှု ပြုခွင့်မရ
အောင် ပိတ်ပင် တားဆီးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါ ဘုရားအလောင်းတော်က- “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
အရှင်မြတ်ဘုရား- တပည့်တော်ဟာ မီးကျိုးတွင်းထဲမှာ
ခြေထောက်မိုးမွှော် ဦးခေါင်းဇောက်ထိုးကျပြီး သေချင်
လည်း သေပါစေတော့ဘုရား။ မလှူမတန်း မပေးကမ်းဘဲ
တပည့်တော် မနေနိုင်ပါဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ လှူဒါန်းမှု
ကို လက်ခံတော်မူပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြီး မီးကျိုး

တွင်းပေါ်ကနေ မြတ်သန်းပြီး ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံမှာ ဆွမ်း
ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော် မီးကိန္နိတွင်းပေါ်လည်း ရောက်
ရော အောက်ကနေ ပခုပ္ပာကြာပွင့်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပါ
တယ်။ အလောင်းတော်ဟာ မီးဘေးမသင့်ဘဲ လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေကပဲ ပိတ်ပင် တားဆီးနေစေဦးတော့
မိမိရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျောက်မခံဘဲ စိတ်
ထားနိုင်ပြီစွာ ဝါနကုသိုလ် ပြုလိုက်ပုံဟာ ကြည်ညိုစရာ
ပါပဲ။

အဲဒီလို ဘဝများစွာမှာ ကုသိုလ်အမှုတွေကို မဖြစ်ပြစ်
အောင် ပြုခဲ့ဖူးတာကြောင့် ဘုရားဖြစ်မည့် နောက်ဆုံးဘဝ
မှာ မြေဖဝါးတော်ဟာ ရွှေခြေနင်းများလို ညီညီညာညာ
တစ်ပြင်တည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီတို့ရဲ့
မြေဖဝါးမှာတော့ အလယ်ခေါင် ခွက် ချိုင့်နေတာ တွေ့ရ
ပါလိမ့်ပယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မြေဖဝါးတော်ဟာ မြေပြင်
ပေါ်မှာ ချနင်းတဲ့ အခါမှာလည်း တစ်ပြင်တည်း ညီညီ
ညာညာ ကျပါတယ်။ ကြွတော်မူရင်လည်း တစ်ပြင်တည်း
ညီညီညာညာ ကြွတော်မူပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီတို့ရဲ့ မြေဖဝါးဟာ ချနင်းတဲ့အခါ
အချို့မြေဖျား အလှောင်ကျပါတယ်။ အချို့ဖနောင့်က အလှောင်
ကျတာလည်းရှိပါတယ်။ ကြွတဲ့လှမ်းတဲ့ အခါမှာဆိုရင်

လည်း အချို့မြေဖျားပိုင်းက အလှောင်ကြွပါတယ်။ အချို့
ဖနောင့်ပိုင်းက အလှောင်ကြွပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကတော့
အတိတ်ဘဝများစွာက ကုသိုလ်တရားတွေကို မပြစ်မနေ
ပြုလုပ်ခဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကြောင့် အကြောင်းကံနဲ့ လျော်
ညီစွာ မြေဖဝါးတော် ညီညီညာညာရှိခြင်း၊ တစ်ပြင်တည်း
မြေပေါ်မှာ ချနင်းနိုင်ခြင်း၊ တစ်ပြင်တည်း ညီညာစွာ
ကြွလှမ်းနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ လက္ခဏာတော်ကို ရရှိတော်မူခဲ့
ပါတယ်။

အဲဒီလို လက္ခဏာတော်ပါရှိနေတာကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားကို ဘယ်လိုဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်
ကမူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် ကြောက်ရွံ့အောင် မပြုပုံ
မပြုနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို ရရှိတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဘဝတိုတို ရွေးအဟိုဝယ် ကုသိုလ်ပွားလွှား တရား
ထူး၌ စူးစိုက်မြဲလျက် ဆောက်တည်ချက်ကို တားဖျက်
မနိုင် ကြံ့ခိုင်ခံ့ခြင်း ကောင်းမှုရင်းကြောင့် ရွှေခြေနင်း
ဟန် နင်းပြန်တစ်မူ ကြွမူခြင်း ဖဝါးတော်ညီညာ လက္ခဏာ
တော် အာနုဘော်ဖြင့် ကျွေးကျော်ဝံ့စား တုန်လှုပ် ချောက်
ချားအောင် စွမ်းအားရှိမှု ဘယ်ရန်သူမှ မပြုပုံပါသော
မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရား။

အကုသိုလ်စု မပြုရှောင်စွာ

ကုသိုလ်အမှုကို မဖြစ်မနေ စိတ်ထားနိုင်နိုင်နဲ့ ပြုလုပ် သလို မကောင်းကျိုးပေးတတ်တဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေကို လည်း ဘယ်သူကပဲ တိုက်တွန်း စေခိုင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လိုရာထူးဂုဏ်သိန်စည်းစိမ်အခြေအရံတွေနဲ့ ဖြား ယောင်းသွေးဆောင်သည်ဖြစ် မပြုဖြစ်အောင် စိတ်ထား နိုင်နိုင်နဲ့ ရှောင်ရှားတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အကုသိုလ်အမှု တွေကို ရှောင်ရှားရင် မကောင်းကျိုးတွေ မကြုံတွေ့ရ တော့ဘူးပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားဟာ အလောင်းတော်ဘဝနဲ့ ပါရမီ ဖြည့်တော်မူစဉ်ကာလမှာ အကုသိုလ်အမှုတွေကို စိတ် ထားနိုင်နိုင်ထားပြီး ရှောင်ရှားသွားတာ အတုယူအား ကျဖို့ ကောင်းပါတယ်။ 'ပါရမီကုသိုလ်တွေကို ဖြည့်ဆည်း သေးမှ ဘုရားအဖြစ်ရောက်မယ်' မကောင်းမှုတွေကို ရှောင်

ရှားနိုင်မှ ဘုရားအဖြစ်ရောက်မယ်' ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် ကလည်း ပြင်းထန်နေတော့ ရှောင်ရှားသင့်တာကို လက် တွေ့ကျကျ တကယ်ရှောင်ရှားတော့တာပေါ့။

အလောင်းတော်ဘဝကတည်းက ပါရမီတော်တွေကို သဲသဲပဲပဲ ဖြည့်ကျင့်ပြီး ဘုရားအဖြစ် အရယူလို့ နိဗ္ဗာန် ဝင်စံသွားခဲ့တာတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သုဂတဂုဏ် တော်မြတ်ပါပဲ။ အဲဒီလို ဂုဏ်တော်တွေကို တွေးတော ဆင်ခြင် အမှတ်ရနေတာဟာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ ပွား များနေတာပါပဲ။

သောဘဂဝါ- ထိုရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ် ဘုရားသည်၊ **ဣတိပိ-** ဣပိနာတောရဏေန- ဒီပက်ရာ ထွက်သာသနင်း ခြေတော်ရင်းမှ မှန်ကင်းသီရိ ဝေဏီမဏ္ဍိုင် ခန်းဝါပိုင်အောင် ဆယ်ခိုင်ပါရမီ ခုံပြည့်ညီလျက် သုံးလီ ဘဝ များသတ္တဏီ သုခဗီးပွား ကွင့်သောအားဖြင့် မိုက်မှား အယူ မိစ္ဆာဟုက ဆံပြုတစ်စီ မကပ်ငြိဘဲ သတိသမ္ပဝဉ် မပြတ်ယှဉ်လျက် သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော် ရကြောင်းရော်၍ ကြံ တော်မူခဲ့သော ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း။

သုဂတော- သုဂတဟူသော ဂုဏ်တော်ကြီးဖြင့် အံ့အား၍ မကုန် ဗြဟ္မာဘုံတိုင်အောင် ယုံလှိုင်ကျော်ကြား ထင်ရှား တော် မူရပေသည် တကား။

အဲဒါကြောင့် အခု မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်

တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုလည်း မှန်းဆကြည်ညိုရအောင်၊
အတိတ်ဘဝတစ်ခုက အကုသိုလ်ဖြစ်စရာတွေကို ကြို
တင်ပြီး စိတ်ထားခိုင်ခိုင်နဲ့ ရှောင်ရွားခဲ့ပုံ ပါရမီ ကုသိုလ်
တွေကို ကြိုးစားပြည့်ကျင့်သွားပုံကို သာဓက ဆောင်ပြီး
ဟောကြ နာကြားကြပါစို့။

တံခွေးမကုန် ဗုဒ္ဓဂုဏ်

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် သာဝတ္ထိပြို့ ဇေတ
ဝန်ကျောင်းတိုက်တော်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်အခါက
ဖြစ်ပါတယ်။ ညဉ့်ဦးယံအချိန်တစ်ခုက ရဟန်းတော်
အရှင်မြတ်များဟာ ဓမ္မသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရာဖြစ်တဲ့
ဓမ္မာရုံတော်မြတ်အပေါ်မှာ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြပါတယ်။
မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်မလာသေးမီ ရဟန်းတော်များ
ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်တော်မူလှတဲ့ တောထွက်တော်မူခြင်းနဲ့ စပ်ယှဉ်
တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြောဆို ချီးမွမ်းနေကြပါတယ်။
သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကနေ ထွက်မြောက်လိုတဲ့သူတော်
ကောင်းများဟာ စကားပြောပြီဆိုရင် တရားအကြောင်း
နဲ့ စပ်ယှဉ်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြောကြပါတယ်။ တရားစကား

ပြောစရာမရှိရင် ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေတတ်ကြပါတယ်။ တရားနဲ့ မပတ်သက်တဲ့စကားကို မပြောကြပါဘူး။ ရဟန်းတော်များ ပြောဆိုနေကြပုံကတော့ - -

“ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ လောကီစည်းစိမ်တွေကို စာစွမ်းကုန်ခံစားလို့ ကောင်းလှတဲ့အချိန် သက်တော် (၂၉) နှစ်အရွယ်မှာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်တော်မူပြီး တောထွက်တော်မူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားမယ်ဆိုရင် အချိန်တွေ အများကြီးပိုနေသေးပါလျက်နဲ့ စွန့်နိုင်တော်မူပါပေတယ်။ သားတော်ကလေး ရာဟုလာ ဖွားမြင်တော်မူတဲ့နေ့မှာပဲ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုတွေကို မြတ်တောက်တော်မူခဲ့တယ်။ ဘဝမှားစွာက အတူတကွ ပါရမီဖြည့်လာခဲ့တဲ့ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ ယသောဓရာဒေဝီကိုလည်း စွန့်ထားခဲ့တယ်။ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ-” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြပါတယ်။

အဲဒီလို ချီးမွမ်း ပြောဆိုနေတာကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်ထဲမှာ သီတင်းသုံးနေရာက ကြားသိတော်မူလိုက်ပါတယ်။ ပကတိနားနဲ့ ကြားတော်မူတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဗုဒ္ဓသာတအဘိညာဉ်လို့ခေါ်တဲ့ ဉာဏ်နားနဲ့ ကြားတော်မူလိုက်တာပါ။ ဒီဗုဒ္ဓသာတအဘိညာဉ်ဟာ နတ်တို့နဲ့ နားလှိပ် ခရီးခိုင်တာ ထောင်

နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး တိုးတိုးကလေး ပြောတဲ့စကားသံကိုလည်း ကြားနိုင်တဲ့ စွမ်းအင်သတ္တိ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို ကြားတော်မူတော့ မြတ်စွာဘုရားဟာ... “အခုရဟန်းတော်တွေဟာ ငါဘုရားရဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို စွန့်ပြီး တောထွက်တဲ့အကြောင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုနေကြပြီး သူတို့စကားတိုင်းကို ငါဘုရားကြွသွားပြီး အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ စပ်ယှဉ်တဲ့တရား ဟောပြောရရင်ဖြင့် တရားနာပရိသတ်တွေ သစ္စာလေးပါ။ မြတ်တရားကို သိမြင်ကြလိမ့်မယ်” လို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ဓမ္မာရုံတော်မြတ်ဆီ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာတာကိုသိတော့ ရဟန်းတော်များဟာ ပြောလက်စ စကားကိုရပ်နားပြီး ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ထိုင်နေတော်မူကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ‘ငါဘုရားကသာ စကားကိုပြီး မပြောဘူးဆိုရင် ဒီပရိသတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တလေကမူ စကားစပြီး ပြောခုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါဘုရားကပဲစပြီး မိန့်ကြားပုမြစ်မယ်’ လို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီး -

“ရဟန်းတော်များကို- ဘိုချစ်သားတို့၊ အခုအချိန်မှာ သင်တို့တစ်တွေဟာ ဘာစကားတွေကို ပြောဆိုပြီးတော့ အညီအညွတ် စည်းဝေးနေကြတာလဲ ” လို့ မိန့်ကြားတော်

မုလိုက်ပြီး ရသယူအချိန်ကလေးမှာ မလသမာပတ်ဝင်စားပြီး နေတော်မူလိုက်ပါတယ်။

“တပည့်တော်တို့တစ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တောထွက်ပြီး ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပုံ အကြောင်းအရာတွေကို အံ့ဩစွာနဲ့ ခိုးဖွမ်း ပြောဆိုနေကြကြောင်းပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက

“ရဟန်းတော်များကို ချစ်သားတို့၊ အခုအချိန်မှာ ပါရမီတော်တွေ ပြည့်စုံအောင် မြည့်ကျင့်ပြီးထားတဲ့ ဝါဘုရားအဖို့ ရွှေနန်းစည်းစိမ်တွေကို စွန့်တော်မူပြီး တောထွက်တော်မူခဲ့တာဟာ အံ့ဩစရာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ပါရမီတော် မရင့်ကျက်သေးမီ ရှေးကာလတုန်းက ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး တောထွက်တော်မူခြင်းကသာ အံ့ဩ ခိုးဖွမ်းစရာကြီးပါ” လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ယောဘိတို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ကြပါ (၁၀)တန်းကို အရည်အချင်းရှိတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အတန်းသင်ခန်းစာကို ကျေကျေညက်ညက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေ့လာ ဖတ်၍ မှတ်သားနိုင်တယ်။ တစ်ဆင့်ပြန်လည်ပို့ချနိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်အတန်းစာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျေကျေညက်ညက် လေ့လာမှတ်သားရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပါပဲ။

(၅) တန်းလောက်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ကျောင်းသား

တစ်ယောက်က (၁၀) တန်း သင်ခန်းစာတွေ ကျေကျေညက်ညက်လေ့လာနိုင် ပတ်ရှုနိုင် ပြန်လည်ပို့ချနိုင်တယ်ဆိုရင် အံ့ဩစရာကြီးပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ပါရမီတွေ မပြည့်စုံသေး မရင့်ကျက်သေးတဲ့ နုနယ်နေသေးတဲ့အချိန်မှာ ကြီးမားလှတဲ့ လောကီစည်းစိမ်တွေကိုစွန့်ပြီး တောထွက်ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့တာဟာ အလွန်ပဲခိုးဖွမ်းစရာ အံ့ဩစရာကောင်းလှပါတယ်။

ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်များက မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား အခု နောက်ဆုံးဘဝမှာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအဖြစ် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်တော်မူပြီး တောထွက်တော်မူခဲ့တာကတော့ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ ကိုယ်တွေ့မို့ သိလိုက်ပြီးပါပြီ။ အတိတ်ဝေဒ္ဓာ ရှေးအခါတုန်းက ပါရမီတော် နုနယ်သေးပါလျက် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တောထွက်တော်မူခဲ့ပုံ အကြောင်းအရာဟာဖြင့် ဘဝဖုံးလွှမ်းနေတာကြောင့် တပည့်တော်တို့မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရပါဘုရား။ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်ကြားပြသတော်မူမှသာ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားတော်မူတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ----

“တေန ဟိ ဘိက္ခဝေ သုဏာထ ဘာသိဿာမိ- ဘိက္ခ

၈၀- ရဟန်းတော်များ တိုချစ်သားတို့၊ **တေနဟိ**၊ အဲဒီလို သိချင်ကြတယ်ဆိုရင် **သုကာထ**၊ သေသေချာချာ နာကြားကြကုန်လော့၊ **ဘာသိသာမီ**၊ ငါဘုရားဟောကြား ပြသပေတော့အံ့။”

“**သာဓုကံ မနသီ ကရောထ**၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နှလုံးသွင်းကြကုန်လော့” လို့ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းတော်များကလည်း ပြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူမည့် တရားစကားတော်ကို အာရုံစိုက်နေကြပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပြတ်စွာဘုရားက အတိတ်ဘဝဟောင်း တစ်ခုက ပြစ်ရပ်ကို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

သားရတနာ လို့လားရှာ

အတိတ်ဝေဇ္ဇာ ဇောအခါက ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီ နေပြည်တော်မှာ ကာသိမင်းကြီးဟာ မင်းကျင့်တရား (၁၀)ပါးနဲ့အညီ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ပြီး ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ပါတယ်။ ကာသိမင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့ငယ်နာမည် မဟုတ်ပါဘူး။ ကာသိတိုင်းကို အုပ်ချုပ်လို့ ကာသိမင်းလို့ခေါ်တာပါ။ ဒေသစွဲ အမည်ပညတ်ပါ။ ဌာနရဲ့ အမည်ကို ဌာနီအပေါ် တင်စားခေါ်တာကြောင့် ဌာနပဇာရနည်းနဲ့ ခေါ်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

အဲဒီ ကာသိမင်းကြီးမှာ မိဖုရားတွေအဖူးကြီးပဲ ရှိနေတယ်။ မိဖုရားတွေ များပေမယ်လို့ သားသမီးကတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ သားသမီးမရှိတော့လည်း သားသမီးလိုချင်ကြပြန်တယ်။ သားသမီးရှိပြန်တော့လည်း

သားသမီး မလိမ္မာရင် စိတ်ဆင်းရဲပြန်တယ်။ အချို့သူတွေမှာတော့ သားသမီးတွေအများကြီးမွေးထားပြီး မလုပ်ကွေးနိုင်လို့ အခက်အခဲကြုံရပြန်တယ်။ အစစ အရာရာကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျပ် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဆိုတာ ဘယ်သွားရှိတော့မှာလဲ။ အဲဒါကို ယောဂီတို့ သဘောပေါက်ထားကြပါ။

ကာသီမင်းကြီး အသက်ကြီးရင့်လာတဲ့အခါ တိုင်းသားပြည်သူတွေ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြပြီးတော့ "ငါတို့ရဲ့ မင်းတရားကြီးမှာ ထီးနန်းအမွေ ဆက်ခံတတ်တဲ့ သားသမီးရတာမှာ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို အကြံပေးစကား လျှောက်ထားသံတော်ဦးတင်ရရင် ကောင်းမယ်"လို့ တွေးပြီး အကြံပြုကြပါတယ်။

ရှေးကာလတုန်းက မင်းမျိုးဆိုတာရှိပါတယ်။ မင်းရဲ့ သားမြေးအစဉ်အဆက်အတိုင်း အုပ်ချုပ်သွားကြပါတယ်။ အခုခေတ်မှာတော့ တိုင်းသားပြည်သူတွေက သဘောကျတင်မြောက်ခြင်းခံရတဲ့သူကသာ နိုင်ငံတော်ကို ဦးဆောင်ပြီး အုပ်ချုပ်ကြပါတယ်။ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ကိုကြည့်ပြီး ထင်သလို အုပ်ချုပ်နေတာကို လက်မခံကြတော့ပါဘူး။ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ ရွှေကမင်းတွေဟာလည်း တိုင်းသူပြည်သားရဲ့အကျိုးကိုကြည့်ပြီး အုပ်ချုပ်

သွားကြတာပါ။ မတရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရင်လည်း တိုင်းပြည်မှာ ထကြွပုန်ကန်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်တတ်မှသာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ရဲ့အပေါ်မှာ တိုင်းသားပြည်သူတွေက ကြည်ဖြူကြမှာပါ။ ကာသီမင်းကြီးကတော့ မင်းကျင့်တရားနဲ့ညီညွတ်နေတာကြောင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ချစ်ခင်မြတ်နိုး လေးစားမှု ရှိကြပါတယ်။ တိုင်းသားပြည်သူတွေကလည်း ဒီတိုင်းပြည်ကို မင်းတရားကြီးရဲ့ သားမြေးအမျိုးအနွယ် အဆက်ဆက်ပဲ ဆက်လက် အုပ်ချုပ်စေချင်ကြပါတယ်။ မင်းကျင့်တရား (၁၀)ပါးထဲမှာလည်း 'အဝိရာဓန' ပြည်သူပြည်သားရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ရဆိုတဲ့ လမ်းစဉ် ပါရှိနေပါတယ်။

တိုင်းသားပြည်သူတွေဟာ နန်းရင်ပြင်မှာ စည်းဝေးကြပြီးတော့... "ရေမြေရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ အရှင်မင်းကြီးမှာ ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်လက်ခံယူမည့် သားတော် တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အရှင်မင်းကြီး သားဆုပ်နံပါဦးဘုရား" အကြံပြု သံတော်ဦးတင်ကြပါတယ်။ ကာသီမင်းကြီးဟာ တိုင်းသူပြည်သားများရဲ့ အကြံပြုချက်ကိုစဉ်းစားပြီး-

"ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ် ငါ့ရဲ့တိုင်းပြည်ကို တိုးတက်စည်ပင်အောင် မပျက်မစီးတည်ရစ်အောင် ဆက်လက်

ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ သားတော်တစ်ယောက်တော့ရှိသင့်တယ်”
 လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတယ်။ ကာသီမင်းကြီးဟာ
 ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီသပါတယ်။ ‘ငါပြောသလိုလုပ်ရ
 မယ်၊ ငါ့ကို အကြံပေးစရာမလိုဘူး’ ဆိုတဲ့ စိတ်မရှိပါဘူး။
 အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဟာ ခေါင်းဆောင်
 ပါပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာဆိုရင်လည်း
 ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဟာ ခေါင်းဆောင်ပါပဲ။ ကျေးရွာ
 တစ်ရွာမှာဆိုရင် ကျေးရွာရဲ့ အကြီးအကဲဥက္ကဋ္ဌဟာ ခေါင်း
 ဆောင်ပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာဆိုရင်လည်း ရွှင်ဘုရင်
 ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပါပဲ။ ဘာသာရေး၊ လူမှု
 ရေး၊ စီးပွားရေးအစရှိတဲ့ အသင်းအဖွဲ့တွေမှာဆိုရင်လည်း
 အသီးသီး ခေါင်းဆောင်တွေရှိကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ဆို
 တာ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်မလုပ်ရပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်
 ဟာ အကျိုးအမြစ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီး
 လုပ်သင့်မှ လုပ်ရပါတယ်။ မလုပ်သင့်ရင် မလုပ်ရပါဘူး။
 လုပ်သင့်တာကို မလုပ်ရင်လည်း တိုးတက်မှုမရှိပါ
 ဘူး။ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်ရင်လည်း တိုးတက်မှုမရှိပါ
 ဘူး။ ပျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ
 လက်အောက်ငယ်သားတွေရဲ့ တင်ပြချက်ကိုလည်း စိစစ်
 ဝေဖန်တတ်ရပါတယ်။ ကောင်းတယ် မှန်တယ်ဆိုရင်
 လက်ခံ အတည်ပြုရပါမယ်။ မကောင်းဘူး မှားယွင်းတယ်

ဆိုရင် ရဲရဲတင်းတင်း ပယ်ချရပါမယ်။
 ကာသီမင်းကြီးကတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့
 အကြံပြုချက်ဟာ သင့်မြတ် မှန်ကန်တယ်ဆိုတာ သိတာ
 ကြောင့် လက်ခံလိုက်ပြီး မိဖုရားတွေကို သားဆုပန်ခိုင်းပါ
 တယ်။ မိဖုရားတွေလည်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ သား
 ရအောင် ကြိုးစားကြပါတယ်။ အချို့မိဖုရားတွေက နတ်
 တွေပူဇော်ပြီး သားဆုတောင်းကြတယ်။ အချို့မိဖုရားတွေ
 က ဆေးဝါးတွေနဲ့ သားရအောင် ကြိုးစားကြတယ်။ အဲဒီ
 လို ကြိုးစားကြပေမယ့်လို့ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရခဲ့
 ကြပါဘူး။
 နောက်ဆုံးမှာတော့ မင်းကြီးက စန္ဒာဒေဝီလို့အမည်
 ရှိတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး သား
 ဆုပန်ခိုင်းပါတယ်။ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ ရုပ်
 ရည်အဆင်း ချောမောလှပတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်
 စုံတယ်။ မဒ္ဒတိုင်းမှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးရဲ့
 သမီးဆိုတော့ အမျိုးကလည်း မြတ်ပါတယ်။ စန္ဒာဒေဝီ
 မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ သားဆုပန်ပါမည့်အကြောင်းကို ကတိ
 ပေးပြီးတော့ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်
 တယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေကို စိတ်နဲ့မှန်းဆမိနိုး
 ပြီး ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်လိုက်ပါတယ်။ လပြည့်နေ
 တစ်နေ့မှာတော့ ဥပုသ်ဆောက်တည်ပြီး နေ့လယ်ခင်း

အချိန်မှာ နိမ့်တဲ့နေရာမှာ လျောင်းစက်ပြီး သူ့သီလကို ပြန်ဆင်ခြင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မှတ်သားဖို့ကောင်းတာက စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ နိမ့်တဲ့နေရာမှာ လျောင်းစက်တယ်ဆိုတာ 'စူဠသယနေ နိပဇ္ဇာဝ အတ္ထဇနာ သီလံ အာဝဇ္ဇေတွာ' လို့ အဋ္ဌကထာမှာပေါ်ပြထားတာ ရှိနေလို့ပါ။ အရင်အရင် နေ့တွေမှာတော့ ကျကျနန ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အိပ်ရာမှာ အိပ်စက်မှာပေါ့။ အခု ဥပုသ်သီလ ခံယူပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ အရင်နေ့က အိပ်ရာမျိုးမှာ မအိပ်စက်တော့ပါဘူး။ သာမန် အိပ်လို့ရရုံ ခပ်နိမ့်နိမ့်နေရာကလေးမှာပဲ အိပ်စက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဥဇ္ဈာသယန သိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း လေးစားရာရောက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ယောက်ျားလည်း အဲဒီနည်းကို အတုယူပြီး လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ သတိလက်လွတ်နဲ့ မနေပါဘူး။ သီလကိုဆင်ခြင်နေပါတယ်။

သစ္စာသီလ အားကိုးကြ

သီလဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဆောက်တည်ခဲ့ပြီးတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို တစ်ခုချင်း ပြန်လည် စိစစ်ကြည့်တာပါ။ အဲဒီလိုဆင်ခြင်နေတာဟာ သီလာနုဿတိတာဝနာပွားနေတာပါ။ ယောဂီတို့လည်း ဆင်ခြင်ကြည့်ကြပေါ့။ ဘာမှ ခဲယဉ်းတဲ့အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ခြင်ဖန်များလာရင် ကိုယ်ရဲ့ သီလစင်ကြယ်တာတွေ့လိုက်ရရင် ကျေနပ် အားရစရာကြီးပါပဲ။

- အဟော မေ ဝတ သီလံ ဟေ၊
- အဓဏှံ အဆိပ္ပံ ဟဝေ၊
- အသဝလံ အကမ္မာသံ၊
- ဘုဇိသပံ အပရာမသံ၊
- ပသဋ္ဌံ သဗ္ဗဝိညျာဟိ၊
- သမာဓိ သံဝတ္တနကံ၊

- မေ • အများမဆန် တရားမှန်ကို အားသန်ကျင့်
လို ဤငါ့ကိုယ်၏။
- သီလ • ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်း သီလတည်းဟူသော
အကျင့်ကြီးသည်။
- ဟေ အဟောဝတံ အားရစေဖွယ် ဟယ်ဟုတ်လှပေစွ
တကား။
- ဟေ • စင်စစ်စကန်အမှန်အားဖြင့်၊
- အဇာန် • အဝတ်အနား ပြတ်သည့်လားသို့ အနား
မြှိတ်စပ် အကျိုးအပြတ်လည်း မရှိပါ
တကား။
- အဆိပ် • အဝတ်အလယ် ပေါက်သည့်နယ်သို့ အလယ်
သိက္ခာ အရာရာတွင် အပေါက်လည်း မထင်
ပါတကား။
- အသဝလံ • နွားပြောက်နွားကျား ပုံအလားသို့ အများ
ဆက်လျက် အကြားအကွက်လည်း မထင်
ပါတကား။
- အကမ္မာသံ • ကျိုးကြားပေါက်အင် အပြောက်လည်း
မထင်ပါတကား။
- ဘုဇိသံ • လောကီချမ်းသာ မမှန်းပါသဖြင့် တဏှာ၏
ကျွန်တာဝန်မဲ့ကင်း သန့်ရှင်းလေစွတကား။

- အပရာမသံ • တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်အနာကို စွာဖွေသုံးသပ်
မစွပ်စွဲအပ်လေစွတကား။
- သက္ကိညျဟိ • အတိဇ္ဇာကင်း ကုသာရွှင်း၍ကောင်းခြင်း
လိုလား ပညာရှိများတို့သည်။
- ပသဋ္ဌံ • နည်းလမ်း အလိုက်အိမ်မှူးထိုက်သည်ဖြစ်၍
သမာဓိသံဝတ္တနက်-ဇာန်မက်ဖိုလ်ရှိ သမာဓိကို ထိမိစေရန်
အခြေခံဖို့ စကန်ကောင်းမြတ်လှပေစွ
တကား။

သာဓု သာဓု သာဓု

သီလဆောက်တည်ပြီး သီလကို ဆင်ခြင်တာ ကောင်း
မြတ်တဲ့လုပ်ငန်းပါပဲ။ စန္ဒာဝေဝီပီဖုရားကြီးကတော့ အိပ်
ရာပေါ်ရောက်တာတောင် သီလဆင်ခြင်တုန်းပါပဲ။ အချို့
သူတွေဆိုရင် အိပ်ရာပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘုန်းခနဲလဲချ
လိုက်ပြီး တောင်တွေးမြောက်တော့ တွေးရင်း အိပ်တော့
တာပဲ။ အချို့ကျတော့ အိပ်မပျော်သေးပီ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ
ဖို့နေတဲ့ ရုပ်သဘော နာမ်သဘောတွေကို ဖြစ်ဆဲဖြစ်ခိုက်
ပျက်ဆဲပျက်ခိုက် သူ့သဘာဝအတိုင်းသိရအောင် သတိ
ထားစွဲပွားနေကြပါတယ်။ တကယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ပါ။
ဘာမှ ပင်ပန်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ သီလကိုဆင်ခြင်ပြီး သစ္စာလည်း ပြုလိုက်ပါသေးတယ်။ သစ္စာပြုတယ်ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့ စကားကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတာပါ။ “ငါ ဆောက်တည် ကျင့် သုံးလိုက်တဲ့ သီလသည် မကျိုးမပေါက်ခဲ့ပါ။ ဤမှန် ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ့အတွက် သားကောင်း ရတနာ ရပါစေသည်” လို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့။ မိမိရဲ့ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးခဲ့ပြီးတဲ့ သီလကို အခြေခံပြီးတော့ သစ္စာပြုပါတယ်။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အတု ခိုးဖို့ ကောင်းပါတယ်။

သိကြားမင်းက ကူညီရ

နေ့စဉ်နေ့စဉ် သစ္စာပြုတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်း တစ်ခုကို ပြုဖြစ်အောင်လုပ်သင့်ပါတယ်။ အဲဒီလို နေ့စဉ် သစ္စာပြုထားရင် အရေးကြုံလာတဲ့အခါ ကိုယ်ပြုထားတဲ့ သစ္စာတရားက အားကိုးစရာ မြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း နံနက်စောစော ဘုရားရွှေမှာ ငါးပိစသီလကို ဦးဦးဖျားဖျား ဆောက်တည်လိုက်ပါ။ အဲဒီငါးပိစသီလမှာ ဘယ်နှစ်ပိစလုံခြုံခဲ့သလဲဆိုတာကို ပြန်ကြည့်ပါ။

ငါးပိစလုံး မကျိုးမပေါက်ဘူးဆိုရင် စန္ဒာဝေဒီမိဖုရား ကြီးလိုပဲ အိပ်ခါနီးအချိန်မှာ- “ငါသည် ယနေ့ ငါးပိစသီလ မှာ တစ်ပိစတစ်လေမျှ မကျိုးမပေါက်ခဲ့ပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါသည် လောကသာသနာ နှစ်ခြာ သော ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရသူ မြစ်ပါစေသား”

လို့ ဆိုလိုက်ပါ။ ငါးပါးထဲမှာ လေးပါးလုံမြို့ရင် လေးပါး လှူခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောဆိုပြီး သစ္စာပြုပါ။ သို့မဟုတ် ကာ မေသုမိစ္ဆာစာရ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုပဲ လုံမြို့တယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီကဲ့သို့တုတ်တစ်ခုကို အခြေခံပြီး "ငါသည် ယနေ့ ကိုယ်မပိုင်သော သူတစ်ပါးရဲ့ သားသမီးကို ကာယကံ ပြောက် ပြစ်မှားကျူးလွန်မှု မပြုခဲ့ပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာ ကောင်းကြောင့် ငါသည် လောကသာသနာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်ပါစေသား" လို့ဆို လိုက်ပါ။

သစ္စာပြုတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ပြောဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ် တိုင်ကလည်း အမှန်တကယ် ယုံယုံကြည်ကြည် ထောက်ခံ မှုရှိရပါမယ်။ ပြောဆိုတော့ ပြောဆိုတယ်။ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်တိုင်မယုံကြည်ရင် အဲဒီသစ္စာတရားဟာ စွမ်းအား မရှိပါဘူး။ အချို့ကြပြန်တော့ 'မှန်တာပြောရင် သစ္စာ' ဆို တဲ့အယူနဲ့ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အပြစ် တွေကို ရှာကြံပြီး လျှောက်ပြောနေကြတယ်။ အရေမရ အဖတ်မရ အတင်းအဖျင်းစကားတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ စကားတွေဟာ မှန်တန်တာပဲလို့ ဆိုပေမယ့်လို့ သူတစ်ပါး ရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောဆိုနေတာဖြစ်တာကြောင့် စိတ်စေတနာကလည်း အယ်သွားပြီးတော့ ကောင်းမှာလဲ။ စေတနာမကောင်းတော့ အကျိုးပေးလည်း မကောင်း

တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီလို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး မိမိရဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အခြေခံပြီးတော့သာ သစ္စာ ဆိုကြပါ။ သစ္စာပြုရဲ့လောက်အောင် မိမိမှာလည်း ကိုယ် ကျင့်သီလ ဖြူစင်ဖို့လိုပါတယ်။ သီလစင်ကြယ်မှလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ သန့်ရှင်းပြီး အင်အားရှိမှာပါ။ စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီး သစ္စာတရားရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ဘုံက သိကြားမင်းရဲ့ ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ မြကောက် ဖျာကြီးဟာ ပူနွေးလာပါတယ်။ ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ မြကောက် ဖျာကြီး ပူနွေးလာတာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းတရား(၄)ပါး ချီပါတယ်။

- (၁) သိကြားမင်း အသက်တမ်းကုန်တော့မည့် အကြောင်း။
  - (၂) ကုသိုလ်ကံ ကုန်တော့မည့်အကြောင်း။
  - (၃) ကိုယ်ကျင့်အစွမ်းသတ္တိရှိသူတွေက သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကို တောင့်တပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနေ ခြင်းအကြောင်း။
  - (၄) တရားကျင့်သုံးကြတဲ့ သူတော်ကောင်းများရဲ့ သီလတန်ခိုး ကြီးမားခြင်းအကြောင်း။
- အဲဒီလို အကြောင်းတရား(၄)ပါးထဲမှာ တစ်ပါးပါးကြောင့် ပူနွေးလာရတာပါ။
- အဲဒီလို ပူနွေးလာတဲ့အခါ လူ့ပြည်လောကမှာ အာ

တွေဖြစ်နေလို့ အခုလို ပူနွေးရပါလိမ့်လို့ ဆင်ခြင်ကြည့်ရှု
လိုက်တဲ့အခါ သီလစွမ်းအား သစ္စာစွမ်းအားကြီးမားလှတဲ့
စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီး သားဆုပန်နေတာကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ သားဖြစ်ထိုက်တဲ့သူကို
တာဝတိံသာနတ်ဘုံမှာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဘုရား
အလောင်းနတ်သားကို သွားပြီးတော့ တွေ့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် အလောင်းတော်နတ်သားကို စန္ဒာဒေဝီ
မိဖုရားကြီးရဲ့ ဝမ်းကြားတိုက်မှာ ပဋိသန္ဓေနေဖို့ တိုက်
တွန်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သား
ဟာ ဘုန်းကံရှင် ပါရမီရှင်ဖြစ်တာကြောင့် ပါရမီဖြည့်ဘက်
အခြားနတ်သားတွေကိုလည်း သူနဲ့အတူတူလိုက်ပြီး လူ့ဘုံ
လောကကြီးမှာ သွားရောက်ပြီး ပဋိသန္ဓေ တည်နေကြဖို့
တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ သိကြားမင်းကို လေးစားသော
အားဖြင့် အလောင်းတော်နတ်သားဟာ လက်ခံလိုက်ပါ
တယ်။

အဆမတန် ခံရပြန်

တကယ်စင်စစ်အားဖြင့်တော့ လူ့ပြည်ကို မသွားချင်
ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို
မရောက်မီ အလောင်းတော်ဟာ လူ့ပြည်ဌာန လူ့ဘဝမှာ
ကာသိတိုင်းမှာ အနှစ် (၂၀)တိုင်တိုင် မင်းအဖြစ်နဲ့ စိုးစံ
အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရာဇဝတ်သားတွေကို
သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီဒုစရိုက်အမှု
ကြောင့် သေပြီးနောက်ဘဝမှာ ဥဿဒါငရဲမှာ အနှစ်ရှစ်
သောင်းလောက် ခံခဲ့ရတယ်။ ရွှင်ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ စည်းစိမ်
ခံစားရတာ အနှစ် (၂၀) ငရဲမှာခံရတာက အနှစ်ရှစ်
သောင်းပါ။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို အမှတ်သတိရနေတာကြောင့်
လူ့ပြည်ကို မသွားချင်တာပါ။

သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ကိန်းလာတော့ အကု
သိုလ်အမှု ပြုလုပ်မိမှာ ကြောက်ရွံ့လာတယ်ပေါ့။ တကယ်
လည်း ကြောက်စရာကြီးပါပဲ။ မင်းစည်းစိမ်မှာ ယစ်ပူးပြီး

တော့ ကုသိုလ်တရားတွေ မေ့လျော့ပြီးနေပါလိမ့်မယ်။ လောကီကာမဂုဏ်တွေထဲ ဂုဏ်ယူ ဝင်ကြားနေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရင် ကြာလေကြာလေ တရားနဲ့ဝေးလေပါပဲ။ တရားနဲ့သာဝေးတာပါ။ သေဖို့ရာကတော့ ပိုပြီးပိုပြီး နီးလာပြီပေါ့။

ဘာတရားအသိမှ မရှိဘဲ သေသွားရင် လူခိုက်သေ နည်း နဲ့ သေရမှာပါ။ ငရဲကျဖို့ ရာနှုန်းပြည့်ပါပဲ။ ယောဂီ တို့လည်း သတိထားကြပါ။ သေဖို့ရာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နီးလာပါပြီ။ ငရဲပြည်ရောက်ရင် ယမမင်းထံမှာ လူ့ပြည် ပြန်ပြီး တရားအားထုတ်ပါရစေဦးလို့ ခွင့်ပန်လို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်ကံအားလျော်စွာ ခံရမှာပါ။ မိမိတို့ ဈေးကနေ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု ဝယ်လာပြီးတဲ့အခါ အိမ်မှာသုံးကြည့် လို့ အသုံးမတည့်ရင် ဈေးမှာသွားပြီး ပြန်လဲလို့ရတယ်။ သို့မဟုတ် ငွေပြန်အမ်းလို့ရပါသေးတယ်။ အကုသိုလ် အမှုတွေ ပြုခဲ့ပြီးရင် အခုမပြုချင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ပြုပြီးသားတွေကို ပြန်အမ်းယူလို့ မရပါဘူး။

ဘုရားအလောင်းတော်ချဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို စဉ်းစားကြည့် ရင် ကြောက်စရာကြီးပါ။ ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံက ငရဲမှာ ခံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခနှင့် မျိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အလွန်ပဲ ကွာခြားလှ ပါတယ်။ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချိန်တန်လို့ အပါယ်ဘုံ မှာ ခံရတော့မယ်ဆိုရင် အပါယ်ဘုံကို မသွားချင်ပါဘူး။

အရင်တုန်းက မသိလို့ အကုသိုလ်အမှုတွေပြုမိတာပါ။ နောက်မပြုတော့ပါဘူး- လို့ ငြင်းဆန်နေလို့လည်း ကံ တရားက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခု အချိန်ရှိတုန်းပြုသင့်တာကိုပြုလို့ ရှောင်သင့်တာကို ရှောင် ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ ဘုရားအလောင်းတော်နတ်သားကတော့ အကုသိုလ်ပြုမိမှာ အတော်ပဲ ကြောက်နေပါပြီ။

အခုခေတ်မှာ ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဖို့ မြို့နယ်မှာ လူကြီး ဖြစ်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ မနေမနား စည်းစဉ်း သိမ်းသွင်းနေကြတဲ့ သူတွေ ငွေကြေး အကုန်အကျခံပြီး လာဘ်ထိုးနေကြတဲ့ သူတွေရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို ဘုရားအလောင်း နတ်သားသိသွားရင် 'အင်မတန်မိုက်လုံးနက်တဲ့ လူတွေပဲ' လို့ မှတ်ချက်ချသွားမှာပါ။ အချို့သူတွေဆိုရင် ကိုယ်ရ ထားတဲ့ရာထူးအာဏာ စည်းစိမ်တွေကို တာရှည်တည်မြဲဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ အချို့လည်း နည်းလမ်းမှန်မှန် ကန်ကန်နဲ့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ အချို့ကျတော့ မတရား တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြိုးစားနေကြတယ်။

အလောင်းတော်နတ်သားဟာ လူ့ပြည်ဌာနမှာ ဘုရား ဖြစ်ကြောင်း ပါရမီတွေကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကြို တင် မြင်သိထားတာကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့တောင်းပန် တိုက်တွန်းမှုကို လက်ခံလိုက်ပြီး ပါရမီပြည့်ဘက် နတ်သား ငါးရာနဲ့အတူ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့ပြီး လူ့

ပြည်ဌာနမှာ ပဋိသန္ဓေတည်နေပါတယ်။ ဘုရားအလောင်း
တော်ကတော့ ကာသီမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဝန္ဒာ
ဒေဝီရဲ့ ဝမ်းကြွာတိုက်မှာ ပဋိသန္ဓေတည်နေပါတယ်။
ကျန်တဲ့ပါရမီပြည့်အက်နတ်သားတွေကတော့ အမတ်တွေ
ရဲ့ အိမ်မှာပဋိသန္ဓေ တည်နေကြပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ဘုန်းရှင်ကံရှင် ပါရမီရှင်
မြန်တာကြောင့် ပဋိသန္ဓေတည်နေတဲ့ အချိန်ကစပြီး မိခင်
စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးရဲ့ ဝမ်းကြွာတိုက်ကို ကာသီမင်းကြီး
က အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်ရလေအောင် အစောင့်
အရှောက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုခေတ်မှာလည်း ကုသိုလ်ကံ
အားကောင်းတဲ့ သားသမီးတွေ ပဋိသန္ဓေတည်နေတဲ့အခါ
မိခင်ဖခင်တွေက ကိုယ်ဝန်ကို ဆရာဝန်ထံအပ်နှံပြီး
အစောင့်အရှောက်ပေးကြတာ တွေ့ဖူးမှာပေါ့။ ဘုန်းကံ
မရှိတဲ့သူ ပဋိသန္ဓေတည်နေတဲ့အခါမှာတော့ မိခင်ဖခင်
တွေက အစောင့်အရှောက် မပေးနိုင်ကြပါဘူး။ ပစ်စလက်
ခတ်ပဲထားကြပါတယ်။ အချို့မိခင်တွေဆိုရင် ကိုယ်ဝန်
လေး ငါးခြောက်လနဲ့ သူတစ်ပါးတိမ်မှာ ရေခပ်ရတဲ့အလုပ်
အဝတ်လျှော်ရတဲ့အလုပ်၊ ဆွက်ပြုတ်ရ ပြေးရလွှားရတဲ့
အလုပ်တွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး မအားနိုင်ကြပါဘူး။ ဘုန်းကြီးနဲ့
ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီလို
မနေမနား လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ပဲ ငါးလလောက်ရှိတဲ့

ကိုယ်ဝန် ပျက်စီးခဲ့ရပါတယ်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့တာ
ကိုးလကျော်လို့ ဆယ်လရောက်တဲ့အခါ အလောင်းတော်
ကလေးကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသားဖွားတဲ့အချိန်မှာ
ကာသီမင်းကြီးဟာ မှူးမတ်ခိုလ်ပါတွေ့နဲ့အတူတူ တိုင်းနေ
ပြည်နေထိုင်တွေကို စည်းဝေး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းနေပါတယ်။
အဲဒီအချိန် မင်းမှူးထမ်းတွေက မိဖုရားခေါင်ကြီး သား
ရတနာ ဖွားမြင်တဲ့အကြောင်းကို မင်းကြီးထံ အရေး
တကြီး လာရောက် သံတော်ဦးတင်ကြပါတယ်။

မင်းကြီးလည်း သားတော်ကလေး ဖွားမြင်တော်မူလာ
တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာမှုတွေ အတိုင်းမသိဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။
နုလုံးစိတ်ဝမ်းတွေ အေးချမ်းပြီးတော့ သွားပါတယ်။ ဇာတ
ကဋကထာမှာ-- 'အပ္ပန္နဓရ ပီတိ ဥပ္ပန္နိ ဟဒယ သီတလံ
ဇာတိ' လို့ မိန့်ဆိုထားပါတယ်။ (အပ္ပန္နဓရ- ကာသီ
မင်းကြီး၏ကိုယ်တွင်း၌၊ ပီတိ-နှစ်သက်ကျေနပ်မှု၊ ပီတိ
တရားသည်၊ ဥပ္ပန္နိ- မြစ်ပေါ်လာလေပြီ၊ ဟဒယ- စိတ်
နုလုံးတော်သည်၊ သီတလံ- ဘေးဘယကင်း အေးမြ
ခြင်းသည်၊ ဇာတိ- ဝင်စစ်မသွေ မြစ်ပေါ်၍ လာလေသ
တည်း။)

သာဓု - သာဓု - သာဓု

အတိတ်ကာလ အခါသမယကလည်း ကိုယ်လိုချင်
တာရလို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ အခုပစ္စုပ္ပန် အခါ ကာလမှာ
လည်း ကိုယ်လိုချင်တာရလို့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ နောင်
အနာဂတ်ကာလမှာလည်း ကိုယ်လိုချင်တာရရင်ပျော်ရွှင်
ကြဦးမှာပါပဲ။ ကာသိမင်းကြီးဟာလည်း ကိုယ်အလိုရှိတဲ့
သားတော်ကလေး ပွားမြင်လာတယ်လို့ သတင်းကြားရရုံ
ကလေးနဲ့ ဝမ်းသာမှုတွေ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်လာပြီး ယိုး
သိပ်မထားနိုင်တော့တာကြောင့် အစည်းအဝေးသဘင်
ရောက်လာတဲ့အမတ်တွေကို --

“မုန့်တော်မတ်တော်တို့၊ ငါ့မှာတော့ အလိုရှိတဲ့ သား
ရတာနာ ရလာတာကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရတာ ပြောမပြ
တတ်အောင်ပါ။ မုန့်တော်မတ်တော်တို့ရာ ဝမ်းမပြောက်
ကြဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တော့ မုန့်မတ်တွေက --

“အရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့
မှာ ငွှေအခါကဆိုရင် နောက်ထပ် ထီးမွေ နန်းမွေ ဆက်ခံ
မည့်သူ မရှိသေးတာကြောင့် အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး စိတ်ပူ
နေရပါတယ်။ အခုအခါမှာတော့ ငါတို့အတွက် အားကိုး
ရာရပြီ။ ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အရှင်သခင် ပေါ်ပေါက်လာပြီ
လို့တွေးပြီး ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထား
သံတော်ဦး တင်ကြပါတယ်။

အဲဒီအခါ ကာသိမင်းကြီးက- “အင်း- ငါ့သားတော်

လိုတာရလျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်

ကိုယ် တောင့်တလိုချင်တာကို ရလိုက်ပြီဆိုရင် ဝမ်း
သာတတ် ပျော်ရွှင်တတ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပါပဲ။ သားသမီး
အလိုရှိတဲ့သူတွေဟာ သားသမီးရလာရင် ပျော်ရွှင်ကြ
တယ်။ ရာထူးအာဏာစည်းစိမ်ကို မတ်မောတဲ့သူတွေဟာ
ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ရာထူးအာဏာစည်းစိမ်ကို ရတဲ့အခါ ပျော်
ရွှင်ကြတယ်။ အိုးသစ်အိမ်သစ် အလိုရှိတဲ့သူက အိုးသစ်
အိမ်သစ်ကို ရတဲ့အခါ ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ အိမ်ထောင်ဘက်
အလိုရှိတဲ့သူက အိမ်ထောင်ဘက်ရရင် ပျော်ရွှင်ကြတယ်။

ဟာ ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဆိုတော့ လူ့ဘုံကို တစ်ယောက်တည်း လာတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူ့မှာ အခြေအရံ အသင်းအပင်း အပေါင်းအဖော်တွေရှိလိမ့်မယ်” လို့ စဉ်းစားမိပြီး မဟာ သေနဂုဏ္ဏအမည်ရှိတဲ့ အမတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး -

“အမတ်ကြီး၊ ငါ့သားတော်မှာ အခြေအရံအသင်း အပင်း ပါရမီပြည့်ဘက်တွေရှိလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အမတ် တွေ့ဖို့တိမ်မှာ ဒီနေ့မွေးဖွားတဲ့ကလေးတွေ ဘယ်နှစ် ယောက် ရှိသလဲဆိုတာ သင်ကသွားပြီး စာရင်းယူခဲ့ပါ” လို့ စေခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အမတ်ကြီးလည်း စာရင်းကောက် လိုက်တာ ဒီနေ့မွေးဖွားတဲ့ ကလေးငယ်ငါးရာလောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ အဲဒီကလေးများ အတွက် နို့ထိန်းတစ်ယောက်စီဖေးအပ်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက် ထားပါတယ်။ ကလေးတွေအတွက် ကျွေးမွေးစီမံကိုလည်း ထောက်ပံ့ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘုန်းကံရှင်တစ်ယောက်ကို အပိုရလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အစေအရာရာ အဆင် ပြေသွားတော့တာပေါ့။ မင်းကြီးက မိမိသားတော်ကလေး အတွက်လည်း နို့ထိန်း (၆၄)ယောက် ခန့်ထားလိုက်ပါ တယ်။ နို့ထိန်းတွေကို အရှည်အသွေး စိစစ်ပြီးမှ ခန့်ထား တာပါ။

(၁) အရပ်ရှည်လွန်းတဲ့အမျိုးသမီးကိုလည်း မခန့်ပါ

ဘူး။ အရပ်ရှည်တဲ့မိန်းမရဲ့ နို့ကိုစို့ရရင် ကလေးငယ်ဟာ နို့သီးကိုမိအောင် အပေါ်ကို အားယူပြီး စို့ရတာကြောင့် လည်ပင်းရှည်သွားတတ်တယ်။

(၂) အရပ်ပုလွန်းတဲ့ မိန်းမရဲ့နို့ကိုစို့ရရင် အောက်ကို ငုံ့ပြီး အားယူစို့ရတာကြောင့် ကလေးငယ်ရဲ့ ပုခုံးဟာ တို သွားတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အရပ်ပုလွန်းတဲ့ မိန်းမကို လည်း နို့ထိန်းမခန့်ပါဘူး။

(၃) ပိန်လွန်းတဲ့မိန်းမများဟာ အစိုးတွေငေါ့ပြီးထွက် နေတာကြောင့် နို့စို့ရတဲ့ကလေးငယ်ဟာ လက် ခြေ ပေါင် ရင်ဘတ်အစရှိတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တွေ နာကျင်တတ် တယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးပိန်လွန်းတဲ့မိန်းမကိုလည်း နို့ ထိန်း မခန့်ဘူး။

(၄) ဝလွန်းတဲ့မိန်းမများကျတော့ လက် ခြေ ရင် ဝမ်း တင်ပါးတွေ ပြည့်မောက်နေတာကြောင့် နို့စို့ရတဲ့ကလေး ငယ်ဟာ နို့ထိန်းရဲ့အသားတွေအထဲမှာ ခွေပြီးနေရတာပို့ လက်တွေ ခြေတွေ ဆွဲသွားတတ်တယ်။

(၅) အသားအရောင်မည်းနက်တဲ့ မိန်းမများရဲ့ နို့ရည် ဟာ အအေးဓာတ်လွန်ကဲတယ်။ နို့စို့ရတဲ့ကလေးမှာ ရင် ကြပ်ချောင်းဆိုးရောဂါစွဲတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အသား မည်းတဲ့ မိန်းမကိုလည်း နို့ထိန်းမခန့်ပါဘူး။

(၆) အသားဖြူလွန်းတဲ့မိန်းမများရဲ့ နို့ရည်ဟာ ပုပါ

တယ်။ နို့ရည်ပူကို သောက်စို့ရတဲ့ကလေးငယ်ဟာ ပိန်
 ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အသား
 ပြုလွန်းတဲ့မိန်းမကိုလည်း နို့ထိန်းအဖြစ် မရွေးချယ်ပါဘူး။
 (၇) နိုးပြင်းစွည်လျား တွဲကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့နို့ကို
 စို့ရတဲ့ကလေးငယ်ဟာ နို့ပြင်းရဲ့ဖိထားမှုကြောင့် နှာခေါင်း
 ပိပြားပြားဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နို့ပြင်းစွည်
 လျားတွဲကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း နို့ထိန်းမခန့်ဘူး။
 (၈) ချောင်းဆိုးနာရီကပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နို့ရည်
 ဟာ အချဉ်ဓာတ်ပါနေတယ်။ ဒါကြောင့် ချောင်းဆိုးနာ
 ရီတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း နို့ထိန်းအဖြစ် မရွေးဘူး။
 (၉) ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါကပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
 များရဲ့ နို့ရည်ဟာ ဝပ်ရှားရှားဖြစ်နေတာကြောင့် နို့စို့တဲ့
 ကလေးအဖို့ အဝင်ဆိုးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပန်းနာရင်
 ကြပ်ရောဂါရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း မရွေးချယ်ပါဘူး။

အချစ်ကြီးမား မိဘများ

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ သားတော်ကလေး ရလာတော့ နှစ်
 သက်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာကြောင့်
 သားအပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားတွေကလည်း ကြီးမား
 လှတာမို့ မင်းတရားကြီးက အခုလို စိမ့်ပေးလိုက်တာပါ။
 သားတော်ကလေးရဲ့ ဘုန်းကံကလည်း ကြီးမားတာကိုး။
 မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မိဘနေရာ ရောက်လာရင်လည်း ကိုယ့်
 သားသမီးကို ဒီလိုချစ်ကြမှာပါပဲ။

ကိုယ်က မိဘရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာ မပူမပင် မပြု
 မငြင်နဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်အခါက မိဘရဲ့ကျေးဇူး မိဘရဲ့
 မေတ္တာကို နားလည်တဲ့ သားသမီးဆိုတာ တော်တော်
 ကလေးပဲ ရှားပါတယ်။ ကိုယ့်အလိုတစ်ခုတည်းကိုပဲကြည့်
 ပြီး မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုး နှံ့ဆိုးဆိုးတာ
 ပူဆာတာ ကိုယ်ကောင်းတယ်ထင်လို့ ကိုယ်လုပ်ပြီး ပြဿ

နာပေါ်လာရင် မိဘတွေကို ပြောခွင့်ခိုင်းတာ၊ မိဘတွေ ပင်ပန်းကြီးစွာနဲ့ ရှာဖွေထားတာတွေကို ပြုန်းတီးပစ်တာ စသည်ဖြင့် အမှားလုပ်ရပ်တွေ အများကြီး ရှိတတ်ပါတယ်။

မိဘရဲ့လောင်းရိပ်အောက်ကနေထွက်ပြီး အိမ်ထောင် ကျသွားတာတောင်မှ မိဘတွေက လွစ်လျှူမရွံ့ရက်ကြ သေးပါဘူး။ ဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ဆိုရင် မိဘတွေသဘောမတူတဲ့ အကျင့်စာချိတ္တ မောက်ပြားနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ပြုတယ်။ သားသမီးလေးယောက်ရတယ်။ အစပိုင်းမှာ တော့ ဦးပွားဇရာက ပြောလည်သေးတာပေါ့။ နောက်ပိုင်း မှာ ကလေးတွေက ကြီးပြင်းလာတော့ ကျောင်းထားရလို့ ကျောင်းစရိတ် ငွေကုန်ကြေးကျကလည်းများလာတယ်။ ကလေးတွေက အရွယ်ကြီးလာတော့ ဟိုပစ္စည်းလိုချင် ဒီပစ္စည်းလိုချင် ပူဆာလာတော့လည်း ခေတ်ကာလအား လျော်စွာ ဝယ်ပေးရပြန်တယ်။

ကြာလာတော့ ကြွေးတွေက တင်လာပြီပေါ့။ အဲဒီ အခါ မိဘကိုအပူကပ်တော့တာပဲ။ မိဘက ရှိစေ့စေ့ အို စာမင်းစာ စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ခောင်းချ ပေါင်နံ့ပြီး ကြွေးဆပ်ပေးရတယ်။ သူက ပေါးဒိုင်မှာ ဒိုင် ပျားလုပ်တာကိုး၊ ပေါးဒိုင်က ငွေတွေကိုအလွဲသုံးစားလုပ် ကိုယ့်သာမယားအတွက် သိမ်းကျုံးပြီးယူတော့ စာရင်းစစ်

လိုက်တဲ့အခါ သိန်းပေါင်းများစွာလိုနေတယ်။ သူ့အခြေ အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလျော်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ မိဘဖြစ်သူက သူ့သားဒုက္ခရောက်တာ မကြည့်ရက်ဘူးဆိုပြီး အိမ်ထွေခြံတွေ လယ်တွေရောင်းပြီး ပေးဆက်လိုက်ရတယ်။ မိဘတွေမှာ အခြေအနေပဲ ဘဝ ရောက်သွားတယ်။ အခုတော့ သူ့မိဘတွေခမှာ ရန်ကုန် မြို့က ဘိုးဘွားရိပ်သာတစ်ခုမှာ မှီခိုကပ်ရပ်ပြီးတော့ နေရ ပါတယ်။ ကိုယ်အနစ်နာခံပြီး သားသမီးတွေကို ကယ်တင် လိုက်တဲ့မိဘတွေ ဒီလိုပဲ အများကြီး ရှိမှာပါပဲ။

ဒါကြောင့် မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ၊ မေတ္တာ တရားတွေ၊ ကရုဏာတရားတွေကို နားလည်ပြီး အချိန် မနှောင်းသေးမီ ကြိုးစားပြီး ကျေးဇူးဆပ်သွားကြပါ။ မိဘ နှစ်ပါးကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာရလေအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြပါ။ ကိုယ်ငယ်စဉ်က မိဘတွေက နည်းမျိုး စုံနဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီး ပြုစု စောင့်ရှောက် လုပ်ကျွေးခဲ့ကြ ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ သားသမီးတွေဟာ ကိုယ်အိမ်ထောင် ကျပြီး ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့အခါ အိုမင်းမရွမ်းဖြစ်နေကြ တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာချို့တဲ့ရှာကြတဲ့ မိဘတွေကို 'ကိုယ့်မိဘတွေ ပါ'လို့ ပြောရမှာတောင် ရွက်လာကြတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ဆိုတာတော့ ဝေးရောပဲ။ ကျေးဇူးသိပြီး ကျေးဇူးဆပ်တတ်

တဲ့ သားသမီးတွေလည်း ရှိတော့ချီပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သိပ်ရှားပါတယ်။

“ခင်ဗျားသားလေးက သမီးလေးက သိပ်ပြီးတော့ လိမ္မာဟာယံ၊ သင့်ကျေးတာပဲဗျာ၊ ပညာကလည်းတော် တယ် အကျင့်စာရိတ္တကလည်း ကောင်းတယ်” လို့ ပြောသံ ကြားလိုက်ရရင် မိဘတွေမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းသွားပါ တယ်။ ဒါကြောင့်- ‘သားတို့ရုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည် ချမ်းမြ၊ တစ်ပေါက်ကျက၊ မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်း တမ်း’ လို့ မိန့်ဆို ခဲ့ကြတာပေါ့။

ကာသိမင်းကြီးဟာ မိခင်ရင်သွေးသားတော်ကလေးကို မေတ္တာကရုဏာကြီးမားစွာနဲ့ လိုလေသေးမရှိရအောင် စောင့်ရှောက် ပြုစုထားပါတယ်။ အနွံအတာခံပြီး ယုယ နေပါတယ်။ အခုခေတ်ဆိုရင် အချို့မိဘများဟာ သား သမီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ်ကတည်းက သားကလေး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ မွေးဖွားလာရရှိ စေတီတော် ဆင်းတု တော်တွေမှာ ယတြာခေ့ကြ၊ ဆုတောင်းကြတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

မင်းတရားကြီးဟာ သားတော်ကလေးကို ကျကျနန စောင့်ရှောက်ပြုစုလာခဲ့တာ တစ်လသားအရွယ်လောက် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာ

ပြု လုပ်ပါတယ်။ ဝေဒင်ပညာ၊ နက္ခတ်ပညာ၊ လက္ခဏာ ပညာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာကြီးတွေကိုပင့်ဖိတ်ပြီး ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဟောခိုင်းပါ တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာကြီးတွေက - -

‘အရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ဒီမင်းသားကလေးဟာ ဘုန်းဓူင် ကံရှင်ရဲ့ လက္ခဏာတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကာသိတိုင်းတစ်တိုင်းတည်းကိုသာမက ကျွန်း ငယ်နှစ်ထောင် အမြဲအရံရှိတဲ့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းလုံး ကိုတောင် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နိုင်တဲ့သူပါဘုရား။ ဒီမင်း သားအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် အနှုတ်ရယ် မမြင်ပါဘုရား’လို့ သံတော်ဦးတင် ဟောကိန်းထုတ်လိုက် ပါတယ်။

ဒီမင်းသားဖွားမြင်တဲ့နေရာမှာ ကာသိတိုင်းတစ်တိုင်း လုံးမှာ မိုးတွေသံသံမိမိ ရွာခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးနဲ့ မုဒုတော် မတ်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း စိုစွတ်အေးမြသွားပါ တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ဒီမင်းသားရဲ့အမည်ကို ‘တေမိယ- မောင်စိုပြေ’လို့ အမည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ရွေးတုန်း ကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအရာအကြောင်း အတ္တ ပတ္တိတွေကြည့်ပြီး ဗျူဟာနဲ့ ကိုက်ညီအောင် အမည် ပေးကြပါတယ်။ နေ့နံတွေ ရွေးမနေကြပါဘူး။

အခုခေတ်မှာတော့ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ စသည်ဖြင့်

နေနံနံကိုက်ညီအောင် ညှိပြီး အမည်ပေးကြပါတယ်။ နာမည်က ဘယ်လိုပဲကောင်းအောင်ပေးထားထား မိမိ ကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ကျင့်သုံး တတ်မှသာ ကောင်းကျိုးပေးတာပါ။ ကိုယ်တိုင်က ကောင်း အောင်မနေတတ် မထိုင်တတ်ရင်တော့ နာမည်က ဘယ် လိုပဲကောင်းကောင်း လူကတော့ အလကား ဆန်ကုန်မြေ လေးပါပဲ။ နာမည်ကိုတောင် နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်။ နာမည်ဆိုတာ ခေါ်ဝေါ်လို့ရအောင် သတ်မှတ်ချက် ကလေး လုပ်ထားတာပါ။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှာ သာသနာထွန်းကားခဲ့စဉ် ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်က နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ မင်းကြီးတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့သားတော် သမီးတော်တွေကို အနုရုဗမင်းသား၊ အာနန္ဒမင်းသား၊ သာရိပုတ္တမင်းသား၊ ဝေမာမင်းသမီး၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာမင်းသမီး၊ ဂေါတမီမင်း သမီးဆိုပြီးတော့ ဘုရားလက်ထက်က ရဟန္တာတွေရဲ့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီမင်းကြီးဟာ သာသနာ တော်ကို သိပ်ပြီးတော့ ကြည်ညိုတာကိုး။ သူ့ရဲ့သားတော် သမီးတော်တွေကို ခေါ်လိုက်တာနဲ့၊ ဘုရားလက်ထက်က ရဟန္တာကြီးတွေကို သတိရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပုည ခေါ်ထားတာပါ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်လည်း မဆိုးပါဘူး။

အခြားအလဲ ရှိစဉ်

ကာသီမင်းကြီးဟာ တစ်နေ့မှာတော့ သားတော် တေမိယ မင်းသားကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီးတော့ ယုယကိစ္စစယ် ပျော်ပဲနေစဉ် မင်းမူထမ်းတွေက လူဆိုး လေးယောက်ကို ဖမ်းခေါ်ပြီး မင်းကြီးဆီကို ပို့လာကြ တယ်။ အမှုကကြီးတော့ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အဆုံးအဖြတ် ပေး စီရင်ရတယ်။ မင်းကြီးအနေနဲ့ နံနက်စောစော ကာလ သားတော်ကလေးနဲ့ ပျော်ပျော်ပဲပါးပြီးနေရတာ မင်္ဂလာရှိတယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ အဲဒီလို မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်မှာ လူဆိုးတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများလည်း ဝါမျိုး မကြာမကြာ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်သားအငယ်ဆုံးကလေး

ဆယ်တန်းစားမေးပွဲ အောင်တယ်။ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူး ထွက်တယ်လို့ ကြားလိုက်ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ အလွန်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးချောတစ်ယောက်က တေလေကြမ်းပြီးလှူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ် လို့ ကြားလိုက်ရတော့ ချက်ချင်းဒေါသထွက်သွားတယ်။ အချို့မိဘတွေဆိုရင် ချုံးပွဲချင့်ကြွေးတာတောင်မရှိတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုကို လိုလားကြတယ်။ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ် စိတ် ဖျက်ရတာကို ဘယ်သူမှ မလိုလားကြပါဘူး။ မလိုလားပေ မယ်လို့ ရှောင်လွှဲလို့ မရပါဘူး။ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ တော့ ကြုံတွေ့ရမှာပါပဲ။ ဒီနေ့ လောကကြီးဟာ သိပ်ပြီး တော့ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်ပါတယ်။ ကြုံတွေ့လာရတဲ့ ပြဿနာကို နှလုံးမသွင်းတတ်ရင် ပိုပြီးတော့ မခံမရပ် နိုင် မြစ်ရပါတယ်။ အချို့ ကိုယ် ရွေးနိမ့်သွားရင် ပြန်လည် ချေပဖို့ တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ အဲဒီလို ချေပတုံ့ပြန် လိုက်ရင် ပြဿနာတွေဟာ ပိုပြီးတော့တောင် ဆိုးသွားပါ သေးတယ်။ ဒေါသနဲ့ တုံ့ပြန်နေတာကိုး။

အချို့ကျပြန်တော့ ဒီလိုပြဿနာတွေနဲ့ မကြုံတွေ့ရ အောင်ဆိုပြီး ဝေးရာကို ရှောင်တိမ်းနေကြတယ်။ ဒါဟာ လည်း ပြဿနာတွေ ပြေလည်တဲ့လုပ်ရပ် မဟုတ်သေးပါ ဘူး။ အခြားတစ်နေရာ တစ်ဒေသမှာလည်း အဲဒီလို ခက်ခဲမှုပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရပြန်ရင် အခြားတစ်နေ

ရာကို ရှောင်တိမ်း သွားဦးမှာလား။ ဒီလိုပြဿနာတွေ မြစ်တိုင်းသာ ရှောင်တိမ်းပြီးနေရရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကိုယ့်အတွက် နေရာရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်ရတာ ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ် လှည့် ပြီးတစ်ချို့ မှတစ်မျိုးနဲ့ မြစ်ရပ်တွေ စုံနေတာပါပဲ။ ဘာမှ တည်မြဲတာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် အာရုံတွေ အထူးထူး အထွေ ထွေ မြစ်ပေါ်နေသလို လူတွေရဲ့စိတ်တွေဟာလည်း အာရုံ နောက်လိုက်ပြီး မတည်မမြဲ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ပြောင်း လဲနေကြပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောင်းလဲနေတဲ့ မတည်မြဲတဲ့ သဘောကို ပစ္စုပ္ပန်အခိုက် သတိထားပြီး သိတတ် ရှုတတ် မယ်ဆိုရင် ယောဂီတို့မှာ တရားအသိဉာဏ် ရင့်သန်လာ မှာပါ။ တရားအသိဉာဏ် ရင့်လာမှသာ ဒီပြဿနာ ဒီ အခက်အခဲတွေဟာ ပြေလည်သွားမှာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ဌာနတစ်ခုမှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်း မှာ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ နေ့စဉ် နေ့စဉ် စရိုက်အမျိုးမျိုးရှိသူတွေနဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံနေရရင် ပြဿနာဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ ပေါ်ပေါက်လာမှာပါပဲ။ ရှောင်ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် တရားအသိဉာဏ်နဲ့ ပြေလည်သွားအောင် လုပ်ရ ပါလိမ့်မယ်။ မြစ်သင့်တာကိုသာ မြစ်အောင်လုပ်ပါ။

ဟကျီးအကြောင်း မဆင်ခြင်ဘဲ တစ်ဖက်သတ်ကြီး
ငါသာလျှင် အနိုင်ရအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကို
မပွေးပါနဲ့။ အဲဒီစိတ်ဟာ မတရားတဲ့စိတ်ပါ။ ငြိမ်းချမ်းသွား
အောင် ပြေလည်သွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့စိတ် မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ပြဿနာတွေပိုပြီး ကြီးထွားလာပါလိမ့်မယ်။

သတိရှိလျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်

စိတ်ညစ်စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အချိန်မှာ မိမိရဲ့
စိတ်ကို သတိထားပြီး ကြည့်တတ်ဖို့လိုပါတယ်။ စိတ်
ညစ်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲတိုင်း စိတ်ကို သတိထားပြီး ကြည့်
တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရလာရင် သတိအားတွေ ကောင်း
သထက် ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ သတိအားကောင်းလာ
ရင် စိတ်ပူပန်မှု စိတ်ညစ်နှမ်းမှုကလေးတွေဟာ လျော့
နည်းသွားပါလိမ့်မယ်။ မတရား အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်တွေ၊
မတရားပြောချင်တဲ့ စိတ်တွေ မတရားပြုမှုချင်တဲ့စိတ်တွေ
ဟာ လျော့နည်းသွားပါတယ်။ သည်းခံခြင်းစွမ်းအားတွေ
တိုးပွားလာပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အခြေအနေကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်း

တတ်ချင်ရင် သတိအားကောင်းအောင် လေ့ကျင့်ပေးရ ပါမယ်။ သတိအားကောင်းမှုကြောင့် ဘယ်လိုအခက်အခဲ နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြေရှင်း တတ်သွားပါတယ်။ ဒါဟာ တရားအသိဉာဏ်ရှိလာတဲ့ သဘောပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူ့ကိုလေးစားလာပါ လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျေနပ်စရာဖြစ်လာပါ လိမ့်မယ်။ "When I am mindful, I am happy. My life with out mindfulness is quite meaningless. - သတိနဲ့နေရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ သတိမရှိဘဲ နေရတဲ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေတယ်" ဆိုတာ သိလာ ပါလိမ့်မယ်။

သတိရှိလာတဲ့သူဟာ အားငယ်စိတ် ကြောက်ရွံ့စိတ် တွေလည်း လျော့နည်းသွားပါတယ်။ ပူလောင်လှတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ အေးအေးအေးအေးနဲ့ နေချင်ပါတယ်ဆို ရင် ကိုယ့်စိတ် ဖြစ်စဉ်ကို သတိထားပြီး ကြည့်တတ်ဖို့လိုပါ တယ်။ စိတ်ကို သတိထားပြီး ကြည့်နေတာဟာလည်း တရား အားထုတ်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ ကာသိမင်းကြီးကတော့ သားတော်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်နေစဉ် လူဆိုးတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ ချက်ချင်း ဒေါသထွက် သွားတယ်။ စိတ်ရဲ့ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သဘောကို သတိ ထားပြီး မကြည့်ပါဘူး။ သတိမရှိတော့ တရားလက်လွတ်

ဖြစ်တော့တာပေါ့။

တရားလက်လွတ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကာသိမင်းကြီးဟာ မတရားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှု၊ မတရားတဲ့ အမိန့်ပေးမှုတွေ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်- 'မောင်မင်းတို့ ပထမရာဇဝတ်သားကို ကြိမ်ဒဏ်တစ်ထောင်ပေးလိုက်၊ ဒုတိယရာဇဝတ်သားကိုတော့ သံခြေချင်းခတ်ပြီးထောင်ချ ထားလိုက်၊ တတိယ ရာဇဝတ်သားကိုတော့ သံဆူးနဲ့ထိုးဆွ ပြီး ညှဉ်းဆဲလိုက်၊ စတုတ္ထရာဇဝတ်သားကိုတော့ သံတံ ကျင်လျှိုပြီး ကားစင်တင်သတ်လိုက်' လို့ အမိန့်ပေးလိုက် ပါတယ်။ မင်းမူထမ်းတွေလည်း မင်းကြီးအမိန့်ချမှတ် လိုက်တဲ့အတိုင်း စီရင်လိုက်တော့တာပေါ့။

သားတော် တေမီယမင်းသားကလေးဟာ ဖခမည်း တော်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာနေရင်း မင်းကြီးရဲ့အမိန့်ပေး ဆုံး ဖြတ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့- 'ငါ့ ခမည်းတော်ဟာ အပါယ် ကျစေနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေပါလား ငါဟာ လူဆိုး တွေကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲရာ လှောင်အိမ်ကြီးထဲရောက် နေပါလား' လို့ စဉ်းစားရင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲ သွားပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောကာလမှာ တေမီယ မင်းသားကလေးကို နန်းတော်အဆောက်အအုံရဲ့အလယ် ရွှေဗိမာန် ပျက်နာကြက်အောက်မှာ မြပုခက်နဲ့ သိပ်ထား

ပါတယ်။ အပေါ်မှာလည်း ထီးဖြူကို မိုးထားတယ်။ မင်းသားကလေးရဲ့ အခြေအခံကလေးငယ်တွေကိုလည်း ဘေးနားမှာ ထိုက်တန်တဲ့အဆင်တန်ဆာတွေ ဆင်မြန်းပေးပြီး သိပ်ထားပါတယ်။ အလောင်းတော် တေမိယ မင်းသားကလေးဟာ ရုတ်တရက်နိုးလာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခမ်းနားလှတဲ့ နန်းတော်ကြီး၊ ကြက်သရေရိုလှတဲ့ ထီးဖြူတော်၊ ထယ်ဝါလှတဲ့ မင်းမြောက်တန်ဆာတွေကို မြင်လိုက်ရပြီး ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရရှိလိုက်ပါတယ်။ မိမိအတိတ်ဘဝက ဖြစ်စဉ်ကို အမှတ်ရတဲ့ဉာဏ်ကို ဇာတိဿရဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဇာတိဿရဉာဏ်ရဲ့အစွမ်းကြောင့် အလောင်းတော်ကလေးဟာ- 'အင်း- ငါဟာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အနစ်(၂၀)တိုင်တိုင် ထီးနန်းစိုးစံ အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီမင်း နတ်ရွာစံပြီး နောက်ဘဝမှာ ဥဿဒါငရဲမှ နှစ်ပေါင်း ရွစ်သောင်းတိုင်တိုင် ငရဲဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီငရဲက လွတ်လာပြီးနောက် နတ်ပြည်မှာ နတ်စည်းစိမ်ခံစားခဲ့တယ်။ နတ်ပြည်ကနေ စုတေတော့ ဒီလူ့ဘဝကို ရောက်လာတယ်။ ဒီဘဝမှာ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ငရဲပြန်ဆင်းရဦးမှာပဲ' လို့ စဉ်းစားမိပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ပူလောင်မိပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော်ကလေး ဥဿဒါငရဲမှာ ခံခဲ့ရတာဟာ သူ့ကို တန်ဖိုးရှင်တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖန်ဆင်းပေးလိုက်လို့ ငရဲကျတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူပြုခဲ့တဲ့အကုသိုလ်ကံက သူ့ကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တယ်လို့ နားလည်ကြပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီတို့ကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့ကာယကံဝစီကံ မနောက်တွေက ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်တွေကို ဖန်ဆင်းပေးထားပါတယ်။ ဒီသဘောတွေကို သေသေချာချာ နားလည်ပြီးတော့ အကျိုးပေးတွေ ဆက်လက် ကောင်းမွန်စေချင်တယ်ဆိုရင် အခုဘဝမှာ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက်တွေကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစား ပြုပြင်သွားကြပါ။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ ကိုယ့်ကံတရားပါပဲ။ ကံတရားဟာ ဆင်းရဲမွဲတေ အောက်တန်းကျသွားအောင်လည်း ဖန်ဆင်းတတ်တယ်။ အထက်တန်းကျကျ ကောင်းကျိုးတွေရအောင်လည်း ဖန်ဆင်းတတ်တယ်။ မိမိတို့ရဲ့ သားသမီးမြေးမြစ် မျိုးဆက်သစ်တွေကိုလည်း ဒီအသိဉာဏ်ကလေးတွေ နှလုံးသားမှာ စွဲပါသွားအောင် ပြောဆို သွန်သင်ပေးတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလို သိမထားရင် ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ ဟိုဟာလိုလို ဒီဟာလိုလိုနဲ့ ထင်နေတတ်ပါတယ်။

ဘယ်သူ့ဖန်ဆင်းပေးတာလဲ

ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုနေတာ ကြားဖူးကြမှာပေါ့။ အချို့က ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ အချို့က ထာဝရဘုရားက အစစအရာရာကို ဖန်ဆင်းပေးတယ်လို့ ပြောကြပြန်တယ်။ အချို့ကျတော့ ဗြဟ္မာကြီးက ဖန်ဆင်းပေးထားတယ်လို့ ပြောကြပြန်တယ်။ ဖန်ဆင်းရှင်အစစ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ သိပြီတော့ နောင် မျိုးဆက်သစ် ကလေးငယ်တွေကိုလည်း အသိမှန် အမြင်မှန်ရအောင် နှလုံးသားထဲမှာ ကိန်းနေအောင် ပြောပြတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

အချို့အချို့ ဘာသာဝင်တွေဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေကို သားသမီး မြေးမြစ်တွေရဲ့ နှလုံးသားမှာ စွဲသွားအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ထည့်ပေး

ထားလိုက်ကြပါတယ်။ အခြားဘာသာတွေကို ထိပါးပုတ်ခတ်စရာ ဖျက်ဆီးစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ့်အယူအဆ မှန်တယ်မှားတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာဆန်းစစ်ပြီးမှ မှန်ကန်တဲ့ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေကို နောင် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေရဲ့ နှလုံးသားမှာ တည်သွားစေချင်လို့ ဒီလို ဟောနေ ပြောနေတာပါ။ မှန်မှန်ကန်ကန် တွေးခေါ် ယူဆတတ်လာရင် သူများပြောတာကို အရမ်းမယုံပါဘူး။

စကားစပ်မိလို့ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဗဟုသုတကလေး နည်းနည်း ပြောပြချင်တယ်။ အထက်မြန်မာပြည်က မင်းဘုန်းမင်းကြီးရဲ့ မြစ်၊ သီပေါမင်းရဲ့မြေး- 'တော်ဘုရားလေး အောင်လေ' ဆိုတဲ့သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဘိုးဘွားမိဘတွေက သာသနာကြည်ညိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကံနဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို နှလုံးသားထဲ စွဲနေအောင် ထည့်ပေးထားလိုက်တယ်။ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ ကိုလိုနီလက်အောက်မှာရှိနေတော့ တော်ဘုရားလေး အောင်လေကလည်း ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ မိဘတွေက ခရစ်ယာန်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ထားလိုက်တယ်။

ကိုလိုနီခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ရင် အရာမဝင်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေတယ်။

ခရစ်ယာန် ကျောင်းတွေမှာ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဘာသာရေး ဆရာက ကလေးငယ်တွေကို 'The God made the world' ဘုရားသခင်က ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဖန်ဆင်း ထားတယ်။ 'He also made us' ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း ဘုရားသခင်ကပဲ ဖန်ဆင်းပေးထားတယ်' လို့ ပြောဆို သင်ကြားပေးနေပါတယ်။ ကလေးငယ်တွေမို့ နှလုံးသား ထဲမှာ မိမိတို့ရဲ့ အယူအဆကို မှီကပ်သွင်းပေးလိုက်တာပါ။

စာသင်ကျောင်းမှာ တစ်နေ့တော့ ဆရာက ကျောင်း သားတွေကို 'Who made you' မင်းကို ဘယ်သူဖန်ဆင်း ထား တာလဲ' လို့ မေးတော့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက 'The God made me' ကျွန်ုပ်ကို ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေး ထားပါတယ်' လို့ ဖြေကြပါတယ်။ တော်ဘုရားလေး အောင် ဇေ အလှည့်ရောက်တော့ မပြေပဲ ပေတိပေကပ်လုပ်နေ တယ်။ ဆရာက မပြေရင် မှီကပ်မယ်ဆိုပြီး ကြိမ်လုံးပြ လိုက်တော့ 'My father and my mother made me' ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ဖန်ဆင်းပေးထားပါတယ်' လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဖြေလိုက်တော့ မေးမြန်းတဲ့ဆရာလည်း တွေ ဝေ သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်လည်း စဉ်းစားကြည့် ပေါ့။ တော်ဘုရားလေး အောင်ဇေရဲ့အဖြေဟာ ၄ ခြား အခြားကျောင်းသားတွေမို့ အဖြေထက် ပိုပြီးသဘာဝ

ကျတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများလည်း သူများပြောတိုင်း ရမ်းပြီးခွတ်မှိတ် မယုံ ကြပါနဲ့။ ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး လက်ခံ သင့်မှ လက်ခံကြပါ။ တေမီယမင်းသားကလေးဟာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုက ဥဿဒါငရဲမှာ ခံရတယ်ဆိုတာလည်း သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံတရားက သူ့ကို ဥဿဒါငရဲမှာ ခံရ အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာပဲလို့ သဘောပေါက်ကြပါ။

အတိတ်သံသရာထိတ်စရာ

ဘုရားအလောင်းတော်အနေနှင့် စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပါပဲ။ ကိုယ်ခံခဲ့ရတာ ကိုယ်တိုင်ပြန်သိနေရတာကိုး။ ဘဝသံသရာတစ်ခွင် ကြင်လည်ပြီး လာခဲ့ရတာ ကိုယ့် အတိတ်ဘဝက ပြစ်စဉ်တွေကို ပြန်လည်ပြီး တွေ့မြင်ရမယ် ဆိုရင် ထိတ်လန့်စရာကြီးပါပဲ။ အထက်တန်းဘဝတွေ ရောက်သွားလိုက် အောက်တန်းစားဘဝတွေ ရောက်သွား လိုက်နဲ့ပါပဲ။ ကိလေသာ မကုန်မချင်း ကြင်လည်နေရမှာ ပါ။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြင်လည်ရမှာပါ။

ကိုယ့်သံသရာ တယ်အချိန်ကစခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိနိုင် ကြပါဘူး။ ဘာကြောင့်ရှည်လျားစွာ ကြင်လည်ခဲ့ရသလဲဆို တော့ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာတရားတွေ ရှိနေကြလို့ပါ။ အဝိဇ္ဇာ ဆိုတဲ့ တရားက ခန္ဓာရဲ့ ဝုက္ခသစ္စာသဘောကို မသိဘူးကိုး။

အဲဒီတော့ သုခလို့ ထင်တယ်။ တဏှာက သာယာတွယ် တာတယ်။ သာယာမှုတဏှာကနေ ဇွဲလန်းမှုဥပါဒါန်ဖြစ် တယ်။ ဇွဲလန်းလာတော့ မရရအောင် ပြုလုပ်ယူမှုဆိုတဲ့ ကံတွေဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့။ ကံအကြောင်းတရားကြောင့် ဘဝသစ်မှာ ရုပ်သစ်နာမ်သစ်ဖြစ်တယ်။

ရုပ်နာမ်တွေရလာတော့ အိုနာသေခွဲ ပြန်တွေ့ရတာ ပေါ့။ ဒီဝုက္ခတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲလို့ လက်သည် ရှာလိုက်တော့ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်- 'အဝိဇ္ဇာ တဏှာ မြန်စွာမပြတ်သမှု သံသရာဝုက္ခ မုချကြို ဦးမည်။ အဝိဇ္ဇာတဏှာ မြန်စွာပြတ်မှ သံသရာဝုက္ခမုချ ကုန်ဆုံးမည်။' သံသရာမှာတော့ တစ်ဘဝရောက်လိုက် သေလိုက်၊ နောက် တစ်ဘဝရောက်လိုက် သေလိုက်နဲ့ပဲ ကြင်လည်နေတာပါ။

အနေက အသေသွားတယ်။ အသေက အနေသွား တယ်။ တစ်သွားတည်းသွားခဲ့ကြပြီး ဝုက္ခကြော့ရှည်လျားခဲ့ ပါပြီ။ သံသရာထဲမှာ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ ကြင်လည်ခဲ့ကြတော့ အမှားလုပ်ရပ်တွေ များပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ရဲ့အလိုကို လိုက်ပြီး ထင်မိထင်ရာ လုပ်ခဲ့ ပြောခဲ့ကြတာကြောင့် ကံနဲ့ လျော်ညီစွာ အကျိုးပေးတွေ့နဲ့ ကြုံရပြန်တာပေါ့။ ကိုယ်မြစ် ချင်တာကတော့ အကောင်းတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ခဲ့ကြရပါဘူး။ အကောင်းကံ

ဆိုးညစ်ရင် ဆိုးညစ်တဲ့အကျိုးပေးပဲ ရမှာပေါ့။

အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားကလေးဟာ သူ့ရဲ့ ကံ ညစ်နွမ်းမှုကြောင့် ဥဿဒါငရဲမှာ ခံခဲ့ရတာကို သိခဲ့ရပြီမို့ အခုဘဝမှာလည်း ရှင်ဘုရင်ဆက်လုပ်ရင် ငရဲမှာ ထပ်ခံရဦးမယ်ဆိုတာ တွေးရင်းတွေးရင်း ထိတ်လန့်ပြီး စိတ်မရွှင်လန်းနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအခါ ထီးချက်စောင့်နတ်သမီးက- 'ချစ်သား တေမိယရေ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ပုပန်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့သား ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မခံစားချင်ဘူးဆိုရင် -

- ၁။ မဆွဲသော်လည်း ဆွဲချင်ယောင် ဆောင်နေပါ။
- ၂။ နားမပင်းသော်လည်း နားပင်းချင်ယောင် ဆောင်နေပါ။
- ၃။ မအာသော်လည်း အချင်ယောင် ဆောင်နေပါ။

ငါ့သား အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာ ရှိတာကို သူတစ်ပါးတွေ မသိပါစေနဲ့၊ သူများတွေက ငါ့သားကို ဘာမှနားမလည်တဲ့ နလပ်နိုးတုံးကြီးလို့ ထင်သွားအောင် နေလိုက်စမ်းပါကွယ်။ သူများတွေက ငါ့သားကို အထင်သေးသွားမှ ငါ့သားအကျိုးရှိမှာ၊ အနေတဲ့သူ၊ ဆွဲ၊ နေတဲ့သူ၊ နားပင်းနေတဲ့သူကို ရှင်ဘုရင် မလုပ်ခိုင်းပါဘူး' လို့ သတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနတ်သမီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတစ်ခုမှာ တေမိယမင်းသားရဲ့ မိခင်တော်စပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အတိတ်ဘဝက

ရေစက်တွေက ပါလာတယ်။ ချစ်ချင်းမေတ္တာစိတ်တွေ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားတာကြောင့် စောင့်ရှောက်တဲ့အနေနဲ့ သတိပေး ပြောကြားလိုက်တာပါ။ အလောင်းတော်မင်းသားကလေးကလည်း မိခင်ဟောင်း နတ်သမီးရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးမယ်လို့ ပဋိညာဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ပဋိညာဉ်ပေးပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး အလောင်းတော်ကလေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ချောမြူနေနေ ပြီးလည်း မပြုံးတော့ပါဘူး။ စကားလည်း လုံးဝမပြောတော့ပါဘူး။ လှုပ်မှု ရှားမှုလည်း မလုပ်တော့ပါဘူး။ အဆွဲ အအာကလေးလို့ နေလိုက်ပါတယ်။ ချထားရင် ချထားတဲ့အတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေတယ်။ ငိုလည်း မငိုတော့ပါဘူး။ သူ့အနားမှာ လာပြီး တီးမှုတ်ဆူညံနေရင်လည်း မကြားသလိုဘဲ နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့အခြေအရံ ကလေးငယ်တွေကတော့ နို့ဆာလာရင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြွတယ်။

တေမိယမင်းသားကလေးကတော့- 'နို့ဆာတဲ့ဒုက္ခဟာ ငရဲမှာခံရတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် မပြောပလောက်ပါဘူးလေ' လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ကြိုတ်မှိတ် သည်းခံနေပါတယ်။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ရဲ့ရှည်မှန်းချက်ကို ရောက်ဖို့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကိုယ့်အစွမ်းအစကိုမပြဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေတာမျိုးကို ခေါ်တာပါ။ ကြောက်လို့ ကြိုတ်မှိတ်ခံနေတာကို

သည်းခံတယ်လို့ မခေါ်ပါဘူး။ အချို့က ကိုယ့်ကို နှိပ်စက် တဲ့သူကို ပြန်မချေပခဲ့လို့ ငြိမ်နေရပေမယ့်လို့ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်လိုပြန်လုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ ကြံစည်နေ တတ်တယ်။ အဲဒါကို သည်းခံတယ်လို့ မခေါ်ပါဘူး။

အထိန်းတော်တွေက အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေတဲ့ ကလေး ငယ်တွေကို နို့သွားတိုက်ကြတယ်။ တေမိယမင်းသား ကလေးကိုတော့ မငိုလို့ ဘယ်သူကမှ နို့မတိုက်ကြဘူး။ အချိန်ကြာမြင့်လာတော့ 'ဒီမင်းသားကလေးဟာ ငိုလည်း မငိုဘူး ပြီးလည်း မပြုံးဘူး လှုပ်လည်းမလှုပ်ဘူး၊ ဘယ်လို ပြစ်နေပါလိမ့်' လို့ အကဲခတ်လာကြတယ်။ ဒီအကြောင်း ကို မင်းကြီးထံ သံတော်ဦး တင်ကြတယ်။

နည်းမျိုးစုံစွာ စမ်းသပ်ရှာ

မင်းကြီးလည်း အကြောင်းစုံကို လေ့လာပြီး 'ငါ့သား တော်ကလေးဟာ အနေတာများပြစ်နေသလား' လို့ သံသယ ဝင်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်လသား အရွယ် ကစပြီး နို့ရည်နဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ပါတယ်။ သိပ်ဆာလာ ရင်တော့ ငိုမှာပဲလို့ဆိုပြီး နို့မတိုက်ဘဲ ကြာကြာထားကြည့် တယ်။ ကလေးငယ်က လုံးဝမငိုဘူး။ အဲဒီတော့ မိခင် ပြစ်သူ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးက ပစ်မထားရက်တာကြောင့် နို့တိုက်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို နို့ရည်နဲ့စမ်းတာ တစ်နှစ် လောက်ကြာသွားတယ်။ မင်းသားကလေးက အဆွဲ၊ အ အကလေးလိုပဲ နေလိုက်တယ်။ ဘာမှ တူးခြားချက် မပြ ပါဘူး။

တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးနောက် မုန့်ပဲသရေစာတွေနဲ့ စမ်း

သပ်ကြပြန်တယ်။ တစ်နှစ်သားလွန်မြောက် (၂)နှစ်သား အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးငယ်တွေဟာ မုန့်ပဲသရေစာကို သိပ်ပြီးမက်မောတတ်ကြတယ်။ အခြေအရံကလေးငယ်တွေကတော့ မုန့်ကလေးတွေ မြင်ရတဲ့အခါ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် လှယ်ကယူကြတယ်။ မင်းသားကလေးကတော့ သွားတောင်မကြည့်ဘူး။ ကလေးငယ်ဆိုတော့ စားချင်သောက်ချင် လှယ်ကံချင်တဲ့စိတ်တော့ ရှိတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ 'အမောင်တေမိယ၊ ဒီမုန့်တွေကို လိုချင်မက်မောနေရင် ငရဲဒုက္ခကို လိုချင်မက်မောသလို ပြစ်နေမယ်နော်' လို့ သူ့ကိုသူ ဆုံးမပြီး ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေပါတယ်။ ငရဲဒုက္ခကိုကြောက်တာကြောင့် မုန့်ပဲသရေစာတွေကို ကြည့်တောင် မကြည့်ဘူး။ သူ့ရဲ့ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိုးကျွေးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အခုခေတ်မှာ အချို့ သတ်ဖြတ်ခိုးဝှက်လိမ်ညာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်နေကြတာတွေ၊ သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်ပြီး စီးပွားစွာနေကြတာတွေ၊ အချိန်အပါသုံးပြီး ခြိမ်းချောက်နေကြတာတွေ၊ ရာထူးအာဏာကို မက်မောတဲ့ စိတ်နဲ့ သူတစ်ပါးတွေကို သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်နေတာတွေရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလို ဝုစရိုက်အမှုကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြုနေတဲ့ သူတွေဟာ ငရဲမှာ ဒုက္ခခံချင်တဲ့သူတွေပါပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကာမဂုဏ်

ချမ်းသာကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ဘဝပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့။ တေမိယမင်းသားကလေးဟာ ငရဲဒုက္ခကို ကြောက်လွန်းလို့ အခုလို စိတ်ထား ခိုင်မာစွာနဲ့ အချင်ယောင်၊ နားပင်းချင်ယောင်၊ ဆွံ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ။ မိခင်ဖြစ်သူ မိဖုရားခေါင်ကြီးက- 'အော်- ငါ့သားကလေးဟာ အရင်တုန်းကတော့ မိခင်ကို မြင်ရင် ပြီးပြီးခွင်ခွင်ကလေးနဲ့နေတယ်။ ဒို့ဆာရင် ငိုပြီး တော့တောင်းတယ်။ အခုတော့ ပြီးလည်းမပြီး၊ ငိုလည်းမငို၊ မုန့်ပဲသရေစာကိုတောင် မကြည့်တော့ပါလား။ အရင်ကနဲ့မတူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ဆွံ့အသွားပြီလား မသိဘူး' လို့တွေးပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့ရပါတယ်။

သားတော်ကလေးရဲ့ အခြေအနေအမုန်ကို သိရအောင် မုန့်ပဲသရေစာနဲ့ စမ်းလိုက်တာ (၁) နှစ်ကြာ သွားပါတယ်။ အခြေအနေကတော့ ဘာမှထူးခြားမလာပါဘူး။ (၂)နှစ်သားအရွယ် ပြည့်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ငှက်ပျောသီး၊ တောက်ရှာသီး၊ မာလကာသီး၊ နဂွံသီး အစရှိတဲ့ စားချင်စဖွယ် သစ်သီးကြီးငယ်နဲ့ စမ်းသပ်ပြန်ပါတယ်။ တခြား ကလေးငယ်တွေက သစ်သီးကိုမြင်လိုက်ရရင် အတင်း လှယ်ကံကြတယ်။ အလောင်းတော်တေမိယ မင်းသားကလေးကတော့-

'အမောင်တေမိယမင်းသား၊ သင်ဟာ သစ်သီးကို

စားချင်ရင် ငရဲမှာခံချင်လို့ပဲနော်'လို့ မိမိကိုယ်ကိုသတိပေး ဆုံးမလိုက်ပြီး သစ်သီးတွေကို ကြည့်တောင် မကြည့် တော့ပါဘူး။ သစ်သီးတွေနဲ့ စမ်းတာ (၁) နှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ အခါ ကစားစရာတွေနဲ့ စမ်းပြန်တယ်။ နွားရုပ်ကလေး တွေ လူရုပ်ကလေးတွေ ခွေးရုပ်ကလေးတွေ ပြုလိုက်တဲ့ အခါ အခြေအရံကလေးငယ်တွေက လှယက်ပြီး ယူကြ တယ်။ တေမိယမင်းသားကတော့ ကြည့်တောင်မကြည့်ပါ ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမပြီး သည်းခံနေလိုက်ပါတယ်။ မယ်တော်စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးကတော့ သားတော် ကလေးနဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေပါ တယ်။

ကစားစရာတွေနဲ့စမ်းတာ (၁)နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ အရသာ အဆီအနှစ်ပြည့်ဝတဲ့ ထမင်းတွေဟင်းတွေနဲ့ စမ်းပြန်တယ်။ အခြားကလေးငယ်တွေကတော့ လှယက် ပြီး စားသောက်ကြတယ်။ အချို့က အော်ဟစ်ပြီး တောင်း ကြတယ်။ မင်းသားကလေးကတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ် ပါဘူး။ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ ဘာမှမပြဘူး။

ထမင်းတွေ ဟင်းတွေနဲ့ စမ်းသပ်တာ (၁)နှစ်ကြာ သွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မီးတောက်မီးလျှံနဲ့ စမ်း သပ်ပြန်တယ်။ အပိုက်သရိုက်တွေ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ကို စုန်းပြီး ကလေးတွေအနားမှာ မီးရှို့ပြုလိုက်တော့ ကလေး

တွေလန့်ပြီး ပြေးကြတယ်။ အလောင်းတော်ကလေးက မပြေးဘူး။ 'အခု လောင်နေတဲ့မီးဟာ ငရဲမီးနဲ့ ခွိုင်းစာရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး' လို့ နှလုံးသွင်းပြီး သည်းခံနေ ပါတယ်။

နောက်နှစ်မှာတော့ မုန်ယစ်နေတဲ့ ဆင်ကြီးနဲ့စမ်းသပ် ပြန်တယ်။ ကလေးတွေဆီကို မုန်ယစ်တဲ့ဆင်ကို ချွန်းနဲ့ နက်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းသားကလေးမှတစ်ပါး အခြားကလေးတွေ လန့်ပြေးကြတယ်။ မင်းသားကလေး ကတော့ ဆင်ကြီးကို မမြင်သလိုဘဲ နေလိုက်တယ်။ ပြေး လိုက်ရင် သူဟာ ဆွံ့အနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သန်စွမ်းတဲ့ သူပဲဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားမှာပေါ့။ ဆင်နဲ့စမ်း တာ (၁)နှစ်ကြာသွားလည်း ဘာမှ မထူးခြားဘူး။

နောက်နှစ်မှာတော့ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေကြီးနဲ့ စမ်းတယ်။ ကလေးငယ်တွေဆီ မြွေကြီးက ပါးဖျင်းထောင် ပြီး ပြေးလာတယ်။ ကလေးငယ်တွေ အော်ဟစ်ပြီး ဦးတည့် ရာ ပြေးကြတယ်။ အလောင်းတော်ကလေးက မပြေးဘဲ ကြိုတ်မှိတ်သည်းခံနေတယ်။ (၁) နှစ်ပြည့်အောင် စမ်း လည်း အရှင်ကလိုပဲ ဘာမှမထူးဘူး။ ဘုရားအလောင်း တော်ကလေးဟာ အရွယ်ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ကြီး မားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ကတုဒိုးစရာပေါ့။

နောက်တစ်နှစ်ရောက်တော့ သီဆိုကခုန်မှုတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြပြန်တယ်။ (၈) နှစ်သား (၉)နှစ်သားအရွယ်မှာ ဆိုရင် ပွဲလမ်းသဘင်ကို ကြိုက်တတ်ကြတယ်။ ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ပြီး အခြားကလေးတွေ ရယ်လိုက်မောလိုက်နဲ့ ပျော်နေကြတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်ကလေးကတော့ ရယ်ရွှင်မှု လုံးဝမရှိဘဲ မမြင်သလိုဘဲနေလိုက်ပါတယ်။

နောက်နှစ်မှာ ဝါးလုံလက်နက်တွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး စမ်းကြတယ်။ အားကောင်းမောင်းသန်တဲ့ လူယောက်ျားကြီးတွေက စားနဲ့ခတ်မယ်၊ လုံနဲ့ထိုးမယ်လို့ဆိုပြီး ပြေးလာတော့ ကလေးငယ်တွေ ကြောက်လန့်အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ပြေးကြတယ်။ အလောင်းတော်ကလေးကတော့ မမြင်ရ မကြားရသလို ပုံမှန်အတိုင်းပဲ မလှုပ်မယှက်နေလိုက်တယ်။

နောက်နှစ်မှာ အလောင်းတော်ကလေးနဲ့အတူ ကလေးငယ်တွေကို တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံကာခံပြီး အပြင်ကနေ တီးမှုတ်သီဆိုပေးကြတယ်။ အခြားကလေးငယ်တွေက တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာအထဲကနေ ဆောင်းမြောင်းပြီး ကြည့်ကြတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်ကလေးကတော့ ထားမြဲတိုင်းပဲ မလှုပ်မယှက်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ အလောင်းတော်ကို နားပင်နေတယ်လို့ ထင်သွားကြတယ်။

နောက်နှစ်မှာတော့ အလင်းရောင်နဲ့ စမ်းကြပြန်တယ်။ ကလေးငယ်တွေကို အမှောင်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားပြီးတော့ ဘေးကနေ ခုတ်တရက် အားကောင်းတဲ့ အလင်းရောင်ရှိတဲ့ မီးတွေကို ထွန်းညှိပေးလိုက်တယ်။ အခြားကလေးငယ်တွေ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ကြပေမယ့်လို့ တေမီယမင်းသားကလေးကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ထားတဲ့အတိုင်းပဲ မလှုပ်မယှက် နေလိုက်ပါတယ်။

မကြည့်ရက်တော့ပါဘူး၊ စကားကလေး တစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်စမ်းပါ သားတော်ကလေးရဲ့' လို့ တောင်းပန်ရင်း ငိုရွာပါတယ်။ မိခင်ကြီး မျက်ရည်ကျတာကို သားတော်ကလေးက မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် စကားတစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပုလရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ပြားသွားမှာ စိုးလို့ အသာကလေးပဲ ငြိမ်ပြီးနေရှာပါတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်များ မပျက်ပြား

(၁၃)နှစ်သား အရွယ်လောက်မှာတော့ အလောင်းတော်ကလေးရဲ့ကိုယ်ကို အချို့ရည်တွေ သုတ်လိမ်းပြီး ပုရွက်ဆိတ်တုံနားမှာ သွားထားလိုက်တယ်။ ပုရွက်ဆိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးတက်ပြီး နားပေါက်ထဲဝင်၊ နှာခေါင်းပေါက်ထဲဝင်၊ လက်တွေ ခြေတွေ ခေါင်းတွေကိုက်ပေါ့။ ယားလည်းယား နှာလည်းနှာပါတယ်။ တေမီယမင်းသားကလေးဟာ နည်းနည်းကလေးတောင် မလှုပ်ပါဘူး။

အဲဒါမြင်လိုက်ရတဲ့မိခင်ကြီး စန္ဒာဝေဒီက မကြည့်ရက်တာကြောင့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး ငိုရတယ်ပေါ့။ 'ငါ့သားတော်ကလေးရယ် သားရဲ့မြစ်အင်ကို မယ်တော်

(၁၄)နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြတယ်။ (၁၄) နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်တွေဟာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကို ကြိုက်ကြတယ်။ ရေဖိုးအိုးဝတ်ကောင်းစားလှဝတ် အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ လိမ်းကျံပြီးတော့ နေချင်ကြတယ်။ အခုတော့ တေမီယမင်းသားကလေးကို ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိမ်းထားကြတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပုပ်နံ့ပြီး နေပါတယ်။

အထိန်းတော်တွေကလည်း မင်းသားကလေး စကားပြောလာအောင် အမျိုးမျိုး မခံချင်စရာ စကားတွေနဲ့ ကလိပေးကြတယ်။ 'ဟင်- မင်းသားကလေးကလည်း ပုပ်လိုက်ညှီလိုက်တာ၊ ရွံစရာကြီးပါလား၊ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ မင်းသားပဲဟေ့' လို့ ပြောသူကပြော၊ အချို့အထိန်းတော်တွေက 'အရှင်မင်းသား စကားလေးအားလေး ပြောစမ်းပါဦး၊ အရှင်မင်းသားရဲ့ ပါးစပ်ဟာ အတူသူ့ရဲ့

ပါစပ်စွဲ မတူပါဘူး။ အရှင်မင်းသားရဲ့ နားရွက်ပုံစံ ကလည်း နားပင်းသူရဲ့ ပုံစံမတူတ်ပါဘူး။ လက်ခြေ ကိုယ် အင်္ဂါကြီးငယ်တွေကလည်း ဆွဲတဲ့သူရဲ့ပုံစံမတူတ်ပါဘူး။ သန်သန်စွမ်းစွမ်းကြီးပါယ်။ အဲဒါကြောင့် အရှင်မင်းသား အချင်ယောင်၊ နားပင်ချင်ယောင်၊ ဆွဲချင်ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့။ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောစမ်းပါဦး' လို့ တောင်းပန်ကြပါတယ်။

(၁၅) နှစ်သားအရွယ်လောက် ရောက်တော့ အချိန် ပြင်းပြင်းတောက်လောင်နေတဲ့ မီးပုံကြီးအနားမှာ မင်းသား ကလေးကို ချထားပြီး စမ်းကြည့်တယ်။ ပူလောင်လာတဲ့ အခါ အော်လာအောင် စမ်းကြတာပါ။ တေမီယမင်းသား ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အဖုတွေ ထလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ 'ပူတယ် ပူတယ်' ဆို ပြီး မအော်ပါဘူး။ သည်းခံနေပါတယ်။ အချိန်ကြာလာတော့ မယ်တော်ကြီးက သားတော်ကလေး ပူလောင်နေတာကို မကြည့်ရက်တာကြောင့် ပေ့ယူထား လိုက်ပြီး -

'အိုသားတော်ကလေးရဲ့ သားတော်ကလေးဟာ အ၊ အ အဆွဲ . နားပင်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ သိကြပါတယ်။ ဆွဲအ နားပင်တဲ့သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ နားတွေ လက်ခြေတွေဟာ ဒီပုံစံမဟုတ်ပါ ဘူး။ သားတော်ကလေးရဖို့ မယ်တော်ဟာ ကုသိုလ်

ကောင်းမှုတွေပြု ဆုတွေအတန်တန်တောင်းခဲ့ပြီး ကြိုးစား ခဲ့ရပါတယ်။ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်စမ်းပါဦး သားတော်ကလေးရဲ့ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ဂုဏ် ရောက်အောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့' လို့ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ တောင်း ပန်စွာပါတယ်။

(၁၆) နှစ်သားအရွယ်ရောက်လာတော့ ခမည်းတော် မင်းကြီးက အမျိုးသမီးတွေနဲ့ စမ်းပြန်တယ်။ (၁၆) နှစ် အရွယ် ရောက်လာရင် ဆွဲတယ်၊ အတယ်၊ နားပင်တယ် ဆိုပေမယ့် ကာမဂုဏ်အတွေ့အထိကို ခံစားချင်တဲ့ စိတ် ကတော့ ပြစ်တယ်ဆိုပဲ။ 'သူ့အကြိုက်နဲ့တွေ့ရင်တော့ တုန်လှုပ်သွားမှာပဲ' လို့ တွေးပြီး နန်းတော်တွင်းမှာရှိတဲ့ ချောမောလှပတဲ့ ကချေသည် မတွေ့ကိုခေါ်ပြီး- 'သင်တို့ တစ်တွေ ငါ့သားတော်ကို အလိုပါအောင် စည်းရုံးဆွဲ ဆောင်နိုင်ရင် သားတော်ကလေးနဲ့ ပေးစားပြီး ထီးနန်း စည်းစိမ်ပါ အပ်နှင်းလိုက်မယ်' လို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

ကချေသည်မတွေလည်း ကွဲကွဲနန လှလှပပ အစွမ်း ကုန် ပြင်ဆင်ပြီး မင်းသားရဲ့ အခန်းထဲဝင် နည်းမျိုးစုံ သုံးပြီး စည်းရုံးကြတာပေါ့။ သီဆို တီးပူတ် ကခုန် ပွတ်သီး ပွတ်သပ် လုပ်ကြတာပေါ့။ မင်းသား ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် သူတို့မိဖုရားဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကြိုးစားကြ တာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသားက--

'အတွေ့အထိ အာရုံနှင့် တိုက်ဆိုင်ရင် ငါ့စိတ်တွေဟာ သူတို့ ဆွဲဆောင်ရာကို ပါသွားနိုင်တယ်။ ဝါကြောင့် ဒီ အတွေ့အထိအာရုံကို ခံစားခွင့်မရအောင် လုပ်မယ်' ဆို တဲ့အကြံနဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်ကိုတောင် မရွံ့တော့ဘဲ အောင့်ထားလိုက်တယ်။ အသက်အောင့်ထားလိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး သတိလစ်မေ့ပျော့သွားပါ တယ်။

အဲဒီလို အခြေအနေရောက်သွားတော့ ကချေသည် မတွေ့က 'အင်း- တေမိယမင်းသားဟာ လူစစ်စစ်မဟုတ် ဘူး၊ ဘီလူးကြီး' လို့ပြောပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက်ပြေးကြ တယ်။ အဲဒီတော့မှ အလောင်းတော်ဟာ သတိပြန်ရလာ ပြီး အသက်ပြန်ရှုလာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ (၁) နှစ်လောက်ကြာ အောင် အမျိုးသမီးအာရုံတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြတယ်။ ဘာမှ ထူးခြားချက် မတွေ့ရတော့ ကာသီမင်းကြီးဟာ လက္ခဏာ ဆရာ၊ ဝေဒင်ဆရာ၊ နက္ခတ်ဆရာတွေကို ခေါ်ပြီးတော့-

မြဲမြင်မရ သေဒဏ်စု

'ကဲ ဆရာကြီးတို့ မင်းသားဖွားမြင်စေ အချိန်တုန်းက ဒီမင်းသားဟာ ဘုန်းကံရှင်ကြီးပါဘုရား၊ ကာသီတိုင်း တစ် တိုင်းလုံးကို မဆိုထားနဲ့ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အပြီအမံ ရှိတဲ့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းလုံးကိုတောင် ပိုင်စိုးဖွဲ့ချုပ်နိုင် တဲ့ ဘုန်းကံရှိတဲ့ မင်းသားပါဘုရား၊ ဒီမင်းသားကို အကြောင်း ပြုပြီး ဘာအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုမှ မရှိပါဘုရားလို့ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ မင်းသားဟာ (၁၆) နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ (၁၇) နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ အဆုံး၊ အ.အ။ နားပင်းကြီးဖြစ်နေတယ်' လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါ တယ်။ အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရိပ်အခြေပြုပြီး --

'မှန်လှပါ၊ ရေမြေရှင်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အမှန် အတိုင်း သံတော်ဦးတင်ရရင်တော့ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာ

လိမ့် မယ်ဆိုတာကို အရှင်ကတည်းက သိပါတယ်ဘုရား။ တကယ်တော့ ဒီမင်းသားဟာ လူယုတ်မာကလေးပါ ဘုရား။ ဒါပေမယ့်လို့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်မျိုးကြီး တို့ဟာ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်သံတော်ဦး မတင်ဝံ့တာ ကြောင့် မင်းအလိုလိုက် မင်းအကြိုက်ဆောင်ပြီး သံတော် ဦးတင်ခဲ့ရကြောင်းပါဘုရား။ အခုအချိန်မှာတော့ အမှန် အတိုင်း သံတော်ဦးတင်ပေးတော့မယ်ဘုရား။ ဒီမင်းသား ကို ကြာကြာကြီးထားလိုက်ရင် အရှင်မင်းကြီးမှာရော မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာရော အသက်အန္တရာယ် ရှိပါတယ် ဘုရား။ တိုင်းပြည်ကြီးလည်း ဖျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဒီမင်းသားကို သုသာန်ပို့ပြီး သတ်ပစ်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဘုရား' လို့ သံတော်ဦးတင်ကြပြန်တယ်။

အဲဒီတော့ မင်းတရားကြီးကလည်း သားတော်ကလေး အတွက် စိတ်ကုန်ခန်းသွားတာကြောင့် - 'ကောင်းပြီလေ၊ ဝါပြင်ရင် အချိန်သိပ်ပြီးတော့ ဆိုင်းမနေတော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲသုသာန်ပို့ပြီး သတ်ဖြတ်တော့မယ်ဆိုပြီး သုနန္ဒ ရုထားထိန်းကို - 'အမောင်သုနန္ဒ မနက်ဖြန်ခါ ဒီတေမိယ မင်းသား အယုတ်ကောင်ကို အသုဘ ရုထားပေါ်တင်ပြီး မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အနောက်ဘက် အပေါက်ကနေထုတ်၊ သုသာန်ပို့ပြီး ကျင်းထဲမှာချ ပေါက်ဘူးနဲ့ ခေါင်းကို ရိုက် ခွဲပြီး မြေဖို့သတ်လိုက်တော့' လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ့်သားအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုသတ်ခိုင်းလိုက်ရသလဲဆိုတော့ - 'ကာသီမင်းကြီးဟာ အဆွံ့ အအ နားပင်းကြီးကို မွေးထားတယ်' လို့ သတင်း တွေပျံ့ ပြီး မိမိဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ပါ။ အတ္တဝိဋ္ဌိ မကင်းတာကြောင့် ပုထုဇဉ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် တကယ် အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့လာရရင် မိမိကိုယ်ကိုသာ လွတ်အောင် ရုန်းတတ်ကြတယ်။ မိမိကိုယ်ကိုသာ အကာ အကွယ် ပေးတတ်ကြတယ်။

ကာသီမင်းကြီးရဲ့ အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရတော့ စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ မျက်ရည်မြိုင်မြိုင်ကျ ငိုကြွေးပြီး မင်းကြီးဆီမှာ - 'မောင်တော်ဘုရား၊ သားတော် ကလေး မွေးဖွားတဲ့နေ့တုန်းက နှမတော်ကို လိုရာဆု တောင်းပါ' လို့ မိန့်ကြားခဲ့တဲ့စကားကို မှတ်မိပါသေးရဲ့လား ဘုရား' လို့ လျှောက်တင်လိုက်ပါတယ်။ ရှေးကာလတုန်း က ရှင်ဘုရင်တွေဟာ သားတော်ကလေး ဖွားမြင်လာ တယ်ဆိုရင် ထီးမွေ နန်းမွေ ဆက်ခံမည့်သူရပြီဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ သားဖွားတဲ့ မိဖုရားကို ဆုပေးလေ့ရှိကြပါ တယ်။

ကိုယ် လိုချင်မက်မောတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို ရာလာပြီဆို ရင် ဝမ်းမြောက်ကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ရှေးကာလတုန်း ကလည်း ဝမ်းမြောက်ကြတယ်။ အခုပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ

လည်း ဝမ်းမြောက် ကြွတယ်။ နောင်အနာဂတ်ကာလမှာ လည်း ဝမ်းမြောက်ကြဦးမှာပါပဲ။ သားတော်ကလေး ဖွားမြင်ခဲ့စဉ်က မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ မိဖုရားကို ဆုပေးခဲ့ဖူးတာတို့၊ မိဖုရားကြီးက နောက်မှပဲ ယူပါရစေလို့ လျှောက်တင်ခဲ့တယ်။

အခု မိဖုရားခေါင်ကြီး သတိပေးလိုက်တော့ မင်းကြီးလည်း သတိပြန်ရလာပြီး - 'အေးဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဆုကို နှမတော် ဒီနေယူစေဈာ' ဆိုတော့ -

'အခြားဆုတော့ မလိုချင်ပါဘူး မော်တော်ဘုရား။ သားတော်တေမိယကို ထီးနန်းစည်းစိမ်အပ်နှင်းပေးပါဘုရား' လို့ ဆိုတော့ -

'ဘယ်နှယ် နှမတော်ရယ် ဒီလို အအ၊ အဆွဲ . နားပင်းကို ထီးနန်းစည်းစိမ်အပ်နှင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ နှမတော်စိတ်မှ ကောင်းပါသေးရဲ့လား မောင်တော်အနေနဲ့ ဒီဆုကိုပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး' လို့ ငြင်းဆန်လိုက်ပါတယ်။

ငြင်းဆန်လည်း ငြင်းဆန်သင့်ပါတယ်။ ဂါသားပဲဆိုပြီး ထီးနန်းစည်းစိမ် ပေးလိုက်ပါပြီတဲ့။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဘာမှ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာလည်းမရှိ၊ ဘာမှလည်း နားမလည်ဘူးဆိုရင် တိုင်းပြည်ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်မှာလဲ။ တိုင်းပြည် ဆုတ်ယုတ်ဖျက်စီးသွားမှာပေါ့။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်လုပ်မည့်သူဆိုတာ အုပ်ချုပ်တတ်တဲ့

ပညာ၊ တိုင်းပြည်ကြီးပွားတိုးတက်အောင် စီမံခန့်ခွဲတတ်တဲ့ပညာ ရှိကိုရှိရပါမယ်။ ကိုယ့်အနီးအနားမှာ ကပ်မြောင်ပြီးနေသူတွေရဲ့ မြှောက်ပင့်တာကို ကျေနပ်မနေရပါဘူး။

အချစ်ကြီးက ပူပန်ရ

သူတစ်ပါးတွေ ကုန်းချောတာကို ယုံကြည်ပြီး မလုပ်သင့်တာတွေကို လုပ်နေမယ်၊ 'ငါက ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူ ကမှ ဆင်ခြေပေးစရာမလိုဘူး၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်' ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဘယ်ပညာရှင်နဲ့မှ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း မှုမပြုဘဲ လုပ်နေရင် တိုင်းပြည် ဆုတ်ယုတ် ဖျက်စီးမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကာသီမင်းကြီးက တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုး မျှော် ကိုးပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ပယ်ချလိုက် တာပါ။ အခုခေတ်မှာလည်း နိုင်ငံအသီးသီးမှာ အဲဒီလို စဉ်းစားဆင်ခြင် မြော်မြင်တတ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်အသီးသီးဟာ တိုးတက်လာမှာ ပါ။

မင်းတရားကြီး ပယ်ချလိုက်တဲ့အခါ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဟာ 'ဒီလိုဆိုရင် မောင်တော်ဘုရား များများမဟုတ်ပါဘူး'

(၇)နှစ်လောက်တော့ မင်းပြုခွင့်ပေးတော်မူပါ' လို့ တောင်းဆိုပြန်ပါတယ်။ (၇) နှစ်ဆိုတာလည်း မှားတယ်၊ မပေးနိုင်ဘူး' ဆိုတော့ ခြောက်နှစ်တောင်းပြန်တယ်။ ဒါလည်း မပေးပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့(၇)ရက် ရှင်ဘုရင် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလို(၇)ရက် ခွင့်ပေးလိုက် တော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ နည်းနည်း သက်သာခွင့်ရသွား တယ်။

သားတော်ကလေးကို နဲ့သာရေခွဲ ရေချိုးပေး၊ မင်း ပြောက် တန်ဆာနဲ့ ဆင်မြန်းပေးပြီး ဆင်ဖြူတော်အပေါ် တင်လို့ မင်းနေပြည်တော်ထဲမှာ - 'ကာသီတိုင်းသူပြည် သား လူအများတို့ဟာ တေမိယမင်းရဲ့ အမိန့်အာဏာ အတိုင်း နေထိုင်ကြရမယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ တေမိယမင်း ရဲ့ တိုင်းပြည်ပဲလို့ မှတ်ကြ' လို့ ကာသီမင်းကြီးက ကြေညာ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ရှင်ဘုရင် မြစ်တာ မြစ်တာပဲ။ အအ၊ အဆွဲ၊ နားပင်ကြီးလိုနေတာပါပဲ။ နန်းတော်ပြန်ရောက် တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထားတဲ့အတိုင်း ပက်လက်ကြီးပဲ နေလိုက်ပါတယ်။

မိခင်ဖြစ်သူ စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးဟာ စိတ်မချမ်း သာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် သားတော်ရဲ့အနားမှာ ကပ် ပြီးတော့ -

သားတော်ရယ် မင်းအတွက်ကြောင့် မယ်တော်မှာ

(၁၆) နှစ်တိုင်တိုင် နေ့စဉ် မှက်ရည်နဲ့မှက်ခွက် မပြတ် အောင် ငိုကြွေးနေခဲ့ရပါတယ်။ မှက်စိတွေလည်း ပုလောင် ခဲ့ရပါပြီ။ သားအတွက် ပုပန်နေရတာကြောင့် အသည်း နှလုံးတွေလည်း ကျေမှုကုန်တော့မယ်။ သားတော်ဟာ အအ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆွံ့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နားပင်း သူလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မယ်တော်သိပါတယ်။ မယ် တော်ကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် မလှုပ်ပါနဲ့။ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါဦးတော့လား။ အအ၊ အဆွံ့၊ နားပင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အများသိသွား အောင် လုပ်လိုက်စမ်းပါသားတော်ဇယ်' လို့ လှေ့လိုမို့ ငိုကြွေးနေပါတယ်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း သားတော်အတွက်နဲ့ နေ့စဉ် ပုပန် နေရတော့ သောကရွေးကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့။ တဏှာ ရှိနေလို့ ပုပန် နေရတာပဲ။ သားရဲ့အပေါ်မှာ ကပ်ငြိတွယ် တာမှ တဏှာမရှိရင် ဝီလီ မပူဆွေးရပါဘူး။ စဉ်းစားကြည့် ပေါ့။ အရင်းရှင်နိုင်ငံကြီးတွေမှာ သူဌေးကြီးတွေဟာ ဦးပွားရေးကုသင်းတော့ ဘဏ်ကြီးတွေ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ ခေဝါလီခံလိုက်ကြရတယ်။ ဘယ်သူဌေးကြီးကတော့ တိုက်ပေါ်ကနေ ခုန်ခွဲဦးသေသွားပြီ။ ဘယ်သူဌေးက တော့ ရထားအကြိတ်ခံပြီး သေသွားပြီ စသည်ဖြင့် သတင်းထဲမှာ ကြွားလိုက်ရမှာပဲ။

အဲဒီလိုကြွားလိုက်ရတော့ ယောဂီတို့ပျက်စွဲလား၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒီအကြောင်း ပြောရင်း ရယ်မောနေကြသေးတယ်။ ကိုယ့်သားတစ်ယောက် ဘယ် နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ အချစ်ထဲ ရောက်သွားပြီ ကြွားလိုက်ရတော့ မိတ်ပုလိက်တာ ထမင်းတောင် စားလို့ မဝင်တော့ပါဘူး။ ချစ်ခင်မှုအားကြီးတော့ ပုပန်ရတာပေါ့။

ဓမ္မလိနိကရ ခြင်းပြင်ပန်းသည်

သားသမီးတစ်ယောက်ရှိရင် ပူပန်သောက တစ်ခုရှိ
မယ်၊ သားသမီးငါးယောက်ရှိရင် ပူပန်သောက ငါးခုရှိ
မယ်၊ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘယ်ဟာကိုမဆို တွယ်တာမက်
မောနေရင်တော့ ပူပန်မှု ရှိကိုရှိမှပါပဲ။ ဒါကြောင့်
မယဒေဝလင်္ကာမှာ 'များလှ အချို့ လူ့လောကိဋ္ဌ၊ နွားဓိ
သသူ၊ နွားကြောင့်ပူသို့၊ ဤသူမခြား၊ ပုံအလားဖြင့်၊
သားရှိသသူ၊ သားကြောင့်ပူ၏။ မင်းဟုတုံက၊ မင်းဘဝ
လည်း၊ ထိုမျှသီးသီး၊ သားသမီးနှင့်၊ နန်းထီးခြွေရုံ နိုင်ငံ
တိုင်းပြည်၊ အတည်တည်ဖြင့်၊ ပြောစည်များစွာ၊ ဘယ်ဆို
ရာတဲ့' လို့ မိန့်တော်မူထားပါတယ်။

တေမိယ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာတာ (၆)ရက်ပြောက်နေမှာ
ကာသီမင်းကြီးက သုနန္ဒရုထားထိန်းကိုခေါ်ပြီး 'အမောင်
သုနန္ဒ မနက်ဖြန်ခါကုရင် အသုဘရထားမှာ အမင်္ဂလာ

မြင်းတွေတပ်ဆင်ပြီး တေမိယမင်းသားကိုတင်လို့ အနောက်
ဘက် အမင်္ဂလာတံခါးကနေ မောင်းထွက်သွား၊ သုသာန်
ဈောက်တဲ့အခါ တွင်းတူးပြီး မင်းသားရဲ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲ
မြေမြှုပ်သတ်ခဲ့ပေတော့' လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအမိန့်ချပြီးတဲ့အခါ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီး
ဟာ- 'အမလေးသားတော်ရဲ့ မနက်ဖြန်ခါဆိုရင် မင်းရဲ့
ခမည်းတော်ကြီးက မင်းကို မြေမြှုပ်သတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်
လိုက်ပြီကွယ်။ သားတော် သေပွဲဝင်ရတော့မယ်။ သား
တော်ကလေးရယ် စကားတစ်ခွန်းလောက်များ ပြောလိုက်
ပါဦးလားကွယ်' လို့ ပြောဆိုပြီး ငိုကြွေးရှာပါတယ်။

သားသမီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ မိဘအချစ်တွေဟာ အချစ်
ကြီးလေ ငိုရလေပါပဲ။ မယ်တော်စန္ဒာဒေဝီ ငိုပင်ငိုသော်
လည်း တေမိယမင်းသားကတော့ 'မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါ နန်း
တော်ကနေလွတ်ပြီ၊ တောထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ
ရတော့မယ်' ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ငါ့အကြံအောင်ပြီဆိုတဲ့ အတွေး
နဲ့ ကြိုတ်ပြီး ဝမ်းသာနေပါတယ်။ မယ်တော် စန္ဒာဒေဝီရဲ့
ဝမ်းထဲမှာ နှလုံးကွဲလှမတတ် သောကမီးတွေ တောက်နေရ
ပါတယ်။ လောကကြီးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်သော
သူအတွက် ဝမ်းမြောက်ရသော်လည်း တစ်ယောက်သောသူ
အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ညဉ့်မှာ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ တစ်ညလုံး အိပ်

လို့ကို မပျော်ပါဘူး၊ တစ်ညလုံး ငိုကြွေးနေရပါတယ်။

နောက်နေ့ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့ သုန္ဒရုဏားထိန်းဟာ မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီပေါ့။ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါ တေမိယမင်း သားအနီးမှာ ရှိနေတဲ့ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးကို လက်အုပ်ချီးပြီး 'သခင်မဘုရား ဘေးမှားမယ်ပြီ၊ နေတော်မူပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ မင်းမူထမ်းဖြစ်တာကြောင့် ဘုရင့်အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါတော့မယ်ဘုရား' လို့ တင်လျှောက်လိုက်တော့ -

'အမောင် သုန္ဒရု၊ ငါ့ရဲ့ သားတော်ကလေးကို မပစ်ရက်ဘူး၊ မင်းတို့ မသတ်ရဘူး' ဆိုပြီး အတင်းအကြပ်မက်ပြီး တော့ ထားလိုက်တယ်။ မိခင်ကြီးကလည်း သားတော်ကလေးကို စကားတစ်ခွန်းလောက်ပြောဖို့ အတင်းပဲတောင်းပန်နေပါတယ်။ သားတော်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ အာအလို အဆွံ့လို့ နားပင်း သူလို နေလိုက်ပါတယ်။ သုန္ဒရုဏားထိန်းဟာ မိဖုရားခေါင်ကြီး လက်ထဲကနေ အတင်းဆွဲယုတ်ပြီး မင်းသားကို ရထားပေါ်တင်လိုက်ပါတယ်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း အဲဒီအနားမှာ ပတ်လက်လန်လဲကျပြီး သောကဝတ်ချက်ကြီးမားလွန်းတာကြောင့် ဂီလိက်တာ အသံပါ ပေါက်သွားပါတယ်။ ခံစားခက်က

ပြင်းထန်လွန်းလို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ လူးလို့မိုးပြီးတော့ ငိုလိုက်တာ သတိတောင်လစ်သွားပါတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး သတိရလာတဲ့အခါ သုန္ဒရုဏားထိန်းလည်း ရထားကို မောင်းထွက်သွားပါတယ်။

မယ်တော် စန္ဒာဒေဝီ ဣန္ဒြေမရ ပူဆွေးနေရတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားဟာ စိတ်ကို အတင်းပဲ ချုပ်တည်းအောင်အည်းထားရပါတယ်။ 'မယ်တော်ရယ် မငိုပါနဲ့၊ သားတော်ဟာ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ အခုလို ဟန်ဆောင်နေရတာပါ။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် မယ်တော်နဲ့ သားတော် ပြန်လည်ဆုံစည်းရမှာပါ' လို့ အားပေးစကား ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ချက်တွေ ပျက်စီးသွားမယ်။ နန်းတော်ထဲကနေ ထွက်ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အောင့်အည်ပြီး နေလိုက်ရတာပါ။

အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားဟာ- 'ငါ စကားမပြောဘူးဆိုရင် မိမိရဲ့အကျိုး မိဘတွေရဲ့အကျိုး တိုင်း သား ပြည်သူတွေရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ရလိမ့်မယ်' လို့ တွေးပြီး စကားမပြောဘဲနေခဲ့တာပါ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နန်းတော်ထဲမှာ မနေဘဲ တောထွက်သွားရင် တရားတွေ ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးရမယ်။ နောက်ပြီးတော့

ကိုယ်ကျင့်သုံးထားလို့ သိထားတဲ့တရားတွေကို မိဘတွေ
ကိုလည်း ပြန်ဟောပြရမယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို
လည်း ပြန်လည်ဟောပြရမယ်။ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်
တွေက ရှိနေတာကိုး။ အခုတော့ သုနန္ဒ ရထားထိန်းနဲ့
ပါသွားပြီ။ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရာထူး
အာဏာထက် တရားကို ပိုပြီး ပြတ်နိုးနေပါတယ်။

စဉ်းစားကြပါအရော့ရော့

ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင် အကုသိုလ်အမှုတွေ များများကြီး
ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိနေပါပြီ။ အခု
ခေတ်မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရုပ်ကွက်လူကြီး ရာထူးကလေးကို
မက်မောနဲ့မင်ပြီး ဟိုလူထံသွား မျက်နှာချိုသွေး လာဘ်ထိုး
လိုက်။ ဒီလူထံမှာ မျက်နှာချိုသွေး လာဘ်ထိုးလိုက်နဲ့ လုပ်
နေတဲ့သူတွေဟာ အာဏာမရသေးမီကတည်းက ဒုစရိုက်
အမှုတွေ ပွားနေတာပါပဲ။ ရာထူးအာဏာရပြီးရင် ဒီထက်
ပိုဆိုးဦးမှာပါ။

ရာထူးအာဏာ စည်းစိမ်ဆိုတာ တည်မြဲတဲ့သဘော
မဟုတ်ပါဘူး။ ရာထူးအာဏာကို လူကစွန့်သွားတာ
လည်းရှိပါတယ်။ လူကို ရာထူးအာဏာတွေက စွန့်သွားတာ
တွေလည်းရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ မျက်မှောက်လောကကြီးမှာ
ကိုယ်တိုင်ကြံတွေ နေကြရပါတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်း

ကြမ်းပေါ်၊ တေမိယ မင်းသားကတော့ ရာထူးအာဏာ ရှိမှာ ကြောက်လွန်းလို့ အချင်ချင်အောင် ဆွဲချင်ယောင် နားဝင်းချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။

တရားကသိဉာဏ်မရှိတဲ့ လူ့အန္တလူဗာလတွေဟာ ရာထူးအာဏာ စည်းစိမ်တွေကို လိုချင်လွန်းလို့ မရှိတဲ့ အရည်အချင်းကို ချီတယ်ထင်အောင် ကြွားကြဲတယ်။ မတတ်ဘဲတတ်သလို နားမလည်ဘဲ နားလည်သလို လှုပ်နေ ကြတယ်။ ကိုယ့်ရာထူး ကိုယ့်အာဏာ တည်မြဲအတွက် မတရားတဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြိုးစားကြတယ်။ တရား လက်လွတ် ဝုစရိုက်အမှုတွေကို ပြုနေကြတယ်။ အဲဒါဟာ တရားကို မမြတ်နိုးဘဲ ရာထူးအာဏာကို မြတ်နိုးနေကြလို့ ပါ။ တေမိယမင်းသားကတော့ ရာထူးအာဏာကို မမြတ် နိုးပါဘူး။

သူနန္ဒရထားထိန်းဟာ တေမိယမင်းသားကို ရထား ပေါ်ထင်ပြီး နန်းတော်ရဲ့ အနောက်ဘက် အပေါက်ကနေ ထုတ်ရမယ်ပေါ့။ သေးဏ်အပေးခံရတဲ့သူတွေ ယုတ်မာ တဲ့သူတွေ အသုဘတွေဆို နန်းတော်ရဲ့အနောက်ဘက် တံခါးပေါက်ကနေ ထုတ်ရပါတယ်။ သူနန္ဒရထားထိန်း လည်း အနောက်ဘက်အပေါက်ထင်ပြီး ရထားကို မောင်း ထွက်သွားလိုက်တာ အလောင်းတော်ရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် မျက်စိလည်ပြီး အရှေ့ဘက် အပေါက်ကနေ ထုတ်မိသွား

တယ်။ အသုဘရထားကို မသုံးဘဲ မင်းကြီးမီးတဲ့ မင်္ဂလာရ ထားကို သုံးမိသွားတယ်။ အမင်္ဂလာမြင်းတွေကို မသုံးဘဲ မင်္ဂလာမြင်းတွေကို သုံးမိသွားတယ်။

အရှေ့ဘက်အပေါက် တံခါးခုံလည်း ရောက်ရော တံခါးခုံနဲ့ ရထားဘီးနဲ့ ဝင်ငြိသွားတာ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီအသံကိုလည်း ကြား လိုက်ရရော အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားအဖို့ အလွန်ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ 'ဝါတော့ နန်းတော်ရဲ့အပြင် ရောက်လာပြီ။ (၁၆)နှစ်တိုင်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့တာ ဒီနေ့တော့ အောင်ပြီ' ဆိုပြီး ကြိုတ်ဝမ်းသာနေတယ်။

ရထားထိန်းလည်း မျက်စိလည်ပြီး မောင်းထွက်သွား လိုက်တာ သုသာန်မရောက်ဘဲ မင်းနေပြည်တော်နဲ့ သုံး ယူဇနာ လောက်ဝေးတဲ့ တောနက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာဆိုတော့ တရား စားထုတ် ပို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ရထားထိန်းလည်း သုသာန် ရောက်ပြီလို့ ထင်ပြီး မြင်းရထားကိုရမ်း အလောင်းတော်ကို မြင်းရထားပေါ်ထားခဲ့ပြီး ကျင်းသွားတူးပါတယ်။ အဲဒီ အချိန် အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားက -

'အခုအချိန်မှာ ဝါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင် တဲ့ အချိန်ပဲ။ လူသူမနီး ဖောမြိုင်ကြီးထဲရောက်နေပြီမို့ ဝါရဲစိတ်အင်္ဂ အဓိဋ္ဌာန်တော့ အောင်တော့မယ်။ ငါဟာ

(၁၆)နှစ်တိုင်တိုင် အဆွဲ၊ အအ နားပင်းကြီးလို နေခဲ့တယ်။ အခုတကယ် လှုပ်ရှားလို့ရပါသေးရဲ့လား' လို့ စဉ်းစားပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သတ်ကြည့်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထကြည့်တယ်။ ခွန်အားတွေ အပြည့်ရှိတယ်ဆိုတာသိတော့မှ ရထားပေါ်ကနေ အောက်ကိုဆင်းမယ်လို့ ကြံလိုက်ရာ အလောင်းတော်ရဲ့ ပါရမီဘုန်းကံကြောင့် မြေကြီး အလိုလို မြင့်တက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ရထားပေါ်ကနေ အသာကလေး လှမ်းပြီးတော့ ဆင်းလိုက်တယ်။

မြေပြင်မှာ လေးငါးလှမ်းလောက် လျှောက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ရထားထိန်းသူနဲ့အတူ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု မြူမယ်ဆိုရင် ခုခံကာကွယ်နိုင်တဲ့ ခွန်အား ရှိ မရှိ စမ်းတဲ့အနေနဲ့ ရထားနောက်ပြီးကို ကိုင်ပြီး လှုပ်ကြည့်တယ်။ အင်မတန် လေးလံ ခိုင်ခံ့တဲ့ ရထားဟာ အလောင်းတော်ရဲ့ လှုပ်ခါမှုကြောင့် သေးငယ်လှတဲ့ ကစားစရာကလေးပမာ သွက်သွက်ခါရမ်းသွားပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ မိမိရဲ့ ခွန်အားကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားတယ်။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဒီအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ မိမိမှာ လုပ်လို့ဖြစ် မဖြစ် သိရအောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပြီဆိုမှ လုပ်ရင် အမှားမရှိဘူးပေါ့။ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ

ထင်မိထင်ရာ ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်လိုက်ရင် အမှားများပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲရုတ်ပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်ရဲ့ မြူပုံကို ယောဂီတို့ ဉာဏ်နဲ့သုံးသပ်ကြည့်ကြပါ။

အဲဒီအချိန် အလောင်းတော်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မစို့ပါဘူး။ သူသာန်ထုတ်ပြီး သတ်တော့မယ်ဆိုကတည်းက ရထားထိန်းက အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး သစ်ပင်ခွကြားမှာ တင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလောင်းတော်က 'အင်း ငါ့မှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိတော့ဘူး။ အခုနေ အဝတ်အစားကလေးရရင် ကောင်းမှာပဲ' လို့ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ အလောင်းတော်ရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့ ပဏ္ဍိကမ္မလာမြကော့ကံမှာကြီး ပူဇွန်ပြီးတော့ လာပါတယ်။ အဲဒီတော့ သိကြားမင်းက လူ့ပြည်ကိုလှမ်းပြီး ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါ အလောင်းတော်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတော်ကို သိရတာကြောင့် ဒီသင်္ကြန်နတ်သားကို ခေါ်ပြီး နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေကို သွားပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

လူမင်းဘုန်းကြီးတော့ နတ်မင်းမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ အဲဒါ ပဲပေါ့။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများလည်း အလိုဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လိုက်ကြတာ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ သိကြားမင်းက ဘာမှ ပို့မပေးဘူးနော်။ သိကြားမင်း မပြောနဲ့၊ နတ်ဘီန်းစား

နတ်စုတ်ချွန်း တောင်မှ ကိုယ့်ကိုဂရုမစိုက်တူးနော်၊ နတ်
တွေကို သွားပြီး အပြစ်မတင်ကြပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘုန်းကံက
အားနည်းနေတာကိုး။

အလောင်းတော်ဟာ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ဆင်
ဖြန်းပြီးတဲ့အခါ အသားအရေတော်ကလည်း ဝင်းဝါပို
ပြည်နေတယ်ဆိုတော့ နတ်သားတစ်ယောက်လို့ အလွန်
လှပ ခန့်မြူးသွားတယ်။ သုန္ဒရုဏားထိန်း တွင်းတူးနေတဲ့
အနားကို သွားပြီး နောက်ကျောအရပ်ကနေ -- 'ဟို
သုန္ဒရုဏားထိန်း ဘာလုပ်ဖို့ အခုလို တွင်းကို သဲကြီးမဲကြီး
တူးနေရတာတုန်း၊ ပြောစမ်းပါဦး' ဆိုတော့- သုန္ဒရုက
နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ -

'ဟိုဗျာ ကျွန်ကို ကာသီမင်းကြီးက သူ့သား အဆွေ
အဘ နားပင်းတစ်ယောက်ကို မြေဖြူသတ်ဒိုင်းတာ
ကြောင့် တွင်းတူးနေရတယ်ဗျာ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မေး
ကြီးမန်းကြီးနဲ့ ပြောရတယ်ဆိုတော့ သိပ်စွည်ရှည်ဝေးဝေး
မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအခါ ဘုရားအလောင်း
တော်က -

'အော်ရုဏားထိန်းရယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်ဟာ
အနေတာ၊ ဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နားလည်း မပင်းပါ
ဘူးဗျာ။ မျက်စိ နား နှာ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တွေလည်း
မချို့တဲ့ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ လို ကောင်းနေပါလျက်နဲ့ ကျွန်ကို

အဆွေ အဘ နားပင်းကြီးဆို ပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်သတ်လိုက်
မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မှားယွင်းသွားမှာ
ပေါ့။

ဒီမှာရုဏားထိန်း ငါ့နဲ့ ပေါင်တန်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း
ပါဦး။ ငှက်ပျောတုံးလိုပါပဲ။ တင့်တယ်ပါတယ်။ ငါ့နဲ့
လက်မောင်းကိုလည်း ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ သန်သန် စွမ်း
စွမ်းကြီးပါပဲ။ ငါဟာ စကားလည်း ပြောတတ်ပါတယ်။
ငါ့စကားကိုလည်း သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါဦး။
ကျွန်ကို မြေကြီးထဲမြှုပ်သတ်ရင် ခင်ဗျား မတရားတဲ့လူ
ဖြစ်သွားမယ်နော်' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

တရားမဲ့က ဆိုးကျိုးရ

တေမိယမင်းသားပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပါပဲ။ သက်သက်မဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို အပြစ်ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး စီရင်လိုက်ရင် အပြစ်ပေးစီရင်တဲ့သူဟာ မတရားတဲ့ သူပါပဲ။ မတရားမှုပြုကျင့်တဲ့သူဟာ မတရားတဲ့ အကျိုးပေးနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့ရမှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ပြစ် ဒဏ်ကို ကိုယ်ပဲခံရမှာပါ။ 'အဓမ္မော နိရယံ နေကိ- မတရားသောလုပ်ရပ်သည် ဒုန်းသာကင်းရာ ငရဲရွာသို့ ပို့ဆောင်ပေးတတ်၏' လို့ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားထားပါတယ်။

ခါကြောင့် ယောဂီများ ကိုယ်ပြုလုပ်သမျှတွေဟာ တရား မှုတရဲ့လား ကိုယ်ပြောဆိုနေတာတွေဟာ တရား မှုတရဲ့လား ကိုယ့်ရဲ့အကြံအစည်တွေဟာ တရားမှုတရဲ့ လားဆိုတာ သေသေချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်ကြပါ။ မတရားမှုကို ရဲ့ရဲကြီး ရှောင်လိုက်ကြပါ။ သူများတွေက

မြောက်ပင့်ပေးလည်း မလုပ်ကြပါနဲ့။ သံသရာ အဆက် ဆက် ကိုယ်ပဲ နစ်နာပါလိမ့်မယ်။

တေမိယမင်းသားရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ သူနဲ့ ရထားထိန်းဟာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာ နတ်သားတမျှ ချောမောလှပကျက်သရေရှိလာတဲ့ မင်းသား ကို မြင်လိုက်ရတော့ 'ခါ တေမိယမင်းသားပါလား' ဆိုတာ ပမှတ်မိဘူး။ တေမိယမင်းသားကို ရထားပေါ်မှာထား ခဲ့စဉ်က အဝတ်အစားတွေ အကုန်လုံးချွတ်ထားခဲ့တာ ကိုး၊ အခု နတ်ဝတ်နတ်စားတွေနဲ့ လှပတင့်တယ်နေတယ် ဆိုတာ တုံ့ပြန်ခြင်းများစွာဖြစ်ပြီး- 'ဟင် ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ သင်ဟာ နတ်လား၊ ဂန္ဓဗ္ဗလား၊ သိကြားမင်းလား၊ လူရော ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ဘယ်သူ့သားပါလိမ့်' လို့ မေးတော့ -

တေမိယမင်းသားက - 'ရထားထိန်း၊ ကျုပ်ဟာ နတ် လည်းမဟုတ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗလည်းမဟုတ်၊ သိကြားမင်းလည်း မဟုတ်၊ ခင်ဗျား တွင်းထဲမှာ မြုပ်သတ်မယ်ဆိုတဲ့ တေမိယ မင်းသားဆိုတာ ကျုပ်ပဲဗျ။ ဒီရထားထိန်း ခင်ဗျားဟာ ကာသီမင်းကြီးရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ပြီး အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းမူ ပြုနေရတယ်နော်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီ ကာသီမင်းကြီးရဲ့ သားတော်ပဲဗျ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အခု လိုတော့နက်ကြီးထဲမှာ မြေကြီးထဲ မြုပ်သတ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ တရားမှုတ ပါဠိမလား'

ယဿ ရုက္ခဿ ဆာယာယ-
နိသီဒေယျ သယေယျ ဝါ။
န တဿ သာခံ တဋ္ဌေယျ-
မိတ္တဒုတ္တော ဟိ ပါပကော။

ဘောသာရဇဏီ- အိုရထားထိန်း၊ ယဿ ရုက္ခဿ- အကြင်
သစ်ပင်ကြီး၏၊ ဆာယာယ- အေးမြစွာ အရိပ်အာဝါသ၌၊
နိသီဒေယျဝါ- ထိုင်၍ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သယေယျဝါ-
အိပ်၍ နေသည်ဖြစ်စေ၊ တဿရုက္ခဿ- ထိုသစ်ပင်ကြီး
၏၊ သာခံ-ပင်စည်အထက် အကိုင်းအခက်ကို၊ နတဋ္ဌေ
ယျ- မချိုးဖြတ်ရာ၊ ဟိ-သစ္စံ- ထိုစကားသည်လျှင် မမှား
ကေန် ယုတ္တိတန်လှပါပေ၏။ မိတ္တဒုတ္တော- ကျေးဇူးမသိ
အသိဉာဏ်ကင်း အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်းသည်
ကား ပါပကော- ယုတ်မာလွန်းလှပေ၏။

အို သုနန္ဒရထားထိန်းကြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အရိပ်
မှာ ဝင်ရောက်ခိုနားပြီး အပန်းဖြေတဲ့သူဟာ အဲဒီသစ်ပင်
ရဲ့ အကိုင်းအခက်ကို မချိုးသင့်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို အပူသက်
သာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ သစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းအခက်ကို
ချိုးတဲ့သူဟာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကို ပြစ်မှားတဲ့
အတွက်ကြောင့် လူယုတ်မာပါပဲ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော်က စကားတတ်လို့ ပရိယာယ်
ဆင်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ။ 'အရိပ်ခိုခို အခက်ချိုးချိုး'

မလုပ်နဲ့လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကို ပြစ်မှားမိလို့ ဒုက္ခရောက်ရုံကို မယဇာဝလာကာ
မှားလည်း မေါ်ပြထားပါသေးတယ်။

'အပြစ်ကင်းကွာ၊ နိပ္ပရာဇ၊ ဒေါသမှဲငြား၊ သူမြတ်များ
အား ပြစ်မှားတုံက၊ မိုးပေါ်လကို၊ စိတ်ကပြုစု၊ ပစ်သော
ပြုသည်၊ ပစ်သူသို့သာ၊ ကျရောက်လာသို့၊ မှန်စွာအပြစ်
နောက်ပိုးဝါးလျက်၊ မြေကြီးမျှီရှောင်း၊ မိကောင်းသစ်ကွား
ပမ်းစားဘီလူး၊ ရေကူးလှေမှောက်၊ စိတ်နောက်သွေးအန်၊
စက်ယုံမိုးကြိုး၊ ပြစ်ရှစ်မျိုးနှင့်၊ လွှမ်းမိုးပြင်းစွာ၊ ဝေဒနာ
ကြီးမား၊ လျှော့ပါးစည်းစိမ်၊ နေအိပ်မီးလောင်၊ ကုန်အောင်
ကျွမ်းသက်၊ ကျိုးပျက်အင်္ဂါ၊ နှုနာစိတ်ဖောက်၊ ကျရောက်
မင်းခက်၊ မမှန်စွပ်စွဲ၊ ပြိုကွဲမျိုးဆွေ၊ ရွှေ ငွေ ကွဲ နွား
ယွင်းဖောက်ပြားသား၊ ဆယ်ပါးပျက်မှောက်၊ ဘက်ကြီး
ရောက်၍၊ နောက်၌အမြဲ၊ သေဖောက်လွဲသော်၊ ငရဲကြီး
စွာ၊ လားတို့ရာ၏။'

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကတော့ အပြစ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြစ်မှား
တဲ့သူဟာ မိုးပေါ်ကလကို မြုမှုန့်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သလို
ပဲတဲ့။ သကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ပစ်လိုက်တဲ့ မြုမှုန့်ဟာ
ကိုယ့်ပေါ် ပြန်ကျလာမှာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ အပြစ်ကင်းမဲ့သူ
တွေကို ပြစ်မှားမိရင် ဒီအကုသိုလ်ကံရဲ့ တန်ပြန်ချိုးကျိုး

တွေဟာ ကိုယ့်ဆီပဲ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ဆိုလိုပါတယ်။
 မျက်မှောက်ဘဝမှာတောင် မြေဖြူလို့ မြေကြီးပိပြီး
 သေရတာ၊ ရေလမ်းခရီးသွားရင် မိကျောင်းအစရှိတဲ့
 ရေသတ္တဝါတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေရတာ၊ တောလမ်း
 ခရီးမှာ ကျား ကျားသစ်တွေရဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ၊
 ဘီလူးတစ္ဆေ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရတာ၊ လှေသင်္ဘောတွေ
 နစ်ပြီး သေရတာ၊ စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်တာ၊ သွေးအန်
 တဲ့ရောဂါတွေနဲ့ ကြုံရတာ၊ မိုးကြိုးစက်ကွင်းထိမှန်ပြီး
 သေရတာ၊ ကုလို့ပရလောက်အောင် အိပ်ရာထဲမှာလဲပြီး
 နေရတဲ့ ရောဂါစွဲနေတာ၊ စီးပွားရေးလုပ်သမျှလည်း
 ဆုံးရှုံးပျက်စီးတာ၊ ကိုယ်နေတဲ့အိမ် မီးလောင်သွားတာ၊
 လက်ခြေကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တွေ ကျိုးပြတ်တာ၊ နူနာရော
 ဂါ ဖွဲကပ်တာ၊ မတော်မတရား အစွပ်အစွဲခံရပြီး မင်းဘေး
 မင်းဒဏ်သင့်တာ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံး
 တာ၊ ရွှေငွေကွဲနှားအစရှိတဲ့ မိမိပိုင် သက်မဲ့သက်ရှိ ပစ္စည်း
 တွေ ဆုံးရှုံးတာ- အင်္ဂါလို့ ဆိုးကျွံတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။
 သေပြီး နောင်ဘဝမှာလည်း ငရဲမှာ ခံရပါဦးမယ်။

ကျေးဇူးတရား သိထားကြပါ

အချို့သူတွေဟာ ကိုယ့်မှာ အလုပ်အကိုင်ပရှိ စား
 စရာမရှိ၊ သောက်စရာချို့တဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ရှင်
 ထံ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ဝင်ရောက် ခယပြီး တောင်း
 တောင်းပန်ပန်နဲ့ 'ဘာအလုပ်မဆိုလုပ်ပါမယ်၊ လုပ်ခပေး
 ချင်သလောက်ပဲပေးပါ၊ ကျေးဇူးတရားကို တစ်သက်လုံး
 မမေ့ပါဘူး' လို့ဆိုပြီးမှ နောက်ပိုင်းကျတော့ အလုပ်ရှင်
 ထံက ဟိုပစ္စည်းခိုး၊ ဒီပစ္စည်းနိုးတာတို့ စာရင်းလိမ် ပြတာ
 တို့ ကိုယ်အဆင်ပြေသွားပြီဆိုရင် အလုပ်ရှင်နဲ့ စကားများ
 ရန်ဖြစ်ပြီးတော့ အခြားအလုပ်ရဲ့ ပြောင်းသွားတာတို့ ရှိပါ
 တယ်။ အချို့ဆိုရင် အလုပ်ရှင်ကိုတောင် သေကြောင်း
 ကြံသေးတယ်။

တချို့ ဖိပ်ဖေါ်အမျိုးသမီးတွေဟာ အိမ်ရှင်ထံမှာ

ငွေကြိုတင်ယူထားခါ အလုပ်လုပ်ပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့ မသမာတဲ့လူနဲ့ပေါင်းပြီး အိမ်ရှင်ထံက ပစ္စည်းတွေကို ခိုးထုတ်သွားတာတို့၊ အိမ်ရှင်ကို ဓားပြတိုက်တာတို့၊ အိမ်ရှင်ကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေယူ ထွက်ပြေးသွားတာတွေ လည်း ချီပါတယ်။ အဲဒါဟာလည်း အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတာပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) နှစ်လောက်က ကြားဖူးတာတစ်ခုရှိ သေးတယ်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ လက်သမားဆရာ တစ်ယောက်ဟာ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဆောက်လိုက်တယ်။ အိမ်ရှင်ကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန် ကြွယ်ဝပါ တယ်။ လက်သမားဆရာက အိမ်ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ် တယ်။ အိမ်ရှင်ကလည်း စိတ်ချ ယုံကြည်ပြီး အခကြေးငွေ မေးသင့်တာထက်တောင် ပိုပေးလိုက်သေးတယ်။ လက် သမားဟာ ဒီအိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ အိမ်ရဲ့အထာကို သိနေတာပေါ့။ ဘယ်နားကနေ ဘယ်လို ဝင်လို့ရတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ လူဝင်လူထွက်နည်းတယ် စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် သိထားတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အိမ်ရှင်ရဲ့ အမျိုးသမီးက ရှေးသွား နေတယ်။ အိမ်တောင်ဦးစီး ယောက်ျားဖြစ်သူက ကလေး တွေကို ကျောင်းသွားပို့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်သမား ဆရာဟာ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိမ်ပေါ် အမျိုးသမီးတွေကို

သတ်ပြီးတော့ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ယူထုတ်သွားတယ်။ ဒါဟာလည်း ကျေးဇူးကန်းတဲ့ သဘောပါပဲ။

အချို့သူတွေကျတော့ မိဘထံမှာ ကပ်နေပြီး မိဘ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ်။ မိဘပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူ တယ်။ အချို့ကတော့ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့ ရည်းစားကို မိဘ သဘောမတူတာနဲ့ မိဘကို ကျေးဇူးလူသတ်သမား ငှားပြီး သတ်ပစ်တာလည်းရှိတယ်။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ နာမည်ကြီးရွှေဆိုင်ကြီးမှာပေါ့ ပန်းထိမ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ အနေ ကြာလာတော့ သူ့ရဲ့ ဆရာသမားအလုပ်ရှင်က အတွင်း လူယုံအဖြစ် အကုန်လုံး ပုံအပ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်နေ့ မှာ ဆိုင်ကပစ္စည်းတွေကိုလည်းယူ၊ သူ့ဆရာသမား အလုပ် ရှင်ရဲ့ ဇနီးမယားကိုလည်းခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။

ကြားဖူးသိဖူးထားတာတွေ လျှောက်ပြောရရင်တော့ မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး။ 'တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး' ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိပါတယ်။ လူတွေအတွက်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ရဟန်းတွေအတွက်လည်း အစိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး အမှုပျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး။ အချို့ကိုယ်တော်တွေဟာ ဆရာတော်များထံမှာ မှီခိုဆည်းကပ် ပညာသင်ကြားပြီး တော့ အနေကြာလာတဲ့ အခါ ဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ ပေါင်း ပြီး ကျောင်းလှကြတာတွေလည်း ချီကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီး

တွေတောင် ဒါမျိုးလုပ်တယ်ဆိုတော့ လူတွေမှာ ပြောရော မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကျေးဇူးတရားကို မမေ့ကြပါနဲ့။ ကျေးဇူး ကန်းပြီး ပြစ်မှားတာတွေလည်း မလုပ်မိအောင် ရှောင်ရှား ကြပါ။

နီတိဆရာကြီးတွေ မိန့်မှာခဲ့တဲ့ စကားကိုလည်း အမှတ်ရမိပါသေးတယ်။ 'မစင်ပြည့်နေတဲ့ ကျဉ်းပြောင်းတဲ့ အရပ်မှာ နေရတာဟာ ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒါထက် ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ အတူနေရတာက ပိုပြီးဆင်းရဲ တယ်။ အဲဒါထက် ကျေးဇူးမသိတဲ့သူနဲ့ နေရတာက ပိုပြီး တော့တောင် ဆင်းရဲသေးတယ်' တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများလည်း ကျေးဇူးကန်းသူများ မဖြစ်အောင် နေကြပါလို့ မှာပါရစေ။

ဇောမိယမင်းသားကလည်း ရထားထိန်းကို ကျေးဇူး ကန်းသူ မဖြစ်စေလိုတာကြောင့်- 'အို ရထားထိန်း ကျွန်ရဲ့ ခမည်းတော် ကာသီမင်းကြီးကို သစ်ပင်ကြီးလို့ သဘော ပေါက်လိုက်ပါ။ ကျွန်ကတော့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ကလေး ပေါ့။ သင်ရထားထိန်းကတော့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခိုနားနေသူ ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သင်ရထားထိန်းကြီးဟာ ကျွန်ကို အဆွံ့ အအံ့ နားပင်သူဆို ပြီး မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်သတ်လိုက်ရင် တော့ အရိပ်နေနေ အခက်အချိုးမျိုး အမှုမျိုး ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။

အဲဒီလို ပြောနေသော်လည်း ရထားထိန်းကြီးဟာ အခု ပြောတဲ့သူဟာ ဇောမိယမင်းသားပဲဆိုတာကို မယုံ ကြည်နိုင်သေးပါဘူး။ တကယ်လည်း မယုံကြည်စရာဘဲ လေး (၁၆) နှစ်တိုင်တိုင် စကားလည်းမပြော လှုပ်ရှားမှု လည်း မရှိဘဲနေခဲ့တာ အခု တောထဲရောက်မှ စကားတွေ ပြော လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားလာနေတယ်ဆိုတော့ အယ် လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ။ အလောင်းတော် ဇောမိယမင်းသားရဲ့ ကြည်လင်ပြတ်သားတဲ့အသံနဲ့ ပြောဆိုနေတဲ့ စကားတွေ ဟာ ကရားသဘောပါနေတာကြောင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် ရုက္ခစိုး ဘုမ္မစိုးနတ်တွေက သာဓု ခေါ်ကြပါတယ်။

ကျေးဇူးသိကာ ကောင်းကျိုးရ

တေမိယမင်းသားကလည်း ဆက်လက်ပြီးတော့ 'တို့ ရထားထိန်း၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို မပြစ်မှားတဲ့သူဟာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်ရောက် စားစရာ သောက်စရာအတွက် မပူပန်ရပါဘူး။ လူပေါင်းများစွာ ကတောင် သူ့ကိုအမှီပြုပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြု နေကြရတယ်'လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ တေမိယမင်းသား ကတော့ သိုင်းဝိုင်းခွဲထွင်ပြီး ပြောနေမှာပေါ့လေ။ ဘုန်းကြီး ကတော့ သံဂါယနာတင်တော်မူထားခဲ့တဲ့ ပါဠိတော်ရဲ့ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ချဲ့ဝှံ့မိအောင် အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပေးတာ ပါ။

'ရထားထိန်း၊ အဆွေခင်ပွန်း ကျေးဇူးရှင်တွေကို မပြစ် မှားတဲ့သူဟာ တောမှာပဲဖြစ်စေ၊ မြို့ထဲ ရွာထဲမှာပဲဖြစ်စေ

ဘယ်အရပ်ဒေသပဲရောက်ရောက် အများသုငါ့ရဲ့ ပူဇော် ပြတ်နိုးမှု၊ လေးစားမှုကို ခံယူရပါတယ်' လို့ ဒုတိယစကား ဆက်မိန့်လိုက်ပြန်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ရှင်သီဝလိထေရ်ဆို တာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ကြားဖူးမှာပါ။ မြတ်စွာ ဘုရားခွဲသံဃာတော်များဟာ သာဝတ္ထိမြို့ကနေ ရှင်ရောတ နေတဲ့ ရွာတောထဲ ကြွသွားလိုက်တာ ခရီးကလည်း ဝေးတယ်။ လမ်းမှာ လူနေအိမ်ခြေကလည်း မရှိဘူး။ အရှင် သီဝလိထေရ်ရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် တောစောင့်နတ် တောင် စောင့်နတ်၊ ဓူကွရီးနတ်တွေက ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တွေ လာရောက် လှူဒါန်းလိုက်ကြတာ စားလို့သောက်လို့ကို မကုန် နိုင်ပါဘူး။ အခုခေတ်မှာလည်း အချို့အချို့ ဆရာတော်များ ဟာ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ရပ်ဝေးရပ်နား အသီးသီး ကနေ လာရောက် ပူဇော်လှူဒါန်းနေကြတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအကျိုးတရားတွေဟာ အကြောင်းကောင်းခဲ့လို့ပါ။ အဆွေခင်ပွန်းကို မပြစ်မှားဘဲ ပူဇော်မှုပြုတဲ့သူတွေဟာ အဲဒီလို အကျိုးတရားမျိုးကို ရကြပါတယ်။

'ကျေးဇူးသိပြီး ကျေးဇူးရှင်ကို ပူဇော်မှုပြုတဲ့သူများ ဟာ ခိုးသားစားပြုတွေရဲ့ နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲမှုကိုလည်း မခံရ ပါဘူး။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့သူတွေကလည်း လက်နက် အာဏာ အရှိန်အဝါသုံးပြီး မလေးမစား ပြုမှု

ဆက်ဆံခြင်းမရှိဘူး ရထားထိန်း' လို့ မိန့်ကြားပြန်ပါတယ်။
 ဘုရားလက်ထက်တော်က သံကိုရွာလို့ ဘွဲ့အမည်တွင်
 ထဲ့ (၇) နှစ်သား ရဟန္တာကိုယ်ရင်ကလေးဟာ ဆင်ရှားတဲ့
 သာပေပါပဲ။ ဦးသား ဓားပြတွေက ကိုယ်ရင်ကလေးရဲ့
 အသွေးအသားနဲ့ တောမောင်နှတ် တောင်စောင့်နှတ်တွေ
 ကို ပူဇော်မယ် ဗသမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ရင်
 ကလေးရဲ့ လည်ပင်းကို ဓားနှံခုတ်လိုက်တာ ခုတ်လိုက်
 သမျှ ဓားတွေဟာ လိမ်ကောက်ခွေသွားတယ်။ ကိုယ်ရင်
 ကလေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဦးသားဓားပြတွေလည်း သံဝေ
 ဝရပြီး အလင်းဝင်သွားကြတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ဘုရား
 ထံမှာ ရဟန်းပြုလိုက်ကြတာ မကြာမီ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်
 ကုန်ကြတယ်။

'ရထားထိန်း ကျေးဇူးရှင်များကို ပူဇော်တဲ့သူဟာ
 ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်ကပဲပြန်လာလာ ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာနဲ့ပဲ သွားလာနေထိုင်ရတယ်။ ပွဲလမ်း
 သဘင်တွေမှာလည်း အများသူငါက ချစ်ခင်ကြတယ်။
 ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလည်း အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
 လာရတယ်' လို့ မိန့်ကြားပြန်တယ်။

'ဒီကောင်ကလေးဟာ၊ ဒီကောင်မကလေးဟာ သိပ်
 တော်တာပဲ။ ကျေးဇူးသိတတ်တယ်။ ပညာလည်းတတ်
 တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများ ပြည့်စုံတယ်ဆိုပေမယ့် မာန

မကြီးဘူး။ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေကိုလည်း သိပ်ဂရု
 စိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့ အများသူငါက ချစ်ခင်ကြတာ
 တွေ ဖူးမှာပေါ့။

'ရထားထိန်း ကျေးဇူးရှင်ကို ပူဇော်တဲ့သူဟာ သူ့ကို
 ပတ်ဝန်းကျင်က ပြန်လည်ပြီး ပူဇော်လာကြတယ်။ အခြေ
 အခံ အသင်းအပင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံရုံသာမက ဂုဏ်
 သတင်းတွေလည်း ကျော်ကြားပျံ့နှံ့လာတယ်။ မီးပုံကြီး
 ပမာ ဘုန်းတန်ခိုးအာနဘော် ကြီးမားတောက်ပလာတယ်။
 နတ်သားတစ်ယောက်ပမာ တင့်တယ်လာပါတယ်။ မိမိမှာ
 ရှိပြီးသား စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း မဆုတ်ယုတ် မပျက်
 ပြားဘူး' လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။

အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတဲ့သူတွေဆိုရင် စီးပွားဥစ္စာ
 တွေ နည်းနည်းလောက် ဖြစ်ထွန်းလာတာနဲ့ မီးလောင်သွား
 တာ၊ ရေထဲပါသွားတာ၊ လေထဲပါသွားတာ၊ သူ့ဦးအဦးခံရ
 တာ အလိမ်အညာခံရတာတို့နဲ့ ကြံရတတ်တယ်ဆိုတာ
 ယောဂီတို့ အပြန်အလှန် သိထားကြပါ။

'ရထားထိန်း ကျေးဇူးရှင်ကို ပူဇော်တဲ့သူဟာ ကိုယ်မွေ
 ထားတဲ့ ကျွဲနွားဆင်မြင်းတွေလည်း တိုးပွားများပြား ဖြစ်
 ထွန်းလာတယ်။ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေလည်း
 အထွက် ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ခြံမြေ လယ်မြေက ထွက်တာ
 တွေလည်း ကိုယ်တိုင် သုံးဆောင် ခံစားခွင့်ရတယ်' လို့

မိန့်ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။

အချို့အချို့သူတွေဆိုရင် လယ်ယာလုပ်ငန်းကတွက် မွေးထားတဲ့ ကွဲတွေနွားတွေဟာ တော်တော်ကြာ အနီး ခံသွားရတယ်။ တော်တော်ကြာ ရောဂါတွေဖြစ်ပြီး သေ ကုန်တယ်။ အမျိုးမျိုး အဆင်မပြေတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်လယ် ကိုယ့်ယာ ကိုယ့်ခြံတွေမှာ အသီးအနှံတွေ တော်တော်ကလေး အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်လာပြီးမှ ငိုကဖုတ်ဆီးလို့ ပိုးက ဖျက်ဆီးလို့ ချေကြီးတဲ့ထပ်ပါသွားလို့ ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် မခံစားလိုက်ရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို မကောင်းကျိုးတွေ မကြုံတွေ့ရလေအောင် မကောင်း တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို ရှောင်ရှားကြပါ။

‘ရထားထိန်းကြီး ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှားပဲ ပူဇော်ပူ ပြုတဲ့သူဟာ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်က ကျသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ပေါ်က ကျသည်ဖြစ်စေ၊ မြင့်မားလှတဲ့ အဆောက် အအုံတွေပေါ်က ကျသည်ဖြစ်စေ ဆောက်တည်ရာ ခုပါ တယ် သက်သာခွင့်ရတယ်’ လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ကြားဖူးထားတာတစ်ခု ရှိတယ်။ အမေရိကနိုင်ငံမှာ သတင်းထောက်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဝန်ကရင့်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့ သတင်းယူဖို့ အထပ်မြင့်မားလှတဲ့ တိုက်ရဲ့ ဝရံတာ ကနေပြီးတော့ လမ်းမပေါ်က အခြေအနေမှန်ကို ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ယူနေစဉ် အချိန်လွန်ပြီး အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားပါ ရေး၊ အထပ်တိုင်း အထပ်တိုင်းမှာ ဝရံတာရဲ့ရှေ့နားမှာ နေမပူရအောင် အပိုက်တွေ အခန်းထဲမဝင်ရအောင်၊ ပိုးရေတွေ မစိုစွတ်အောင် ပိတ်ဖျဉ်ပိုင်းတွေနဲ့ မျက်နှာ ကြက်လို့ လုပ်ထားတာရှိနေပါတယ်။

သတင်းထောက်အမျိုးသမီး အောက်ပြုတ်ကျသွား တာ ဖျဉ်ပိုင်းတွေပေါ်ကျတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးတော့ ပိတ်ဖျဉ်ပိုင်းတွေ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ပြီး အောက်ကိုကျသွား လိုက်တာ မြေပြင်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့လူဖဲ့ ဒေါင်းပေါ် ကျသွားတယ်။ အောက်ကလူကတော့ သေသွားတယ်။ သတင်းထောက် အမျိုးသမီးကတော့ သတိမေ့နေလို့ ဆေးရုံ တင်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ကလေး မွေးဖွားသွားတယ်။ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်း ကျန်းမာမာ အခုတိုင်ရှိနေပါတယ်။ အပေါ်က ပြုတ်ကျစဉ် ပိတ်ဖျဉ်ပိုင်းတွေနဲ့ အဆင့်ဆင့် ထောက်ရာ တည်ရာ ရသွားတာကိုး။ အောက်က သေသွားတဲ့သူကတော့ ရာဇ ဝတ်မှုတွေအများကြီး ကျွေးလွန်ထားတဲ့လူပါ။ နိုင်ငံတော် အစိုးရက ဖမ်းဆီးဖို့ ဝရမ်းထုတ်ထားတာ ကြာပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့မမီသေးဘူး။ သတင်းထောက်အမျိုး သမီးပြုတ်ကျမှပဲ ပွဲသိမ်းသွားတယ်။

တေမိယမင်းသားရဲ့ နောက်ထပ်မိန့်ကြားလိုက်တဲ့

စကားကတော့ 'ရထားထိန်းကြီး အမြစ်တွေပြန်ပွားပြီး ပင်စည်ခိုင်ခံ့လှတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကို လေပြင်းလေဖိုင်း လေမုန်တိုင်းတွေက ဖြိုလဲသွားအောင် မနှိပ်စက် မဖျက် ဆီးနိုင်သလို ကျေးဇူးရှင်ကို ပူဇော်တဲ့သူများကိုလည်း ဘယ်ရန်သူကမှ မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘူး' လို့ ဆို လိုက်ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော် စကားအဆုံးမှာ တောစောင့် နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ရွက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုးနတ်တွေက သာမုခေါ်လိုက်တာ တစ်လောကလုံး ဆူညံသွားပါတယ်။ ရထားထိန်းကြီးဟာ 'အခု ငါ့ကို ပြောဟောနေတဲ့သူဟာ တေမိယမင်းသားအစစ် ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား' လို့ ယုံမှား သံသယတွေဖြစ်ပြီးတော့ ရထားပေါ် ပြေးပြီးကြည့်လိုက် သေးတယ်။

ရထားပေါ်မှာ မင်းသားကို မတွေ့တော့မှ 'တော် ငါ့ကို အခု တရားဟောနေတာ တေမိယမင်းသား အစစ်ပဲ' လို့ ယုံကြည်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရထားထိန်းဟာ မင်းသားအပေါ် မိမိရဲ့ ပြစ်မှားမိခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းသားကို နေပြည်တော် ပြန်လိုက် ခဲ့ဖို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။

စည်းစိမ်အာဏာ မမက်ပါ

'အရှင်မင်းသား၊ နေပြည်တော်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ တော့၊ ဘုရားကျွန်ဟော်မျိုး ပို့ဆောင်ပေးပါမယ်။ ကိုယ့် တိုင်း ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ တိုင်းပြည်ဘုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေပါ တော့၊ တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော်တည်း မနေခဲ့ပါနဲ့' လို့ တောင်းပန်စကား ပြောကြားတဲ့အခါ -

'ရထားထိန်း၊ ဖဲဖဲ မင်းစည်းစိမ်ကို ကျွပ်က ဘာလုပ် ရမှာလဲ၊ ဆွေမျိုးသားဖျင်းတွေနဲ့လည်း လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ကိစ္စ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း ကျွပ် မလိုချင်တော့ဘူး။ သူယုတ်မာတရား ပွားများပြီး တိုင်း ပြည်ဘုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေရတာ ဘာမှအကျိုးမရှိပါဘူး။

ဗျာ'လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အလောင်းတော်မင်းသားဟာ အတိတ်ဘဝက ကိုယ်တိုင် ရှင်ဘုရင်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ အတွေ့အကြုံရှိနေတာကိုး။ တစ်တိုင်း ပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်နေရတယ်ဆိုတော့ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် လုပ်နေရတာပေါ့။ ဆီရဆီရ တစ်ခါတစ်ရံ လိပ်ညှာပြောရ ခိုးကြံခိုးဝှက် လုပ်ခဲ့ရတာလည်း ရှိတာပေါ့။ အဲဒီလို ဒုစရိုက်အမှုတွေပွားပြီး နိုင်ငံတော်ကိုအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေရတာဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ် မရှိဘူးလို့ သိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရထားထိန်း တောင်းပန်တာကို ငြင်းဆိုလိုက်တာပါ။

ရထားထိန်းက ဇွဲမလျှော့သေးဘူး အသနားခံပြောကြားလိုတဲ့အတွက် 'အရှင်မင်းသား၊ နေပြည်တော်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခမည်းတော်မင်းကြီးကရော၊ မယ်တော်ကြီးကရော ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကို သဘောကျပြီး ဆုလာဘ်တွေ အများကြီးပေးမှာပါဘုရား။ ဒါကြောင့် အရှင်သားကို နေပြည်တော် ပြန်ဖို့ပေးပါရစေ' လို့ လျှောက်တင်ပြန်တယ်။

မင်းသားက စကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ ခြေတွေလက်တွေ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တွေလည်း သန်သန်မာမာနဲ့ လှုပ်ရှားနိုင်တယ်။ ရှုံ့လည်း မဆွဲဘူး။ ရုပ်ရည်အဆင်းကလည်း ချောမောလှပတယ်ဆိုတော့ ခမည်းတော် မယ်

တော်တို့က အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ပြီး သူနန္ဒရထားထိန်းကို ဆုလာဘ်များစွာ တကယ်ပေးမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ရထားထိန်းက မင်းသားကို နေပြည်တော်လိုက်ခဲ့ဖို့ တောင်းပန်နေပါတယ်။

ကာသီမင်းကြီးလည်း ကိုယ့်ရင်ဆွေး ကိုယ် ဘယ်သတ်ရက်ပါ့မလဲ။ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့သာ သတ်မိန့်ချလိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားတော်ကလေးကို သတိရတိုင်း တန့်နဲ့နဲ့ ခံစားနေရပါတယ်။ ငါ့သားတော်ကလေး အခုအချိန်ဆိုရင် သေလောက်ပြီလို့ တွေးရင်းတွေးရင်း ပူဆွေးနေရပြီပေါ့။ မယ်တော်ကြီး စန္ဒာဒေဝီကတော့ မိန်းမသားဆိုတော့ နှလုံးသားက ပိုပြီး ပျော့ပျောင်းတာပေါ့။

အခုလောက်ဆိုရင် ငါ့သားတော်ကလေး ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲခံရပြီ။ မြေကြီးထဲ ရောက်နေပြီလို့ တွေးရင်း တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ နေမင်းဆယ်စင်းလောက် ထွက်နေသလို ခံစားနေရတာပေါ့။ အဲဒီလို ပူဆွေးသောက အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်းကျွန်းမာမာနဲ့ ချောမောလှပတဲ့ သားတော်၊ စကားအပြောအဆို ကောင်းတဲ့သားတော်၊ ပဆွဲ မအာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိတဲ့ သားတော် ပြန်လာတယ်ဆိုရင် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အနေနဲ့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမှာပါ။

ဝါကြောင့် ရထားထိန်းကြီးက 'အရှင်မင်းသား နေပြည်တော်ကို ပြန်လိုက်မယ်ဆိုရင်လေ မောင်းမမိသံ အခြေအရံတွေ မင်းညီမင်းသားတွေ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ၊ ပုရောဟိတ်တွေ၊ စစ်သည်ဦးလဲပါတွေ၊ ဆင်ထိန်း မြင်း ထိန်းတွေပါမကုန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးကို ဆုလာဘ်တွေ များစွာပေးကြမှာပါ။ ဝါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကို သနားသောအားဖြင့် နေပြည် တော်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါဘုရား' လို့ တောင်းပန်နေပါတယ်။

တေမိယမင်းသားက နေပြည်တော်ကို လိုက်ပါသွား ရင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအခါ မတရားတဲ့ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရမယ်။ အဲဒီလို မတရားမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း တွေကို ကြောက်လွန်းလို့ အာအလို အဆွဲလို့ နားပင်းသူလို နေပြီး တောထဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ တောထဲမှာ မိမိ စိတ်တိုင်းကျ တရားကို ကျင့်သုံးနိုင်တာပေါ့။ ဝါကြောင့် မင်းသားဟာ ရထားထိန်းရဲ့ အရေးကို မငဲ့ပဲ မိမိရဲ့အရေး ကို ငဲ့ရတာပေါ့။ ဝါကြောင့် -

'အို ရထားထိန်း ငါ့ကိုလေ ခမည်းတော် မယ်တော် မင်းညီမင်းသားနဲ့တစ်ကွ တစ်တိုင်းလုံး တစ်ပြည်လုံးက စွန့်လိုက်ပါပြီ။ ငါ့မှာ နေပြည်တော်ကို ပြန်စရာကိစ္စမရှိ တော့ဘူး။ ငါ့ကို ဖြေမြှုပ်သတ်ဖို့ သင်ကိုယ်တိုင် ဒီတော ထဲကို ခေါ်လာတယ် မဟုတ်လား၊ စဉ်းစားပါ'

'ရထားထိန်း ငါ့အတွက် မယ်တော်က (၇)ရက်တိုင် တိုင် ရှင်ဘုရင် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလို့ အယူခံဝင်ခဲ့တာ (၇)ရက် ရှင်ဘုရင်လုပ်ငြီးငြိဖို့ မယ်တော်လည်း ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ ခမည်းတော်ကလည်း ငါ့ကိုစွန့်လိုက်ပြီ။ ဝါကြောင့် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ငါမမက် တော့ပါဘူး။ ဒီတောထဲမှာနေပြီး တစ်ယောက်တည်း ရဟန်းပြုတော့မယ်။'

'အိုရထားထိန်း (၁၆) နှစ်တိုင်တိုင် ကြီးကြီးစားစား အောင့်အည်း ကျင့်သုံးခဲ့ရတဲ့ငါ့မှာ အခု ကိုယ့်လိုလားချက် တွေ ပြည့်စုံပြီပေါ့။ ဝါကို သင်နားလည်စမ်းပါ' လို့ မြှောက်တဲ့အခါ ရထားထိန်းက သိချင်တာကို မေးလိုတဲ့ အတွက် ကြောင့် -

အကုသိုလ်များ မပွားစေလို

'အရှင်မင်းသားရဲ့စကားသံဟာ သာယာပြေပြစ်ပြီး နားထောင်လို့လည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို စကားပြော ကောင်းပါလျက်နဲ့ နေပြည်တော်မှာရှိစဉ် ဘာကြောင့် သမည်းတော် မယ်တော်တို့ရဲ့ရှေ့မှာ စကား မပြောဘဲနေတာလဲ' လို့ဆိုတော့ -

'ကျုပ်ဟာ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ် မလွှပ်ရှားပေမယ်လို့ ဆွံ့နေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နားမကြားသလို နေပေမယ် လို့ နားပင်းသူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စကားမပြောပေမယ်လို့ လူအာ၊ လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ရှေးဘဝတစ်ခုက ကာသီတိုင်းမှာပဲ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပြီးတော့ မင်းစည်းစိမ်ကို အနှစ်(၂၀)တိုင်တိုင် ခံစားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်

ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်း နှိပ်စက်လိုက်စမ်း- စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားကိုလည်း သုံးမိတယ်။ အဲဒီအကုသိုလ် ကံကြောင့် သေပြီးနောက်ဘဝမှာ ဥဿဒါငရဲမှာ အနှစ် (၈)သောင်းခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေကို ငါ မှတ်မိသတိရ တယ်။'

'နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တစ်လသားအရွယ်လောက်က သမည်းတော်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာနေစဉ် လူဆိုးလေးယောက်ကို သမည်း တော်က အပြစ်ပေး ပီရင်ချက်ချတာကို ကြားလိုက် ရတယ်။ အလွန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စကား တွေကို သုံးပြီး အမိန့်ချနေတာကို ကျွန်ကိုယ်တိုင် ကြား လိုက်ရတယ်။ ကျွန်ကိုယ်တိုင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ အမှုတွေ ပြုဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ငရဲမှာလည်း ခံရဦးမှာပဲ- လို့ တွေးမိပြီး ရှင်ဘုရင်လုပ်ရမှာ ကြောက်လို့ စကားမပြောတာပါ။'

ကသိရဉ္စ ပရိတ္တဉ္စ
တဉ္စ ဒုက္ခေန သံယုတံ။
ကော မံ ဇီဝိတမာဂဗ္ဗ
ဝေရံ ကယိရာထ ကေနဗိ။

'အိုရထားထိန်း၊ လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်နေရ တာဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရှင်နေရတာပါ။ သက်တမ်းက လည်း တိုတောင်းလှပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ဆင်း

ရုံမှ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကလည်း ဝန်းရံလို့နေပါတယ်။ အဲဒီလိုဆင်းရဲ ခုက္ခတွေ ဝန်းရံလို့နေတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ အသက်မွေးမှုကလေး တစ်ခုအတွက်နဲ့ သတ်မှု ပြတ်မှု နိုးဂုတ်မှု အစဉ်တို့ ခုစချိတ်မှုမျိုးကို ဘယ် ဘုက ပြုရဲတော့ မှာလဲ ကျုပ်တော့ မပြုရဲဘူး လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဒီကားဟာ သိပ်ပြီး သံဝေဂရရှိ ကောင်မပါတယ်။ ယနေ့ လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်နေကြတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပါ။ လယ်သမားတွေလည်း နေပူမရွှောင်၊ မိုးရွာ မရွှောင် နွားနဲ့ကျွဲနဲ့ ဖက်ပြီး ရုန်းကန်နေကြရတယ်။ စားရပြန်တော့လည်း တစ်လုတ်တစ်ဆုမ်း ဝတ်ရပြန် တော့လည်း အရက်အပြိုက်၊ နေရပြန်တော့လည်းတံကုတ်၊ ကားသမားတွေဆိုလည်း နေ့တွက်တိုက်အောင် အလှ အယက် မနေမနား ပြေးလွှား မောင်းနေရတယ်။ ဆိုက်ကား သမားတွေဆိုရင်လည်း ကုန်းတက်ကုန်ဆင်းမှာ နေပူ မရွှောင် မိုးရွာမရွှောင် နင်းနေကြရတယ်။ စားသည် လည်း စားသည်အလျောက် တံငါလည်း တံငါအလျောက် နေ့တိုင်း မနေမနား လှုပ်ရှားနေရတယ်။ ဒါကောင် မကြွေး တွေက မကျေနိုင်လို့ စိတ်ပူရသေးတယ်။

အေးအေးဆေးဆေး ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့် တရား ရက်ရှည်အားထုတ်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ကို မလွယ်မြစ် နေကြတယ်။ ဝါတွင်းဥပုသ်ရက်ကလေးမှာကောင် ဘုန်ချိန်

ကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ်သီလ မယူနိုင်တဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ရှေးရောင်းတုသုတွေဆိုရင် ရောင်းရဝယ်ရ တာတစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေ သူများဆိုင်ရောက် သွားမှာ ကြောက်ရတာတစ်မျိုးနဲ့ နေ့စဉ် သောကတွေ ပင်လယ်ဝေနေပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်း အရောင်း အဝယ်မကောင်းတာ အစွဲပေါ်တာကလည်း ရှိသေး တယ်။

ဒီလောက် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသက်ရှင်နေကြရသော် လည်းပဲ လူ့ဘဝနေရတဲ့ တစ်ခဏတာကလေးမှာ သား ဇေး သမီးဇေး ရုပ်ဇေးရွာဇေး ပတ်ဝန်းကျင်ဇေးကိစ္စတွေ နဲ့ လုံးပန်းနေရင်း တဖြည်းဖြည်း သေချိန်တန်လာတာပါ ပဲ။ ငယ်ငယ်က ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက် ရင် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ တစ်ခဏလေးပါပဲ။ ဒါကြောင့်တို့ တောင်းလှတဲ့ လူ့ဘဝ ဆင်းရဲငြိုငြင်လှတဲ့လူ့ဘဝမှာ အကု သိုလ်အမှုတွေကိုပြုပြီး နေဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တေမီယမင်းသားက တရားသဘောနဲ့ ပြောနေပါတယ်။

- ပညာယ စ အလာဘော၊
- ဓမ္မာဿစ အာဿနာ။
- ကော မံ ဒီဝိတမာဂဗ္ဗ၊
- ဝေရံ ကယီရာထ ကေနစိ။

*တို့ရထားထိန်း၊ ပညာလည်းမရ၊ သူတော်ကောင်း

“ရားကိုလည်း မမြင်ဘဲ အသက်ရှင်နေတဲ့သူဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သတ်မြက်ညှင်းဆဲဒိုင်စက်မှုဆိုတဲ့ ဝုခရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို ပြုလုပ်ပြီးတော့ မနေသင့်ပါဘူး” လို့ ဟောပြောလိုက်ပြန်တယ်။

အလောင်းတော် တေမိယမင်းသားရဲ့ စာရေးစကားကို ကြားရပြီး ရထားထိန်းကြီးလည်း သံဝေဂတွေချပြီး ရဟန်းဝတ်ချင်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့်

‘အရှင်သား၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးလည်း အရှင်သားထံမှာ ရဟန်းဝတ်ပြီး နေခဲ့တော့မယ်။ အရှင်မင်းသား ကျွန်တော်မျိုးကို ခေါ်ထားပါနော်။ ရဟန်းဘဝကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုး နှစ်သက်လွန်းလို့ပါ’ လို့ တောင်းပန်စကား ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

တာဝန်ကျေခွာ ထမ်းစောင့်ပါ

အလောင်းတော်က- ‘ရထားထိန်းကြီးကတော့ ရဟန်းဝတ်ချင်နေပြီ။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ချက်ချင်းရဟန်းဝတ်ပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ နေပြည်တော်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ငါ့ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က ဝီကအကြောင်းတွေကို ဘာမှမသိရသေးဘူး။ ရထားလည်း တောထဲမှာပဲ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။ မြင်းတွေလည်း မြင်းရိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကလည်း ငါ့ကို လူမဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးလို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်။ ရထားထိန်းနဲ့ မြင်းတွေကို ဘီလူး စားသွားပြီလို့ ထင်သွားကြလိမ့်မယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သိသွားအောင် ရထားထိန်းကြီးကို ပြန်လွှတ်မဖြစ်မယ်’ လို့ ကြံပြီး

တော့

'ဘိုရထားထိန်း၊ သင် နေပြည်တော်ကို ပြန်ဦးမှဖြစ်မယ်။ ရထားကိုလည်း ပြန်ဖို့ပေးလိုက်ပါ။ သင့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ တာဝန်ကျတာကို သူတော်ကောင်းတွေက ချီးမွမ်းကြပါတယ်' လို့ ဆိုလိုက်တော့ ရထားထိန်းကြီးက

'အရှင်သားက ပြန်ရမယ်ဆိုလည်း ဘုရားကျွန်တော်မျိုး ပြန်ပါ့မယ်။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ကျွန်တော်မျိုး ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါမယ်။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ မရောက်လာသေးမီ အရှင်မင်းသား အခြားတစ်နေရာ ပြောင်းမသွားပါနဲ့ဘုရား။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ရရင် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာကြဲမှာပါဘုရား' လို့ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

'ဘိုရထားထိန်း၊ သင်ဖြစ်စေချင်သလို ကျုပ် ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေမှာပါ။ ကျုပ်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို မြင်ချင်ပါသေးတယ်။ နေပြည်တော်ကို ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ် ကျန်းကျန်းမာမာခွဲကြောင်းကို ဆွေတော်မျိုးတော်တွေထံမှာ ပြောပြလိုက်ပါ။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကိုလည်း သားတော်က ရှိခိုးလိုက်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါ' လို့ ပြောပြီး နေပြည်တော်ဘက်ကို လက်အုပ်ချီလို့

မြေပြင်မှာထိုင်လို့ ခွဲခိုးဦးချလိုက်ပါတယ်။

ရထားထိန်းကြီးလည်း အလောင်းတော်ရဲ့ မြေတော်အစုံကို ဦးတိုက်ရှိခိုးပြီး ရထားနဲ့ ပြန်သွားပါတယ်။ နေပြည်တော် ရောက်တဲ့အခါ သားတော်ကလေး ပါမလာတဲ့ရထားကိုကြည့်ပြီး ခံစားချက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ ငိုကြွေးပါတယ်။ ယောဂီများလည်း စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးနေရာမှာ အစားထိုးပြီး ခံစားကြည့်ကြပါ။ ကိုယ့်သားသမီးသာ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

၂၀၀၈-ခုနှစ် မေလက ဧရာဝတီတိုင်းမှာ နာဂစ်လေပုန်တိုင်းဒဏ် ခံရစဉ်က မော်လမြိုင်က ဒကာမကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘုန်းကြီးဆီလာပြီးတော့ 'တပည့်တော်ရဲ့ တူမကလေးဟာ လပွတ္တာမြို့မှာ ကျောင်းဆရာမသွားလုပ်နေတာ (၆)လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဘုရား။ အခု ရှိမရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး။ လပွတ္တာမြို့မှာ လောကီရာ ချေးကံရော ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ တူမကလေးလည်း ပါသွားပြီ ထင်တာပဲဘုရား။ ဘာသတင်းပျလည်း ဗုံစမ်းလို့ မရဘူးဘုရား' လို့ ပြောပြီး ကျွန်ုပ်မဆည်နိုင်ဘဲ ငိုရှာတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း တရားဟောပြီး ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ရတယ်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွှေးခဲ့ရတဲ့သားဆိုတော့ အရှင်လတ်လတ်ကနေ

မြေကြီးထဲ မြုပ်သတ်ခံရမည့်အရေး တွေးမိတိုင်း စိတ်
မအေးနိုင်ဘူးပေါ့။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သောကအပူမီးတွေ
နှလုံးသားမှာ လောင်မြိုက်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ
လည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု နှလုံးစိတ်ဝမ်း ပူပန်စရာနဲ့ ကြုံရ
တတ်ပါတယ်။ ခံနိုင်ရည်မရှိအောင် ကြီးစား အားထုတ်ထား
ကြပါ။

အကြောင်းရင်းရှာ စိစစ်ပါ

ပူဆွေးမှုသောက ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝတွေ ဖြစ်ရတာ
ဟာ သောက ပရိဒေဝရဲ့ အကြောင်းရင်းကို မသိကြလို့ပါ။
အကြောင်းရင်းကို မသိကြတော့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်လို
ပယ်သတ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိဘူးပေါ့။ စင်စစ်တော့
သောက ပရိဒေဝတို့ရဲ့ အကြောင်းရင်းက တဏှာပါပဲ။

ဝါကြောင့်- တဏှာယ ဇာယတိ သောကော၊

တဏှာယ ဇာယတိ ဘယ်၊

တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော- ကုတော ဘယ်- လို့

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတာပေါ့။

တဏှာယ- ကပ်ငြိတွယ်တာ တဏှာတရားကြောင့်၊

သောကော- စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်၊ ဇာယတိ- ဖြစ်၏။

တဏှာယ- ကပ်ငြိတွယ်တာ တဏှာတရားကြောင့်၊ ဘယ်-

ညှိုးခြောက်ကိုယ်တွင်း ဘေးရောက်ခြင်းသည်၊ ဇာယတိ-

ဖြစ်၏။ တဏှာယ- ကပ်ငြိတွယ်တာ တဏှာတရားမှ
 ဝိပုဗ္ဗတ္တဿ- ရှင်းရှင်းလွတ်သောသူအား၊ သောကော-
 ဝိးရိမ်ပုဆွေးချခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မဇ္ဈိ ဘယ်- ညှိုးခြောက်
 ကိုယ်တွင်း၊ ဘေးရောက်ခြင်းသည်ကား၊ ကုတောအတ္ထိ-
 အဘယ်မှာရှိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ နတ္ထိစဝ- မရှိတော့
 သည်သာလျှင်တည်း။

မြင်စရာအဆင်းအာရုံနှင့် အဆင်းအာရုံရဲ့တည်ရာ
 ယောက်ျားမိန်းမ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ၊ ကြားစရာအသံ
 အာရုံရယ် အသံရဲ့တည်ရာ ယောက်ျားမိန်းမ သက်ရှိသက်
 မဲ့တွေ၊ အနံ့အာရုံရယ် အနံ့ရဲ့တည်ရာ ယောက်ျားမိန်းမ
 သက်ရှိသက်မဲ့တွေ၊ အရသာအာရုံရယ် အရသာရဲ့ တည်
 ရာ အရသာကို ပြုပြင်မန်တီးပေးသူ ယောက်ျား မိန်းမ
 သက်ရှိသက်မဲ့တွေ အတွေ့အထိ အာရုံရယ် အတွေ့အထိ
 ရဲ့တည်ရာ ယောက်ျားမိန်းမ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ၊ အတွေ့
 အာရုံရယ် တွေးစရာအာရုံရဲ့တည်ရာ ယောက်ျားမိန်းမ
 သက်ရှိသက်မဲ့တွေဆိုတာ လောကမှာ ရှိနေပါတယ်။

အဲဒီ အာရုံနှင့် အာရုံရဲ့တည်ရာတွေကို ကပ်ငြိသာယာ
 မက်မောတွယ်တာနေတာဟာ တဏှာပါပဲ။ အဲဒီတဏှာ
 ကြောင့်ပဲ ပုဆွေးသောကမီးတွေ တောက်လောင်နေရတာ
 ပါ။ တရားသဘောကို လေးလေးနက်နက်မသိတဲ့ လူသာမန်
 တစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့- ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ

ပျက်စီးဆုံးရှုံးလို့၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးလို့၊ အယူ
 အဆ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားယွင်းလို့၊ အနာ
 ရောဂါတွေ ခွဲကပ်နှိပ်စက်ခံရလို့၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေ
 ပျက်စီးချွတ်ယွင်းလို့၊ ပုဆွေးမှု ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်နေ
 ရပါတယ်။

အဲဒီအထင်အမြင်ဟာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်
 ပါတယ်။ ရာနှုန်းပြည့် မမှန်ပါဘူး။ တကယ်ပင်စစ် သောက
 ရဲ့ မူလအကြောင်းရင်းဟာ တဏှာပါပဲ။ မိမိတို့ကြံတွေ
 နေရတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ အာရုံတွေဟာ သူ့ဘာသာသူရှိ
 နေရင် သို့မဟုတ် ကိုယ်ကကပ်ငြိသာယာမှု မရှိဘူးဆိုရင်
 ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေလည်း
 ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ပျက်နေလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။

ကိုယ်က ခင်မင်သာယာ တွယ်တာကပ်ငြိမိပြီဆိုရင်
 အဲဒီအာရုံတွေ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပျက်စီး ဆုံးရှုံး
 သွားတဲ့အခါ ပုဆွေးဝမ်းနည်းရတော့တာပါပဲ။ နည်းနည်း
 ကွယ်တာရင် နည်းနည်းပုဆွေးရမယ်။ များများတွယ်တာ
 ရင် များများပုဆွေးရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအာရုံတွေ
 ပျက်စီးဆုံးရှုံးလို့ ပုဆွေးရတာလား၊ ကိုယ်က ခင်တွယ်ကပ်
 ငြိနေလို့ ပုဆွေးရတာလားဆိုတာ ယောက်ျား ဝမ်းဗားတက်
 ပြီပေါ့။

သာယာကပ်ငြိ ခေးရန်ထိ

နေ့စဉ် နေ့စဉ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သေကျေပျက်စီးနေကြ ရတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး စည်းစိမ် တွေ ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ကုသ မရတဲ့ ရောဂါဇွဲကပ်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ဆုံးရှုံးပျက်စီး တိုင်းသာ သောကဖြစ်နေရမယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဆုံးရှုံးပျက်စီးနေသမျှကို မိမိက ခိုင်ခံ့ပြီး ပူဆွေးနေရမှာ ပေါ့။

ခင်မင်သာယာကပ်ငြိမှု ရှိနေလို့သာ ပူဆွေးမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပါ။ အီရတ်နိုင်ငံကို အမေရိကန်နိုင်ငံက တိုက်ခိုက်လို့ နေ့စဉ် သေကျေတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ပါလက်စတိုင်းနဲ့ အစ္စရေးတို့ တိုက်ခိုက်ကြလို့ သေကျေ ပျက်စီးကြတာ အများကြီးပါ။ အဲဒီအကြောင်းကို အချို့က ရယ်မောပြီးတော့တောင် ပြောဆိုနေကြပါသေးတယ်။

ကပ်ငြိမှု သာယာမှုမရှိတော့ မပူရဘူးပေါ့။ နာဂစ်လေမုန်တိုင်း တိုက်စဉ်က ကိုယ့်တူမကလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲလို့ စုံစမ်းလို့မရတာကတော့ ပူဆွေး လိုက်ရတာ၊ ကိုယ့်သားကလေး သမီးကလေး အဖျားတက် နေတာ အပူချိန် (၁၀၄/၁၀၅) လောက်ရှိတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံလေ သတိတောင်လစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ပေခင် သွားကြည့်ရတာနဲ့ ယတြာခွေကြတာနဲ့ အလုပ်ကိုချုပ်နေ ကြတာပဲ။ အိပ်လို့တောင် မပျော်တာရှိသေးတယ်။ ကပ်ငြိ သာယာ ခင်တွယ်မှု တဏှာရှိနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့ ပူပန်သောကတွေ ကင်းရှင်းရင် တဏှာကင်း တောင် ကျင့်ရပါမယ်။

ခန္ဓာအရှိရဲ့အပေါ်မှာ သားသမီး ယောက်ျား မိန်းမ သတ္တဝါ သူငါးလို့ ယူဆထားတဲ့ ဒိဋ္ဌိရှိနေတော့ အဲဒီဒိဋ္ဌိနဲ့ တွဲပြီး ချစ်တယ်။ ခင်တွယ်မြတ်နိုးတယ်။ တွယ်တာတယ်ဆို တဲ့ တဏှာက လာတော့တာပဲ။ တဏှာရှိတော့ 'တဏှာပစ္စ ယာ ဥပါဝါနံ- ကပ်ငြိ သာယာမှု တဏှာကြောင့် စွဲလန်းမှု ဥပါဝါနံဖြစ်ပြန်ရော' စွဲလန်းတော့ သူ့အတွက် ကာယကံ မြောက်၊ ဝစီကံမြောက်၊ မနောကံမြောက် ပြုလုပ်ပေးရ ခြင်းဆိုတဲ့ ကမ္မဘဝဖြစ်ရပြန်ပြီ။

ကမ္မဘဝကြောင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာအသစ် ဖြစ်ရခြင်း ဆိုတဲ့ ဇာတိပြန်တယ်။ ဇာတိ စလာပြီဆိုရင် အိပ္ပူရော၊

နာမူဇာမိ၊ သေပူဇရဏ၊ ပူဆွေးမှုသောက၊ ဝိကြွေးရမ္မ
 ဝရိဒေဝ၊ ကိယ်ဆင်းရဲပူဇကု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ခင်းမနဿ၊
 စိတ်ထဲမှာ အပြင်းအထန် ပင်ပန်းမှု ဥပါယာဿ တရားတွေ
 ဖြစ်ရပြန်တယ်။ မဖြစ်ချင်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး။
 အကြောင်းရှိရင် အကျိုးဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာပါပဲ။ တဏှာကနေ
 ပေါက်ပွားလာတဲ့ ဆိုက်ခွီးတွေအများကြီးပါ။ ဝါကြောင့်
 'တဏှာယ ဇာယတီ ဘယံ' လို့ ဟောတော်မူတာပေါ့။

ကုသိုလ်အမှုပြုတာတောင် တဏှာနဲ့ ပြုနေကြပြန်
 တယ်။ သူဌေးဘဝ၊ ရှင်ဘုရင်ဘဝ၊ နတ်ဘဝတောင့်တပြီး
 ပြုကြတယ်။ ဘုရားမှာ ပန်းဆီမီး ရေခဲခန်းတွေ ကင်လှူပြီး
 နေကြတဲ့ သူတွေမှာ တဏှာနဲ့ လုပ်နေတဲ့သူတွေ တော်
 တော်များများ တွေ့ရပါတယ်။ ရာထူးတိုးဖို့ ဆုတောင်းကြ
 တယ်။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ နိုင်ငံခြားကို
 ရှောင်ရှားရှုရှု သွားရဖို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ အိမ်ပြန်ပြန်
 ရောင်းထွက်ဖို့၊ ကားပြန်ပြန်ရောင်းထွက်ဖို့ ဆုတောင်းကြ
 တယ်။

အချို့ကတော့ ဘယ်နေ့သားသမီးနဲ့ ပေါင်းသင်းရပါ
 လို့ဓား၊ ဘယ်နေ့သားသမီးက တပည့်တော်အပေါ်မှာ
 အပြစ်မမြင်ဘဲ ပြန်လည်မေတ္တာသက်ဝင်လာပါစေလို့
 ဆုတောင်းကြတယ်။ တဏှာအရင်းခံနေသရွေ့ ပူပန်မှု
 ကြောင့်ကြမ္မာ အိမ်နာမူတွေနဲ့ ကြုံရဦးမှာပါ။ စန္ဒာဒေဝီ

မိဖုရားကြီးဟာလည်း သူ့ရဲ့သားတော် တေမိယအပေါ်
 မှာ ချစ်ခင်တွယ်တာမဆိုတဲ့ တဏှာအားကြီးတော့ အကြီး
 အကျယ် ပူဆွေးမှု ဝိကြွေးမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပေါ့။

အလောင်းတော်ရသော အလွန်ပျော်စမ္မ.

'ဘော်... ရထားထိန်းကြီး ပြန်လာပြီ၊ ငါ့သားတော်ကလေးကို မင်းသတ်ခဲ့ပြီပေါ့နော်။ ငါ့သားတော်ကလေးတော့ မြေကြီးထဲရောက်သွားပါပြီ။ ငါ့သားကလေးသေပြီဆိုရင် ငါတို့ကို မုန်းတီးကြတဲ့ ရန်သူတွေကတော့ ဝမ်းမြောက်ကြမှာပါပဲ' လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောပြီး ငိုရွာပါတယ်။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရန်သူတွေပျက်စီး ဆုံးရှုံးတယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တတ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပါပဲ။

ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်တဲ့သူတွေ၊ စီးပွားပျက်စောင့်လုပ်တဲ့သူတွေ ရာထူးပြုတ်ကျသွားပြီလို့ ကြားလိုက်ရရင်၊ ရောက်အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ်လို့

ကြားလိုက်ရရင် သေသွားတယ်လို့ ကြားလိုက်ရရင် 'သာဓု' ခေါ်ချင်ကြတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်တဲ့အခါမှသာဓုခေါ်ရတာပါ။ ရာထူးပြုတ်ကျတာ၊ သေကျေသွားတာ၊ အပမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင်ခံရတာဟာ သာဓုခေါ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ပါးတွေ ဒုက္ခရောက်တာကို ဝမ်းသာရင် ကိုယ်ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာလည်း သူတစ်ပါးတွေက ဝမ်းသာမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဓန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးက သူ့သားတော်ကလေးသေရင် သူမ့တွေ ဝမ်းသာမှာပဲလို့တွေးပြီး ပုခဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေတာပါ။

ရထားထိန်းကြီး နန်းတော်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဓန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးက မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ ငိုကြွေးပြီးတော့ - 'အိုရထားထိန်းကြီးရဲ့ ငါ့သားတော်ကလေးဟာ အတာ ဆွံ့တာ နားပင်တာ တကယ်ဟုတ်ခဲ့လားကွယ်၊ မြေကြီးထဲ မြှုပ်ခါနီးမှာ 'ကြောက်ပါပြီလျှင် ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့' လို့များ မတော်ဘူးလားကွယ်၊ သားတော်ကလေးရဲ့ အခြေအနေကို သံတော်ဦးတင်စမ်းပါဦးကွယ်၊ လှုပ်ရှားစွန်းကန်တာရော မရှိဘူးလားကွယ်' လို့ အလောတကြီး မေးမြန်းတဲ့အခါ ရထားထိန်းကြီးက ချက်ချင်း မလျှောက်ထားသေးဘဲ စဉ်းစားပြီးမှ -

'သခင်မတူရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကို အသက်ချမ်းသာ

မေးမယ်ဆိုရင် တွေကြိုခဲ့သမျှ ကြားရတဲ့အတိုင်း၊ မြင်ရ
တဲ့အတိုင်း အားလုံးပဲ လျှောက်တင်ပေးမယ်' လို့ ပထမ
ကောပေလ္လင်ခံလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို စကားပလ္လင်မခံဘဲ
'မောပိယမင်းသားဟာ မအပါဘူး၊ နားမပင်းပါဘူး၊ လူ
ကောင်းသူကောင်းပါ။ တရားစကားတွေတောင် ဟော
လိုက်ပြောလိုက်သေးပါတယ်' လို့ လျှောက်တင်လိုက်ရင်
'အဲဒီလို အကောင်းကြီးပါဆိုရင် မောင်မင်းက သားတော်
ကို အာကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်မလာတာလဲ' ဆိုပြီး
အပြစ်ရှာပြီး သတ်မှာ ကြောက်ရသေးတာကိုး။

'မင်းခယောက်ျား၊ လစာစားတို့၊ ကမ်းနားသစ်ပင်၊
မောသွင်နှင့်၊ လူတွင်မွေးငြား၊ အိမ်ဝက်လားကည့်၊ မမှား
သေဖို့ မနှစ်မျိုးစွာ ကြောက်အပ်စွာကည့်' လို့ မိန့်ခဲ့ပါ
တယ်။ မင်းမူတမ်းတွေဟာ ကမ်းနားမှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်
တွေလို၊ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ဝက်တွေလို မတည်မြဲဘူးလို့
ပြောတာပါ။ မြစ်ကမ်းနားမှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ဟာ
လှိုင်းကပုတ်ပြီး ရေတိုက်စားလို့ ကမ်းပြိုတဲ့အခါ ရေစီးနဲ့
အတူ ပါသွားရမှာပါ။ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ဝက်တွေဟာ
လည်း အသားအရေ ဆူပြီးလာရင် ဝိုင်ရှင်က သတ်ဖြတ်
ပြီး အသားအသွေးကို ရောင်းစားမှာပါ။ အလှကြည့်ဖို့
မွေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းမူတမ်းဆိုတာကလည်း အာဏာရှိသူနဲ့အနီးအနား

မှာ နေရတော့ မနှစ်သက်စရာ မပြတ်နိုးစရာ အမှုအရာ
တစ်ခုခု လုပ်မိရင် ရာထူးကနေ မြတ်ချစ်ရတာ၊ ထောင်မှ
ခံရတာ၊ သေဒဏ်အပေးခံရတာနဲ့ ကြုံတတ်ပါတယ်။
ဝါကြောင့် ရုဏာထိန်းက စကားပလ္လင်မပြီး အာမခံချက်
တောင်းလိုက်တာပါ။ မင်းတရားကြီးနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး
တို့က ဘေးမှပေးပါတယ်ဆိုတော့မှ ရုဏာထိန်းကြီးက -

'မှန်လှပါ၊ အဖြစ်မှန်ကို လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား။
တေပိယမင်းသားဟာ အာ၊ အဆွဲ၊ နားပင်းနေတာ
မဟုတ်ပါဘုရား။ ချောမောပြေပြစ်တဲ့စကားကိုလည်း
ပြောတတ်ပါတယ်ဘုရား။ လက်ခြေကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်
တွေလည်း အားလုံးကောင်းပါတယ်။ အရပ်အမောင်း
အလုံးအထည်နဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ နတ်ရွာသူဂတိ
ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေစို့တဲ့သူပါ။ တကယ်
စင်စစ်တော့ ရွှင်ဘုရင်လုပ်ရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ အာ၊
အဆွဲ၊ နားပင်သူလို နေလိုက်တာပါဘုရား' လို့ ဆိုလိုက်
တော့ ရွှင်ဘုရင်ဘဝကို ကြောက်ရခြင်းနဲ့ အကြောင်းကို
မေးကြပြန်တယ်။

ရုဏာထိန်းလည်း မင်းသား မိန့်ကြားလိုက်တဲ့အတိုင်း
အားလုံးကို ဖွင့်ဟ သံတော်ဦးတင်လိုက်တယ်။ သားတော်
ဆီ သွားရောက်တွေ့မြင်ချင်ရင်လည်း ပို့ဆောင်ပေးပါ
မယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း သံတော်ဦးတင်လိုက်တဲ့အခါ

ကာသီမင်းကြီးနဲ့အတူ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလည်း မင်းသားထံ သွားကြမယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ကြပြီပေါ့။

အလောင်းတော် ထေမိယမင်းသားကတော့ ဆိတ်ငြိမ်ပြီး နက်ရှိုင်းလှတဲ့ တောထုပ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လံကနေ ရထားထိန်း ထွက်ခွာသွားပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ရသေ့ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ မင်းသားရသေ့ဝတ်တဲ့အခါ သိကြားမင်းက အကူအညီ အများကြီးပေးခဲ့ပါတယ်။ မင်းသား ရသေ့ဝတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတဲ့အခါ သိကြားမင်းက ဝိသကြိုနတ်သားကို ခေါ်ပြီးတော့- 'ထေမိယမင်းသားကတော့ ရသေ့ဝတ်ချင်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းသားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝရလေအောင် မောင်မင်းသားပြီးတော့ သစ်ရွက်မိုး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းရယ်၊ ရသေ့ရဟန်းတို့ရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေရယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ပါ' လို့ စေခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ဝိသကြိုနတ်သားလည်း သေသေချာချာ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ မြေပြင်ကို ညီညီညာညာ ဖြစ်အောင် ပထမဖန်ဆင်းတယ်။ အဲဒီမြေပေါ်မှာ သစ်ရွက်သင်ခန်းကျောင်း ငယ်ကလေး ဖန်ဆင်းတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းငယ်ရဲ့ ဘေးပတ်လည်မှာ (၂၄)တောင် အလျားစိုတဲ့ စကြိုကိုလည်း ဖန်ဆင်းပေးတယ်။ စကြိုအပေါ်မှ သံဖြူတွေ ခင်း

ပေးထားတယ်။ မှန်မထအောင် လုပ်တာပါ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းအနီးမှာ ရေကန်ကြီးကတစ်ကန်၊ အဲဒီရေကန်ကြီးအနီးမှာ ရေတွင်းကတစ်တွင်း၊ အရွက်နုတွေဝေပြီး အသီးတွေသီးနေတဲ့ ကံပြင်းပင် တစ်ပင်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

အန္တရာယ်ပြုတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဆည်ဆည် တော်တော်တတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကိုလည်း ဖယ်စွားပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့ နံရံမှာလည်း 'ရဟန်းတရား အားထုတ်ချင်သူများ ဤအသုံးအဆောင်များကို သုံးနိုင်သည်' လို့ စာရေးထားခဲ့ပါသေးတယ်။ မင်းသားလည်း တောအတွင်းမှာ လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကိုလည်းတွေ့ရော နတ်တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းထားတယ်ဆိုတာ နားလည်သွားတာကြောင့် သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ် ဆံကျစ်ဝန်းကို ထုံးဖွဲ့၊ သစ်နက်ရေကို ပန်းပေါ်တင် စကြိုလျှောက်ရင်း- 'ငါ့နဲ့ ကြီးစားမှုတွေဟာ ဒီနေ့တော့ အောင်ပြီ' လို့ တွေးပြီး ပီတိတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

အခွင့်သာတုန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများ အားထုတ်လိုက်တာ တစ်ခဏကလေးမှာပဲ ဈာန်တွေရော အဘိညာဉ်တွေပါ ရသွားတယ်။ သီလကလည်း စင်ကြယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလည်းသန့်ရှင်း၊ အတိတ်ဘဝများစွာက ပါရမီအင်အားတွေကလည်း ကြီးမားတာကြောင့် မြန်မြန်ပဲ ဈာန်

အဘိညာဉ်တွေ ရသွားတော့ပါ။ သာသနာပကာလမှာ ဈာန် အဘိညာဉ်တွေ ရသွားရင် အတွတ်အလိပ်ရောက်တယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

ဗုဒ္ဓန်သမာပတ်ချမ်းသာကို မိဖုရားအလောင်းတော် ရသေ့ဟာ ဥဂါန်းကျွန်းလိုက်ပါတယ်။ ဥဂါန်းကျွန်းတယ်ဆို တာ စမ်းသာလွန်းလို့ နှုတ်ကနေ ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ အား ရပါးချ မြှောက်ဆိုလိုက်တဲ့ စကားပါ။ သူ ကျွန်ုပ်ရင့်လိုက်တဲ့က- 'အဟော သုခံ၊ အဟော သုခံ' ဆိုတဲ့ စကားပါ။ တောမိယ တာပသော- တောမိယရသေ့သည်။ အဟောသုခံ- အော် ချမ်းသာလေစွ၊ အဟောသုခံ- အော်ချမ်းသာလေစွ၊ ဣတိ- ဤသို့ ဥဂါနေသီ၊ စင်စစ်ပသေ့ ကျွန်ုပ်ရင့်ခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

အစားမမက် တရားတက်

အလောင်းတော်ရသေ့ဟာ စားဖို့နဲ့သောက်ဖို့နဲ့တန် လာပြီဆိုရင် တံပြင်းရွက်ကို ခူး၊ မီးနဲ့ပြုတ်ပြီး စားသောက် ပါတယ်။ ဆီလည်းမပါ၊ ဆားလည်းမပါ၊ အချိုမုန့်ဆိုတာ ဝေးရော၊ ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား အင်္ဂါလို စားနိုင်ပါ့မ လား။ အလောင်းတော်ကတော့ စားနိုင်ပါတယ်။ အစား အရသာကို မခံပါဘူး။ တရားအရသာကိုပဲ ခံပါတယ်။ တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ဆိုပြီးတော့ မသေခင် စားနေ တာပါ။

လှပအောင် ခန္ဓာကိုယ် အရေအဆင်း လှပတင့်တယ် အောင်ဆိုတဲ့ မျှော်လှယ်ချက်နဲ့ စားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားအရသာကို ပြုတ်နိုင်တဲ့သူဟာ အစားအရသာကို မမြတ်နိုးပါဘူး။ အစားအရသာကို သိပ်ပြီး မက်သောနေ ရင်လည်း တရားအရသာကို မိစားနိုင်မှ မဟုတ်တော့ပါ။

ဘူး၊ ဒါကို ယောက်ျား သတိထားကြပေးပါ။

မင်းနေပြည်မှာတော့ ကာသီမင်းကြီးဟာ သုနန္ဒ ရထားဆိန်းရဲ့သံကနေ သတင်းကြားရပြီးတဲ့အခါ မဟာသေနဂုတ္တ အမတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး သားတော်သံကို သွားဖို့ရာ ချက်ချင်းပဲ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုတဲ့အတွက်- 'အမတ်ကြီးရထားတွေ ဆင်တွေ မြင်းတွေကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ပါ။ ဆင်တွေကိုလည်း ကကြီးတန်ဆာ ဆင်မြန်းပေးပါ။ ခရုသင်းတွေကို အခုချက်ချင်းပူတ်၊ အောင်စည်ကို ချက်ချင်းတီးပြီး လူစုစေချား၊ မြို့သူ မြို့သားတွေကိုလည်း အကြောင်းကြား ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကတော့ သားတော်ကို ဆုံးမ ပြောဆိုပြီး တစ်ခါတည်းပါအောင်ခေါ်လို့ မင်းမြှောက်လိုက်ချင်တယ်၊ ပြန်ပြန်သွားကြစို့' လို့မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။

မင်းကြီးဟာ သားတော်ဆီကို သွားဖို့စီမံလိုက်တာ သုံးရက် လေးရက်လောက် ကြာသွားပါတယ်။ အဆောင်အယောင်အခြေအရံတွေက များတာကိုး၊ စာမရီသားပြီး ယပ်၊ သံလျက်၊ နဖူးသင်းကွပ်၊ ထီးဖြူ၊ ခွေခြေနင်းတို့ကိုလည်း တစ်ခါတည်း ယူဆောင်သွားပါတယ်။ အဲဒီငါးမျိုးကို မင်းမြှောက်တန်ဆာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မင်းကြီးနဲ့ ပရိသတ် တေမိယရသေ့ရဲ့ ကျောင်းကို ရောက်တဲ့အခါ နံနက် ၈ ဈာန်ခန့်ရောက်ပြီမို့ ရသေ့ဟာ ကံပြင်းရွက်ပြုတ်ကို

မီးပိုပေါ်ကချပြီး အဖေားခံနေပါတယ်။ ဆင်သံ မြင်းသံ ရထားသံတွေ ဆူညံနေတာကြောင့် အလောင်းတော်ရသေ့ဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကနေ အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

မင်းကြီးဟာ သားတော်ရသေ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ချက်ချင်း ဝမ်းမြောက်သွားတယ်။ သားတော်ရသေ့ရဲ့ ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ အလောင်းတော်က 'ခမည်းတော်ကြီး ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါရဲ့လား၊ အနာရောဂါရော ကင်းပါရဲ့လား၊ အမတ်ကြီးတွေ မောင်းမမိသံတွေရော ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြပါရဲ့လား' လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ကောင်းဆိုလိုက်တော့ -

'ခမည်းတော်မှာ ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါတယ်သားတော်၊ နန်းတွင်သူ နန်းတွင်းသားတွေရော သားတော်ရဲ့ မယ်တော်ကြီးရော အားလုံးပဲ ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြပါတယ်' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံအရ နှုတ်ဆက်ကြတာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တွေ့ကြတဲ့အခါ ဒီလိုနှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောကြတာဟာ ရှေးအခါက တည်းက လူမျိုးအလိုက် ဒေသအလိုက် မှီကြပါတယ်။

အမေရိကရောက်တုန်းက လူဝင်ပူကြီးကြပ်ရေးဌာန ရောက်တော့ အရာရှိက 'How are you' လို့ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က 'Fine, Thank you'

လို့ ပြန်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်စကား တုံ့ပြန် ပြောကြရပါ
တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကိုယ်တော်မြတ်
ဆံ့ရောက်လာတဲ့ ရဟန်းတော်များကို 'ကစွို မေနယ်' လို့
မိန့်ကြားပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလေ့ရှိပါတယ်။

ပယ်ဆယ်စေးနိုးယားပြည်နယ်၊ ဖဲလ်ဒါးဖီးယားမြို့၊
ဆောက်တော့ နံနက်စောစော ပန်းခြံထဲထွက်ပြီး လမ်း
လျှောက်တော့ သူတို့နိုင်ငံသားတွေက ဘုန်းကြီးကို 'Good
morning' လို့ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က
လည်း လေ့လာစံတစ်ခုကို လေးစားသောအားဖြင့် 'Good
morning' လို့ပြန်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်ကြရပါတယ်။ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် သိသည့်ဖြစ်စေ၊ မသိသည့်ဖြစ်စေ တွေ့
လိုက်တာနဲ့ 'Good morning' လို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကြ
တာ သူတို့ရဲ့ လေ့ထုံးစံပါပဲ။

တေမီယရသေ့လည်း သူ့ခမည်းတော်ကို တွေ့တွေ့
ချင်း နှုတ်ဆက်ပြီးတော့

ကစွို အမ္ဘပေါ တာတာ၊
ကစွို တေ သုရမပွိုယံ၊
ကစွို သဇ္ဇေ စ မဗ္ဗေ စ

ဒါနေ တေ ရမတေ မနော' လို့ မိန့်ကြားပါ တယ်။
တာတာ- မခမည်းတော်ကြီး၊ ကစွို- ဘယ်လိုပါလဲ၊
တေ- သင်ခမည်းတော်ကြီးသည်၊ အမ္ဘပေါ- အရက်

သေစာ မသောက်တော့ဘူးလား၊ ကစွို- ဘယ်လိုပါလဲ၊
တေ- သင်ခမည်းတော်ကြီးသည်၊ သုရမပွိုယံ- အရက်
သေစာကို မကြိုက်တော့ဘူးလား၊ ကစွို- ဘယ်လိုပါလဲ၊
တေ- သင်ခမည်းတော်ကြီး၏ မနော- စိတ်သည် သဇ္ဇေ
စ- အမှန်စကားပြောကြားမှု သစ္စာတရား၌လည်းကောင်း၊
မဗ္ဗေစ- မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး၌လည်းကောင်း၊ ဒါနေစ-
လျှာဝါန်းဝေငှ မြတ်ဝါန၌လည်းကောင်း၊ ရမတေ- နှစ်ခြိုက်
မွေ့လျော်ပါရဲ့လား။

သူ့ခမည်းတော်ကို မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ဦး ဖြစ်
စေချင်လွန်းလို့ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ မေးပြန်းတာပါ။
'ခမည်းတော်မင်းကြီး အရက်သေစာ မသောက်စားတော့
ဘူးလား၊ အရက်သေစာကို မကြိုက်တော့ဘူးလား' လို့
မေးတာကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် အရင်တုန်း
ကတော့ သောက်နေတဲ့ရတယ်။

မူးရစ်သောက်စား ခဏးရန်များ

အခုတောထဲတောင်ထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူတော်ကောင်းစိတ်ကလေး ဝင်လာပြီး အရက်သေစာကို စွန့်ခွာခွာပစ်ပစ် ပေါက်လာပုံရတယ်ဆိုတဲ့ အနေနဲ့မေးတာပါ။ အရက်သေစာ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲတဲ့သူများဟာ တမလွန်ဘဝမှာ အသာထား မျက်မှောက်ဘဝမှာကိုယ် မကောင်းကျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။

(၁) မူးယစ်သောက်စား ပျော်ပါးနေတဲ့သူဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာရရှိ အလုပ်လုပ်ရမည့် အချိန်တွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပါတယ်။ မူးယစ်သောက်စားနေရင် အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်တွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရွာဖွဲ့စုဆောင်ခဲ့ရတဲ့ ငွေတွေဟာလည်း မူးယစ်သောက်စားလို့

ကုန်ပြန်တယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေတော့ ငွေကြေးမရှိတဲ့အခါ ဒိုးလိုက်တိုက်လိုက် လုလိုက် လုပ်နေပြန်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာမရတဲ့အပြင် အချုပ်ထဲဝင်ပြန်တယ်။

ဥစ္စာစည်းစိမ် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အကြံအစည်တွေဟာလည်း ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားလာပါတယ်။ စကားတွေလည်း မမှန်တော့တာကြောင့် စီးပွားရေးအတွက် တွဲဖက်လုပ်ချင်သူတွေကလည်း ကိုယ့်ကို အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ပြီး ရှောင်ကြဉ်လာပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ စွဲလာရင် အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်လာတယ်။ အလုပ်ချိန်တွေလည်း မမှန်တော့ဘူး။ အလုပ်ချိန်မှာ မူးနေတာကြောင့် ရာထူးအဖြုတ်ခံရတတ်တယ်။ ကုန်ကုန် ပြောရရင် အရက်သေစာဟာ စီးပွားပျက်စီးစေရုံသာမက အသက်ပါ ဆုံးရှုံးပျက်စီးစေတတ်ပါတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံကို ရောက်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိတယ်။ 'စွိုဘူယ' ဆိုတဲ့ မြို့မှာ လူငယ်တွေ အရက်မူးပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပါးကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေက မူးနေတဲ့လူငယ်တွေကို ခေါ်သွားပြီး ဘဏ်ကငွေတွေကို ထုတ်ခိုင်းတယ်။ မူးနေတဲ့လူတွေကလည်း ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ပိုက်ဆံကို ဘဏ်မှာထားကြတာများပါတယ်။ ဘဏ်ကတ်ကလေး

တွေနဲ့ ငွေလိုတဲ့အခါ သွားထုတ်ကြတာပေါ့။

နောက် လေးငါးရက်လောက်ကြာတော့ ငွေလိုတဲ့အခါ ဘဏ်မှာ သွားထုတ်တော့ ငွေကကုန်သွားပြီ။ ကုန်သွားရ ခြင်းရဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားသိရှိတော့ အမှုဖွင့်ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို တရားစွဲတယ်။ တရားရုံးက မိန်းကလေးတွေ ဘဏ်ကတ်ကို ခိုးယူပြီး လာထုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာထုတ်ပြီး မိန်းကလေးကို ပေးလိုက်တာ။ ဘဏ်ကတ်ကလည်း ပိုင်ရှင်ဆီမှာပဲရှိနေ တယ်ဆိုတော့ တရားရုံးက ဒီအမှုကို လက်မခံပါဘူး။ ပယ် ဖျက်လိုက်ပါတယ်။ မူးယစ်သောက်စားမှုကြောင့် ကိုယ့်ပစ္စည်း ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးရတာပါ။

(၂) မူးယစ်လာရင် မဆင်မခြင် ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုတွေ၊ ထိုးကျိတ်ရိုက်နှက်မှုတွေ၊ ငြင်းခုန်မှုတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါ တယ်။ တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာ၊ ငြိမ်းအေးခဲ့ပြီးတာတွေကို လည်း အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ဆွဲပြီး ပြဿနာတွေ ရှုပ်လာ ပြန်တယ်။

(၃) အချို့ အရက်သောက်တာလွန်ကဲပြီး အသား အရေတွေ ခန်းခြောက်လို့ အရွယ်မတိုင်မီ အိုမင်းရင့်ရော် သွားတာတွေလည်းရှိပါတယ်။ အရက်သေစာဟာ ကျောက် ကပ်ရောဂါ နှလုံးရောဂါတွေကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်ပါ တယ်။ အသည်းရောင် အသည်းခြောက်ရောဂါတွေ၊ ဆီး

ရောဂါ ဥလာရောဂါ၊ ပန်းသေပန်းညှိုးရောဂါတွေကို လည်း ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပါတယ်။ အရက်ကြောင့် ခန္ဓာ ကိုယ်အတွင်း သွေးနီဥကလေးတွေရဲ့ သန်စွမ်းမှုများစွာ ဆုတ်ယုတ်လာပါတယ်။

သွေးနီဥကလေးတွေ သန်စွမ်းနေမှသာ ကျန်းမာကြ တာပါ။ သွေးနီဥကလေးတွေက အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကို အသားပျဉ်များအထိ ပို့ပေးနေပါတယ်။ ဘိန်းစွဲနေတဲ့သူ တွေကျပြန်တော့လည်း လူညွန့်တုံးပြီး ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးမရတော့တာ အခုဖျက်မှောက်လောကကြီးမှာ ထင် စွားလှပါတယ်။

(၄) တကယ်မူးလာရင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း တွေ ကို အကုန်လုပ်ရဲလာပါတယ်။ ရိုသေလေးစားသင့်တဲ့ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေကိုတောင် ဆဲရေးတာ ရိုက်နှက် တာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ချာဖတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ပြီး ထောင်ထဲရောက်ကြရပြန်တယ်။ ကိုယ်ပါမက ကိုယ့်မိဘ ကိုယ့်ဆရာသမား ဆွေမျိုး သားချင်းတွေပါ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခံ ကြရပါတယ်။ 'ဘယ်သူရဲ့သား၊ ဘယ်သူရဲ့တပည့်၊ ဘယ် သူရဲ့လင်ယောက်ဖွားကတော့ ငမူးပါကွာ' လို့ ပြောဆိုလာ ကြတယ်။

ကောင်းမြတ်တဲ့ဂုဏ်သတင်းတွေ လျော့ကျလာပြီး မ ကောင်းသတင်းတွေပဲ ထွက်လာတော့တယ်။ မိဘတွေက

ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့ မရတဲ့အဆုံးမှာ တိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ချ လိုက်ရတယ်။ မတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အကြောင်းသိလာ တော့ အရှင်က သိန်းသိမ်းလာတဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အလကားဖြစ်ကန်တော့တာပေါ့။

(၅) မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲလာရင် ရှက်ရမယ် ကြောက်ရ မယ်ဆိုတာ နားမလည်တော့ပါဘူး။ သထုံမြို့နယ် တချို့ကွဲပွားက လူတစ်ယောက်ဟာ မူးလာပြီဆိုရင် ကားလမ်းပေါ်မှာ လဲချည်တွေ အင်္ကျီတွေချွတ်ပြီး ကနေ တော့တာ။ ကပေးတော့က လက်ခုပ်တီးပေးကြတယ်။ ပေါင်မြို့နယ်က ဒကာတစ်ယောက်ဆိုရင် အရှင်တုန်းက တော့ တရားဘာဝနာတွေ ပွားများ အားထုတ်နေတယ်ဆို တော့ မတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို လေးစားပြီး ရပ်ရွာအကြီး အက်ရှားထူး ဘင်မြှောက်လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အရှက်တွေပေးပြီး ထင်မိထင်ရာတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ 'သူများတွေ လာတံစားတယ်ဆိုတာ ငါ သွားကြားထိသ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်ကွာ' လို့ဆိုပြီး လျှောက်ပြောနေတယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တာလုပ်တာကို ရွက်ရမုန်းတောင် မယိ တော့ဘဲ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေသေးတယ်။ မူးယစ်လာရင် တိရစ္ဆာန်လိုပဲ အရှက်အကြောက် တင်းလာပါတယ်။

(၆) မူးယစ်ရမ်းကားတတ်သူဟာ သတိတရားတွေ ကင်းကွာနေတာကြောင့် ကောင်းမြတ်တဲ့ အကြံဉာဏ်

တွေလည်း ဘယ်လိုမှ မြစ်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။ ရှိပြီး သား အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာတွေလည်း ဖျောက်ကွယ် သွားတယ်။ အသစ်အသစ် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာရရှိ လည်း ကြိုးစားလာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အကောင်း အဆိုး အကြောင်းအကျိုးကိုလည်း ဝေဖန်ပိုင်းခြား စိစစ်နိုင် တဲ့ စွမ်းအားတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

အဲဒီလို ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာကတည်းက ကောင်းကျိုးဆွမ်း သာတွေ ဆုတ်ယုတ်တတ်လို့ အရက်သေစာ မူးယစ်ဆေး ဝါးကို ချောင်ရှားသင့်တာကြောင့် တေမီယရသေ့က ခမည်း တော် ကာသီမင်းကြီးကို- 'အရက်သောက်နေသေးလား' လို့ မေးလိုက်တာပေါ့။ အခု တရားနာရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်လည်း ချောင်ရှားကြစမ်းပါ။ အချို့က အပေါင်း အဖော်နဲ့တွေ့လို့ သောက်တာပါလို့ ထင်မြဲပေးကြသေး တယ်။ ပေါင်းသင်းတာကိုက ငမူးငရွေးတွေကို ပေါင်းတော့ ကိုယ်လည်း ငမူးငရွေးလုပ်ရတော့တာပေါ့။ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကောင်းတဲ့သူကို ရွေးပြီးပေါင်းကြပေါ့။

[စည်းစိမ်ဖျက်ပါလို့၊
ငြင်းခုံလျက် ခိုက်ရန်ပေါ်။
များပြားစွာ ဝေဝနာနှင့်၊
ပြေရွာတွင် ဂုဏ်သိန်မဲ့၊
ကင်းတဲ့ရှိန်စော်။

အဝတ်မပြု
 ရှက်တွဲ၍ ကြားမလျှော့၊
 မှားချော်တဲ့ကမ္ပိုး၊
 ဉာဏ်မထွက်ပြီဘူ
 အရက်သေစာသောက်စားလျှင်လား
 ဤမြောက်တန်ဖျက်မြင်တွေ့မယ်...
 တွေး၍လန့်စိုး ။ ။ ။

အမြတ်ကျင့်ဝတ် မရွတ်ခုံစေ

တေမိယအရှင်ရသေ့က - 'ခမည်းတော်၊ ကတိသစ္စာ တွေ့ရော တည်ကြည်ပါရဲ့လား' လို့ မေးပါသေးတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ တစ်တိုင်းလုံးတစ်ပြည်လုံးကနေ သူ့ကိုကြည့်နေတာပါ။ ကိုယ်က မဟုတ်မမှန် လိမ်ညာပြီးပြောနေရင်၊ အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေက မှီသေလေးစားမှု မရှိတော့ပါဘူး။

အမိန့်အာဏာကို ကြောက်လို့သာ ငြိမ်နေတာပါ။ ကျေနပ်မှုတော့ ရှိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ 'နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ကတိသစ္စာတည်ရတယ်၊ မဟုတ်တာ မမှန်တာကို မပြောရဘူး' လို့ သတိပေးချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ 'ခမည်းတော် မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ပါရဲ့လား' လို့လည်း မေးလိုက်ပေါ့သေးတယ်။

လောကမှာ မြင့်ရာဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်တွေ ရှိကြပါတယ်။
 လူလည်း လူကျင့်ဝတ်၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဘုန်းကြီးကျင့်
 ဝတ်၊ ရှင်ဘုရင်လည်း ရှင်ဘုရင်ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။
 လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းကျင့်ဝတ်တွေကို တကယ်
 လိုက်နာကျင့်သုံးမှသာ တန်ဖိုးရှိတဲ့သူ ဖြစ်မှာပါ။ စည်း
 ကမ်း ကျင့်ဝတ်တွေ ချွတ်ယွင်းနေရင် ဩတ်စဒွင်းတောင်း
 နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် လေးစားမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
 သူတစ်ပါးကလည်း ကိုယ့်ကို မလေးစားတော့ပါဘူး။
 ဒါကြောင့် 'ခမည်းတော် မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ တိုင်းပြည်
 ကို အပ်ချင် ဝါရဲ့လား' လို့ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ မေးလိုက်
 တာပါ။

ခမည်းတော်ရဲ့စိတ်ဟာ အလှူဒါနမှရော ဓမ္မလျှော်
 ယ်ရဲ့လား' လို့ မေးပါသေးတယ်။ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ကြီး
 ကျယ်တဲ့ စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတာဆိုတော့ စည်းစိမ်
 ယစ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မေ့နေမှာစိုးလို့ သတိပေး
 တာပါ။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံနဲ့ မြိုင်ချင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ
 ဖြစ်လာရင် မတရားတဲ့ နည်းလမ်းတွေ ကျင့်သုံးပြီးလာ
 လိမ့်မယ်။ တိုင်းသားပြည်သူ တွေရဲ့အပေါ်မှာ အခွန်တွေ
 အဆမတန် ပိုပြီး ကောက်ခံလာတတ်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်
 တိုင်းသူပြည်သားများဟာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲလာ
 လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဒုစမိုက်မှုတွေ ရှောင်ပြီး ဒါနအစရှိတဲ့

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေမှာ ပျော်မွေ့စေချင်လို့ အလောင်း
 တော်က သတိပေးတာပါ။

ဒါနပြုတာဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အခြေအရံ အသင်း
 အပင်း ရာထူးအာဏာတွေရဲ့ အပေါ်မှာ မက်မောတွယ်
 တာ ကပ်ငြိနေတဲ့ လောဘတရားကို ပယ်ရှားဖို့ပါ။ ဒါန
 ပြုရင် ဒါနစစ်စစ်ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အချို့ဒါနပြုတာဟာ
 ပစ္စည်းဥစ္စာတွေရဲ့အပေါ်မှာတော့ ကပ်ငြိတွယ်တာစိတ်
 ကလေးကို ပယ်ခွန်ပြီး 'တယ်တေ့နာကောင်းတဲ့သူပဲ
 အကြီးအကျယ်ကို လှူတာပဲ' လို့ သူများတွေ အထင်ကြီး
 တာကို ခံယူချင်ကြတယ်။ နာမည်ကောင်းလိုချင်ကြတယ်။
 အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ပါနေရင် ဒါနစစ်စစ် မဖြစ်တော့ပါဘူး။
 အထက်တန်းစားအလှူ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ငါ့စာနဲ့
 ငါ့မြှားသလို ဖြစ်နေတာကြောင့် တေ့နာမသန့်ရှင်းဘူး။
 သတိထားကြပါ။ ယောက်ျားကို အထက်တန်းစား အလှူ
 ရှင်တွေ ဖြစ်စေချင်လို့ ပြောတာပါ။

အလောင်းတော် ကေမီယရသေ့ကတော့ ခမည်း
 တော်ကို အလှူဒါနတွေလည်း ပြုစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 'အလှူဒါနမှာ ဓမ္မလျှော်ယိုရဲ့လား' လို့ မေးတာပါ။ ခမည်း
 တော်ကြီးက- 'သားတော်၊ အခု ခမည်းတော်ဟာ အရက်
 သေစာလည်း မသောက်မစားတော့ပါဘူး။ ကြိုက်လည်း
 မကြိုက်တော့ပါဘူး' လို့ ဆိုပါတယ်။ အချို့သူတွေက ကြိုက်

တကျွန်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မသောက်ဘဲ အောင် အည်းနေတာတွေလည်း ရှိကြသေးတာကိုး။

ကြိုက်ပါလျက်နဲ့ အောင်အည်းနေသူဟာ တစ်နေ့ကျ ရင် ပြန်ပြီးတော့ သောက်လာတတ်တယ်။ 'မည်းတော် ဟာ ကတိသစ္စာလည်း တည်ပါတယ်။ မင်းကျင့်တရားနဲ့ အညီလည်း တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ အလှူဒါန တွေလည်း ပြုပါတယ်' လို့ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

'မြို့ရွာကျေးလက်ဒေသတွေရော သာယာပြောပါရဲ့ လား။ မြို့သူမြို့သား နယ်သူနယ်သားတွေရော ကျန်းကျန်း မာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိကြပါရဲ့လား' လို့ မေးတော့ 'မြို့ရွာတွေလည်း သာယာပြောကြပါတယ်။ မြို့သူမြို့ သား နယ်သူနယ်သားတွေလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်း ချမ်းသာသာ ရှိကြပါတယ်' လို့ဆိုတဲ့အခါ 'မည်းတော် မင်းကြီး၊ သင့်ရဲ့လားခြင်းဟာ ကောင်းသောလားခြင်းပါပဲ' လို့ဆိုပြီး နေရာပေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းကြီးက အဆင်သင့်ပါလာတဲ့ ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ မထိုင်ပါဘူး။ ရသေ့အသွင် ရသေ့ရဲ့အကျင့်သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် မြေကြီးပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေပါ တယ်။ ကာသီမင်းကြီးဟာ အသက်အရွယ် ကြီးပင်ကြီး သော်လည်း အသက်အရွယ်ထက် ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာကြီး မြတ်တာကို ပိုပြီးတော့ လေးစားပါတယ်။ အခု တရားနာ

နေတဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာလည်း အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်ကျော်တွေ ရှိပင်ရှိနေသော်လည်း အောက်ကနေ လက်အုပ်ချီပြီး တရားနာနေကြတာဟာ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို လေးစားကြလို့ပါ။

အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း မခန့်လေးစား မပြုသင့်တဲ့အရာ (၄)မျိုးရှိပါတယ်။

(၁) ရှင်ရဟန်းများကို ငယ်ရွယ်တယ်ဆိုပြီး မထိမဲ့မြင် မရိုမသေ မပြုသင့်ပါဘူး။ သူ့မှာ လေးစားစရာ သီလ သမာဓိ ပညာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရှိနေပါတယ်။ မလေးမစား ပြုမှု ဆက်ဆံမိရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ ကိုယ်မှာ ရရှိလာပါလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဘီလူး ကျွန်း ချောင်းဆုံမြို့နယ်မှာ ဒကာတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းဆိုင်ဆရာတော် တစ်ပါးကို သူစိတ်တိုင်းမကျလို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ဆဲဆို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်။

ဆရာတော်မှာတော့ အပြစ်က သူ့ထင်သလို ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒကာက ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို နားမ လည်တော့ ဆရာတော်ကို သူစိတ်ထင်ရာတွေ လုပ်နိုင် တယ်။ ဝိနည်းတော်အရ အပြစ်မကင်းတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေ တော့ ဆရာတော်က မလုပ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းထုတ်လိုက်တာပါပဲ။ ဆရာတော်ကတော့ အခြားနေရာ ပြောင်းသွားတယ်။ နောက် သုံးလလောက်

ကြာတော့ ဒကာဟာ လက်ညှိုးဆိုးတဲ့ဘက်က လက်
မောင်းကြီးတန်းပြီး လှုပ်လို့မရဖြစ်သွားတယ်။ ဆဲဆိုခဲ့တဲ့
ပါးစပ်ကလည်း စကားတွေ ကယောင်ချောက်ချား ပြော
ကုန်တယ်။ သားသမီးတွေ တူ တူမတွေကလည်း ပြုစုရ
တာ စိတ်ညစ်ပြီး ဆူကို ဘယ်သူကမှ မလေးစားတော့ပါ
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သတိထားကြပါ။

(၂) မင်းသားကိုလည်း ငယ်ရွယ်တယ်ဆိုပြီး မလေး
မစား မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့။ ကြီးပြင်လာတဲ့တစ်နေ့ ရှင်
ဘုရင်ဖြစ်လာရင် အမိန့်အာဇာနည်ပြီး ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေး
လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိထားကြပါ။

(၃) မြွေကိုလည်း ငယ်ငယ်ကလေးပဲဆိုပြီး အထင်
မသေး လိုက်ကြပါနဲ့။ အကောင်ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း
အဆိပ်ပြင်းထန်တာကြောင့် ကိုက်လိုက်ရင် ဆေးတုလို့
မရဘဲ ချက်ချင်း အဆိပ်တက်ပြီး သေတာတွေရှိပါတယ်။

(၄) မီးပွားမီးတောက်ကိုလည်း မဖြစ်စလောက်
ကလေးပါဆိုပြီး ပေါ့ဆဆ မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့။ မီးပွားက
လေးကို ဂရုမစိုက်လို့ တစ်မြို့လုံး တစ်ရွာလုံး ပြောင်စင်
အောင် လောင်သွားတာတွေ ရှိပါတယ်။ နွေရာသီရောက်
လာရင် ဟိုနေရာမှာ မီးလောင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ မီးလောင်
တယ်ဆိုပြီး မကြာမကြာ ကြားရတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မီးကို
ပေါ့ပေါ့ဆဆ သုံးစွဲမိလို့ဖြစ်တာ မှားပါတယ်။ အချို့ ဘုရား

မီးပူဇော်ပြီး မီးမငြိမ်းဘဲ အိပ်တယ်။ မရောင်းတိုင်က
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကိုစွဲပြီး လောင်တာ
တို့ ခြင်ဆေးခွေကနေ ကြမ်းပြင်မီးစွဲပြီး လောင်တာတို့
လည်းရှိပါတယ်။ မလေးမစား ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ကြ
ပါနဲ့။

ဆီထားမပါ အစားအစာ

ကာသိမင်းကြီးဟာ သားတော်ရသေ့ကို လေးစားသောအားဖြင့် မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေစဉ် သားတော်ရသေ့က သစ်ရွက်ပြုတ်တွေယူလာပြီးတော့- 'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ သားတော်အနေနဲ့ ခမည်းတော်ကို ဧည့်ခံစရာကတော့ ဆီမပါ ဆားမပါတဲ့ ဟောဒီ ကံပြင်းရွက်ပြုတ်ပဲရိုတယ်၊ မြိန်မြိန်စွတ်စွတ် သုံးဆောင်ပါ' လို့ ဆိုတော့ ခမည်းတော်က -

'သားတော်ရယ် ဝါတွေကိုစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခမည်းတော်စားရမည့်အစာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခမည်းတော်စားနေကျအစာက သားငါးနဲ့ရောမြှမ်းထားတဲ့ သလေးထမင်းပါ သားတော်၊ သားတော်ကတော့ ဒီသစ်ရွက်ပြုတ်ကို စားနိုင်တယ်နော်' လို့ ပြောပြီး အံ့ဩနေတယ်။ တကယ်လည်း အံ့ဩစရာပါ။ နန်းတော်ထဲမှာဆိုရင် မောင်းမမိသံ

တွေရဲ့ပြုစုယုယမှုကို ခံယူပြီးတော့ အဆီအနှစ်ပြည့်ဝတဲ့ အစာကို အဆင်သင့်စား၊ ဖိဗျေရာ ရွှေကော်ဖောနဲ့ နေရပါလျက် အခု တောကြီးထဲမှာ အဖော်မပါ အစောင့်အရှောက်မရှိ သစ်ရွက်ပြုတ်တွေစားပြီး နေတာ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ခမည်းတော်အဖို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ယောက်ျား အဲဒီလို တောထဲမှာ စိတ်ကူးနဲ့ နေပြီး အဲဒီလိုအစာမျိုးတွေစားပြီး ကျင့်သုံးကြည့်မိပါ။ အစားအရသာကိုမခံဘဲ တရားအရသာခံရင်တော့ တေမီယရသေ့တို့လို ကျင့်နိုင်မှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးတို့ နေ့စဉ်စားနေတဲ့ အစာတွေဟာ ဓာတ်ကြီးလေးပါ။ ပေါင်းစုထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ဗုဒ္ဓတတရိုပြီး တရားအားထုတ်နိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စားသောက်နေရတာပါ။

စားရင်းသောက်ရင်း အရသာအပေါ်မှာ တပ်မက်မှု လောဘလည်း မဖြစ်ရအောင်၊ အလိုမကျမှု ဒေါသလည်း မဖြစ်ရအောင် သတိကြီးကြီးထားပြီး စားသောက်ကြပါ။ မစားဘဲ နေပြန်ရင်လည်း ကိုယ်ခံအားတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ရောဂါတွေရလို့ တရားနည်းမသွင်းနိုင်ဘဲ သေတောင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျား ဒီခန္ဓာကြီး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တည်တံ့ပြီး သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများနိုင်ဖို့ နေ့စဉ် စားနေတယ်ဆိုတဲ့အသိ ရှိပါစေ။

ကာသိမင်းကြီးနဲ့ တေမီယရသေ့တို့ စကားပြောဆီစေ

စဉ် စန္ဒာဝေပီမိဖုရားကြီးဟာ အခြွေအရံ ပရိသတ်တွေနဲ့ အတူ သားတော်ရဲ့ သင်ခန်းကျောင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ သားတော်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ခံစားချက်ပြင်းထန်ပြီး သတိပေ့ လဲကျသွားပါတယ်။ လမ်းခရီးကလည်း ကြမ်းတမ်းနေစဉ် ပူပန်မှုတွေကလည်းပွား၊ တွေ့လိုက်ရတဲ့ သားတော်ကလည်း ရသေ့အသွင်၊ နေတာကလည်း သစ်ရွက်မိုးကျောင်းဆိုတော့ 'အော် ငါ့သားတော်ဟာ ဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲခဲပြီး တောကြီးထဲမှာ လာနေတယ်နော်' ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်က နှိပ်စက်သွားတာကိုး။

မောင်းမိသံတွေက ပြုစုပေးလိုက်မှ သတိရလာတယ်။ သားတော်ရဲ့ ခြေသလုံးကို အားရပါးရကြီးဖက်ပြီး တော့ ပြောလိုက်ဦးလိုက်ပေါ့။ မယ်တော်ကြီး အားရအောင် ဦးပြီးတဲ့အခါ မင်းကြီးက သစ်ရွက်ပြုတ်တွေကို မိဖုရားကြီးရှေ့ချပြီး 'နမတော် သင့်သားတော်စားတဲ့အစာကို ကြည့်စမ်းပါဦး' လို့ ဆိုလိုက်တော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးနဲ့ အခြွေအရံ ပရိသတ်တွေဟာ တကွတည်းဖြစ်ပြီး သစ်ရွက်ပြုတ်တွေကို ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး ပူဇော်ကြပါတယ်။

ကာသီမင်းကြီးဟာ ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းနေတဲ့ သားတော်ရဲ့ အသားအရေကို ကြည့်ပြီး 'သားတော်၊ အဖေ၊ မယိုး တစ်ကိုယ်တည်း တိတ်ဆိတ်လှတဲ့ တောကြီးထဲမှာ နေပြီး ဆီမပါ ဆားမပါတဲ့ သစ်ရွက်ပြုတ်တွေကို စားနေပါ

လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် သားတော်ရဲ့ ရုပ်ရည်အဆင်းဟာ ဝင်းပကြည်လင် တင့်တယ်နေရတာလဲ' လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ သားတော်ရသေ့က- 'သားတော်မှာ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေရတာကြောင့် ရုပ်ရည်အဆင်းဟာ ကြည်လင်လှပနေရပါတယ်' လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်း နေရတယ်ဆိုတော့ သူတစ်ပါးအတွက် ငဲ့ကွက်စရာမရှိဘူးပေါ့။ အဖေ၊ နို့ နေတယ်ဆိုရင် 'ငါ ဒီလိုနေရင် သူစိတ်ဆင်းရဲသွားမလား၊ ငါဒီလိုလုပ်တာ သူကြိုက်မှကြိုက်ပါ့မလား' နဲ့တွေးပြီး ပူနေရတာပေါ့။ အိပ်တဲ့အခါ ဘယ်ဘက်လိုမှတာ ညဘက်လိုမှတာ လက်ခြေကွေးတာ ဆန့်တာကစပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် ငဲ့ကွက်နေရတယ်ပေါ့။ ချောင်းဆိုးတာ ကျွံ့ထိုးတာတောင် သူတစ်ပါး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလား၊ အဝတ်အစား ခေါက်တာမိတာ နေလှန်းတာကအစ သူတစ်ပါးကို ငဲ့နေရတာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းသမားမှာတော့ ငဲ့ကွက် ပူပန်စရာမရှိတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ အဲဒီလို ပူပန်စရာတွေ မရှိတော့တာကြောင့် လှပနေတယ်' လို့ ဆိုတာပါ။

နောက်ထပ်ပြောလိုက်တာက- 'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ သားတော်အနေနဲ့ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ၊ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမည့်သူလည်း

မရှိဘူး၊ အဲဒီလို အစောင့်အရှောက်မရှိဘဲ နေရတာကိုက
စိတ်ချမ်းသာတယ်။ အဲဒါကြောင့် သားတော်ရဲ့ ရုပ်ရည်
အဆင်းဟာ ကြည်လင်ဝင်းပတင့်တယ်နေတာပါ' တဲ့။

နန်းတော်ထဲမှာနေကြတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေမှာဆိုရင်
သွားလေရာ လာလေရာ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ပါ။
အခုခေတ်မှာလည်း ရာထူးအာဏာ ကြီးမားတဲ့သူတွေဟာ
အစောင့်အရှောက်မပါဘဲ သွားလာနေထိုင်လို့ မဖြစ်ပါ
ဘူး။ အရှင်ရာဇ်များပါတယ်။ ခရီးသွားရင်း ဒီနေရာ
ဒီဒေသ ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဝင်လို့မဖြစ်၊ မလွတ်လပ်
ပါဘူး။ ဦးရိမ်ပူပန်မှုတွေ များပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အစောင့်
အရှောက်ကိုတောင် စိတ်မချရပါဘူး။ သံသယ စိတ်တွေ
ဝင်လာတတ်သေးတယ်။ ဦးရိမ်ပူပန်မှုများတဲ့ သူဟာ
ဓားလို့မဝင် အိပ်လို့မပျော်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်အဆင်း ညှိုးနွမ်း
သွားတတ်ပါတယ်။ တေမိယရသေ့ကတော့ ဘာမှ ပူပန်
စရာ မရှိတာကြောင့် ချမ်းသာနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် -

- အတိတ် နာနုသောဇာမိ၊
- နပ္ပလပ္ပိမိ နာဂတံ။
- ပစ္စုပ္ပန္နန္တ ယာပေမိ၊
- တေန ဝဏ္ဏော ပသီဒတီ-လို့

ထပ်မိန့်ပါသေးတယ်။

[တာတ- မည်းတော်မင်းမြတ်၊ အဟံ- တောတောင်

ပျော်မွေ့ အကျွန်ုပ်တေမိယရသေ့သည်၊ အတိတ်-အတိတ်
ကာလဖြစ်ပျက်သမျှကိုလည်း နာနုသော ဇာမိ- တွေး
ကာတွေးကာ ဆွေးမနေတော့ပါ။ အနာဂတ်- နောင်အခါ
ကြီး ဘယ်သို့ဘယ်ပုံဖြစ်ပျက်လာမည့် အရေးကိုလည်း၊
နပ္ပလပ္ပိမိ- မျှော်လင့်မှန်းဆ တမ်းတကာ မနေတော့ပါ။
ပစ္စုပ္ပန္နန္တ- မှက်မှောက်ကြီးလာ ယခုပစ္စုပ္ပန် ကိစ္စပြင့်သာ၊
ယာပေမိ- ကျေနပ် အားရမျှတ၍နေရပါ၏၊ တေန-
ထို့ကြောင့်-ဝဏ္ဏော-ရုပ်အဆင်းသည်၊ ပသီဒတီ-ကြည်လင်
ဝင်းပ သန့်ရှင်းလှပါပေ၏။

'မည်းတော်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ အတိတ်ကာလတုန်း
က ဖြစ်ပြီးသမျှကိုလည်း ပြန်တွေးပြီးတော့ ပူပန်မနေပါ
ဘူး။ နောင်အနာဂတ်ရေးကိစ္စကိုလည်း ကြိုတင်မှန်းဆ
မတောင့်တပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ရသမျှ ကြိုသမျှနှင့်
သာ မျှတကျေနပ်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့
ရုပ်ရည်အဆင်းဟာ ကြည်လင်ဝင်းပနေတာပါ'လို့ ဆိုပါ
တယ်။ ရသမျှနဲ့ကျေနပ်တာကို တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်လို့
ခေါ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်မှာရှိတာ ကိုယ်ရ
ထားတာနဲ့ ကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်တာကို တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ
တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မြတ်စည်းစိမ်

တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်သူများဟာ မိမိတို့ရဲ့ ကာယ စွမ်းအား ဉာဏစွမ်းအားနဲ့ လုပ်ကိုင်စွာမွေ့လို့ ရရှိထားတဲ့ အယုတ် အလတ် အမြတ် ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ အောင် နေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ချီးတာ ကိုယ်ရထားတာနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ မရသေးတာ မရှိသေးတာကို အာသာ ငမ်းတတ် တောင့်တနေရင် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်တယ် လို့ မခေါ်ပါဘူး။

အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ စိတ်ပူပန်မှုနဲ့ ကေနံကြံ့တွေ မှာပါ။ ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှာနိုင် သလောက် ရှာခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် ရသင့်သလောက်တော့ ရမှာ ပါပဲ။ မရသေးတာကို မျှော်တွေးပြီး ပူပန်စိတ်ညစ်နေရင် အလကား အချိန်ဖြုန်းနေတာပါပဲ။ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှု

တရားကိုပါဠိလို 'သန္တုဋီ'လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား က ဓမ္မပဒပါဠိတော်မှာ 'သန္တုဋီ ပရမံ ခနံ' တင်းတိမ် ရောင့်ရဲခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ- လို့ ဟောတော်မူထား ပါတယ်။

တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုသာ မရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်သူမဆို မိမိတို့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ ဘယ်လောက် ပဲ အဖိုးတန်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ များပြား ပေါကြွယ်ဝ နေသည်ဖြစ်စေ စိတ်ချမ်းသာမှုကို မဖြစ်စေ နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် တကယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ကျေနပ်နိုင် နှစ်သက်နိုင်မှသာ 'သန္တုဋီ- တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုရှိ တယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးထံကနေ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဆွေးငှားထား ပြီး ထောင်လွှားမော်ကြွားနေတဲ့သူဟာ အချိန်တန်ရင် ပြန်မဆပ်နိုင်မှာတွေးပြီး စိုးရိမ် ပူပန်ရပါတယ်။ ပြန်ဆပ် သိန်တန်လို့ ပြန်မဆပ်ရင်လည်း ပိုင်ရှင်က တရားစွဲဆို အမှုလုပ်ရင် အပြစ်ပေးခံရဦးမှာပါ။ အချို့ဆိုရင် သူ တစ်ပါးဆီကနေ ငွေတွေကို အတိုးနဲ့ ဆွေးယူထားပြီး ငွေ ဆိုင်ကြီးတွေ ဖွင့်ထားတာ ပာီးနေတာပါပဲ။ လုပ်ငန်း မလည်ပတ်တော့ အတိုးလည်း မပေးနိုင်၊ အရင်းလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်၊ အဲဒီအခါ အိပ်တွေ့မြီတွေ ပေးလိုက်ရပြီး အိပ်မဲ့ဘဝ ရောက်သွားတာတွေလည်း စိပါတယ်။

အချို့ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်လည် မပေးဆပ်နိုင်တာ
ကြောင့် လွတ်ရာကွတ်ရာ ထွက်ပြေးကြတယ်။ ပြေးရင်း
ရှောင်ရင်း ငါ့ကို ဥစ္စာရှင်တွေ မြင်သွားမလား မြင်သွား
ရင် သတ်ပစ်ဦးမလားလို့ တွေးပြီးတော့လည်း ပူပန်နေရ
ပါတယ်။ အဲဒီ လိုဆိုရင် ဘယ်မှာသွားပြီးတော့ ချမ်းသာ
မှာလဲ။ ရသမျှနဲ့ ချီသမျှနဲ့ ကျေနပ်မှုမရှိတဲ့သူဟာ အမြဲ
တမ်း စိတ်ထဲမှာ အပူမီး တောက်လောင်နေပါတယ်။

စိတ်ပူရင် စိတ္တဇရုပ်တွေလည်း ပူလောင်တာပေါ့။
အဲဒီတော့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး အသက်ပါ ဆုံးပါးသွား
တတ်တယ်။ ရသမျှ ချီသမျှနဲ့ ကျေနပ် နှစ်သက် တင်းတိမ်
တဲ့သူက စိတ်ဓာတ်တွေ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းရှိနေတာ
ကြောင့် စိတ္တဇရုပ်တွေလည်း ကြည်လင်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ
ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရပါတယ်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှု
မရှိသေးသရွေ့တော့ ပူလောင်မှု မရှိနေမှာပါပဲ။ ဘယ်
လောက်ပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိနေနေ မပြည့်စုံပါဘူး။ ရုပ်ကိုက
အပူရုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်မှ စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ ငြိမ်းအေးပြီး ရုပ်ရည်အဆင်း ကြည်လင်ပါတယ်။

[ဖြစ်ပြီးကိုတွေ့စေ ပူဆွေးပယ်ခွာ။
လာလတ္တံ့ရေး၊ မတွေ့မမျှော်ပါ။
ရသမျှလာဘိ၊ ကျေနပ်ဝမ်းသာ၊
ရုပ်လှခြင်း၊ ကြောင်းရင်း ဤသို့ပါ။]

ပေါမိယရသေ့က ဆက်လက်ပြီးတော့- 'ပေည်းတော်
မင်းကြီး အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ နည်းပါးတဲ့ အချို့သော
သူတွေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်က ကိစ္စတွေကို တွေးရင်းတွေး
ရင်း ပူဆွေးနေတတ်ကြတယ်။ နောင်အနာဂတ် စားနေ
ဝတ်ရေး နေထိုင်ရေး အစရှိတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကိုလည်း
မျှော်မှန်းပြီးတော့ ပူပန်နေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ပူပန်
နေရတဲ့သူများဟာ မြေကနေနှုတ်ပြီး နေပူထဲမှာ ပုံထားတဲ့
ကျွပ်က နှိုးများလိုပဲ မရွှင်ပလန်း ညှိုးနှမ်းခြောက်ကပ်
သွားပါတယ်' လို့လည်း မိန့်ကြားပါသေးတယ်။

ကာသိမင်းကြီးဟာ ဒီတရားစကားတွေရဲ့ လေးနက်
တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို မသိရှာပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သားတော်ကို နေပြည်တော်ပြန်ခေါ်ပြီး ရွှင်ဘုရင် လုပ်ဖို့
မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က မြင်းထန်နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ယောက်
တို့လည်း တရားနာပြီဆိုရင် အခြားအခြား လူပူဆေး ရပ်ရေး
ရွာရေး အပြင်အပက်စွဲတွေ ဘာကိုမှမတွေးဘဲ သေသေချာ
ချာနာမုသာ တရားရဲ့အရသာကို ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ကာသိမင်းကြီးဟာ တရားရဲ့ အရသာကို မသိတာ
ကြောင့် 'သားတော်၊ ပေည်းတော်အနေနဲ့ သားတော်ကို
မို့ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အကုန်လုံး အပ်နှင်းမည်၊ အခုလို
တောထဲတောင်ထဲမှာ အဆင်းရဲခံမနေစမ်းပါနဲ့၊ သား
တော် ရွှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် အိမ်နီးချင်း မဟာမိတ်မင်းတွေ

ကလည်း သမီးရတနာတွေ ဆက်သကြဦးမှာပါ။ မင်း
စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးနေလိုက်ပါဦး။ သားတော်ဟာ ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်ရှိပါသေးတယ်' လို့ ဆိုတော့ -

'ခမည်းတော် မင်းကြီး၊ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးတာ
ဟာ ငယ်တုန်းအချိန် ပိုကောင်းပါတယ်။ သူတော်ကောင်း
တွေ ချီးမွမ်းကြပါတယ်' လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်လည်း
ဟုတ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာတော်မှာလည်း ငယ်
ငယ် ရွယ်ရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ပရိယတ္တိစာပေတွေ သင်
ကြားပို့ချမှုကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါတယ်။ ကြီးလာရင်
မရွမ်းနိုင်တော့ပါဘူး။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပဋိပတ္တိ
ကျင့်သုံးရာမှာလည်း ငယ်တုန်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကြီးလာ
ရင် တောထဲမှာ ရာသီဥတုခက် မခံနိုင်တာတို့၊ ဆွမ်းခံကြွရ
တာ ခန့်ဝေးတာတို့ အစားအသောက် အဆင်မပြေတာ
တို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုပြီး အားထုတ်လို့ မပြစ်တာတွေ
ရှိကြပါတယ်။

ငယ်စဉ်တုန်းမှာ တရားရှာ

ဘုရားအလောင်းတော်က ပြောဖို့ဟောဖို့ အခွင့်သာ
လာ တာကြောင့်- 'ခမည်းတော်မင်းကြီး သားတော်ဟာ
အခု ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ရှိနေသေးတာကြောင့် အကျင့်မြတ်
ကို ကျင့်သုံးပါဦးမယ်။ မင်းစည်းစိမ်ကို အလိုမရှိပါဘူး။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် စကားပြောတတ်ခါစ ကလေးငယ်တွေ
သေဆုံးတာကိုလည်း သားတော် တွေ့ဖူးပါတယ်။ တင့်တင့်
တယ်တယ် ရှုဆင်စဖွယ် သတို့သမီးငယ်တွေ သေဆုံးတာ
ကိုလည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါတယ်' လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပြန်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ယောကျ်ားလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။
အိုနာသေဆိုတဲ့ တရားတွေဟာ မွေးကတည်းက တစ်ခါ
တည်း ပါလာကြတာပါ။ မြေကြီးထဲကနေ ထွက်လာတဲ့
ပိုင့်ကလေးဟာ ထိပ်ပေါ်မှာ မြေမှုန့်ကလေးကို ရွက်ပြီးထွက်
လာသလို သတ္တဝါတွေဟာလည်း အိုနာသေဆိုတဲ့ တရား
တွေကို မွေးကတည်းက တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာကြ

ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်မရွေး အရွယ်မရွေး နေရာမရွေး သေနိုင်ပါ...ယ်။ မောစောဦးဦး တရားကြီးစားစား ထုတ်ထားကြပါ။

တေမိယရသောက ဆက်လက်ပြီး - 'မည်းတော်မင်းကြီး ပိန်းမယောက်ျား ဘယ်သူမဆို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေတာတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်တယ်ဆိုပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ လောကီအာရုံမှာ ခိမ်ယစ်မှုကြီး မနေသင့်ပါဘူး။ ရေခန်းလှန်းပီး အိုင်ထဲကင်းတွေဟာ သေဖို့ရာနီးလာသလို လူတွေနဲ့ အသက်ဟာလည်း ပဋိသန္ဓေနေပြီးစ အချိန်ကစပြီး နေ့လရက်တွေ လွန်သွားတိုင်း သေဖို့နီးလာပါတယ်' လို့ သတိပေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ယောဂီတို့အနေနဲ့ တေမိယမင်းသားက 'ငါတို့ကို သတိပေးနေပါလား' လို့ သဘောထားပြီး နာကြားကြစမ်းပါ။

ဆက်လက်ပြီး 'မည်းတော်မင်းမြတ်၊ သတ္တဝါတွေဟာ အမြဲတမ်း အနှိပ်စက်ခံနေရပါတယ်။ အမြဲတမ်းပဲ စောင့်ရှောက်ပေးနေရပါတယ်။ နေ့ရက်တွေဟာ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ ကုန်ခန်းသွားနေတာပါ။ ဘာကြောင့် သားတော်ကို ရှင်ဘုရင်လုပ်ခိုင်းချင်တာလဲ' ဆိုတော့ မင်းကြီးက-

'သားတော်၊ သတ္တဝါတွေကို ဘယ်သူက နှိပ်စက်နေတာလဲ၊ စောင့်ရှောက်ပေးနေရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ၊ နေ့ရက်တွေ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ ကုန်ခန်းနေတယ်ဆိုတာ

ဘာပြောတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး' ဆိုတော့ -

'မည်းတော်မင်းမြတ်၊ သတ္တဝါတွေကို သေခြင်းတရားက နှိပ်စက်နေပါတယ်။ အဲဒီခြင်းတရားက အမြဲဖြစ်ပြီး လိုက်ပါနေပါတယ်။ နေ့တွေညွှန်တွေဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို ကုန်ခန်းသွားစေတတ်တယ်။ ရုပ်စည်အဆင်းကိုလည်း ကုန်ခန်းသွားစေတတ်တယ်။ ခွန်အားကိုလည်း ကုန်ခန်းသွားစေတတ်တယ်' လို့ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

ယောဂီတို့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ တစ်ရက်တစ်ရက်နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားတယ်ဆိုတာဟာ အသက်ရှင်နေရမို့ ရက်တွေ ကုန်သွားတာပါပဲ။ အချိန်လွန်သွားတာနဲ့အမျှ ရုပ်စည်အဆင်းတွေကလည်း နုပျိုမလာဘဲ ပိုပြီးတော့ အိုမင်းရင့်ရော်သွားပါတယ်။ ခွန်အားတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်သွားပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ပြေးလိုက်လွှားလိုက် ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့ သွက်နေတာပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရောက်လာတော့ လမ်းလျှောက်တာတောင်မှ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တောင်ဝှေးယူပေးရတာတို့၊ အတိုင်အထမှာ အမှီအတွယ် ယူရတာတို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာသွားရင် သို့တော့ခေါ်ရ

မြန်ပြီ။ ငါကျောင်းသွားမလိုဟေ့ အားရင် ငါ့ကိုကားနဲ့ ပို့ပေးစမ်း စသည်ဖြင့် အကူအညီတောင်းလာချပြီ။ နည်းနည်း ကြာကြာ လမ်းလျှောက်လိုက်ရင် ဝမ်းရိုက်က ဖားဖိုကြီးလို ပိန်လိုက်မောင်းလိုက်ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ ချွေးနည်းနည်းထွက်တာနဲ့ မူးလာပြန်ပြီ။ ဒီသဘောတွေကို ဘုရားအလောင်းတော်က ပြောဟော ပြနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်-

'မည်းတော်မင်းကြီး၊ ရက်ကန်းစင်ပေါ်မှာ အထည်ရက်ဖို့ စိတန်းထားတဲ့ ခြည်မျှင်တွေဟာ ရက်လိုက်တိုင်း ရက်လိုက်တိုင်း တိုတိုပြီး သွားသလို သတ္တဝါတွေ အသက်စွင်နေရဖို့ အချိန်တွေဟာလည်း တိုတောင်း တိုတောင်းပြီး တော့လာပါပြီ။ ရေပြည့်နေတဲ့ မြစ်ချောင်းတွေထဲမှာ မျောပါလာသူရဲ့ အသက်ဟာ သေဖို့ရာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသလို နေ့ရက်တွေ လွန်သွားတာနဲ့အမျှ သေဘက်ကို ပိုပြီးပိုပြီး နီးလာရပါပြီ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

- ◆ ငါနှင့်ရွယ်တူ ငါ့အောက်လူ ကြီးသူသေကြများလှပြီ။
- ◆ ခဏမစဲ အိုမြေ ကိုယ်လည်းသေဘက်နီးခဲ့ပြီ။
- ◆ မသေရမီ ပါရမီ ငါသည်မြည့်မှတော်တော့မည်။
- ◆ တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်နံနက်နှင့် အသက်စီးကာ ကြီး၍လာ သေခါနီးခဲ့ပြီတကား။

'မည်းတော်မင်းကြီး၊ လှိုင်းလုံးကြီးများဟာ ကမ်းနားက သစ်ပင်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို တိုက်ခိုက်ယူဆောင်

သွားသလို အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရား တွေကလည်း သတ္တဝါတွေကို မနေ့စဉ်နေ့စဉ် တိုက်ခိုက်သယ်ဆောင်သွားနေပါတယ်။' သံလွင်မြစ်ကမ်းနားမှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကိုကြည့်ပါ။ ကမ်းပြိုပြိုပြီး ပါသွားလိုက်တာ ကုန်လှပြီ။ တာရှည်တည်တံ့ခွင့်မရပါဘူး။ ယောက်ျားဟာလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အင်အားတွေလည်း ခိုနဲ့လာပြီ။ ကုန်းမှာရေးတွေလည်း ယိုယွင်းပြီး တော့လာပြီ။ မကြာမီရက်ပိုင်းကလေးမှာ (၁၃၇၀) ခုနှစ်ကနေ (၁၃၇၁) ခုနှစ် ကူးတော့မယ် သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲရှိတယ်။ ငါတို့ အပူဇော်ခံရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာမနေကြပါနဲ့။ သေဖို့ နီးလာတာကို သတိပြုကြပါ။

- သက်မန္တာ ဝယောဂုမာ
- ဝိဇ္ဇာ မရဏသန္တိကာ။
- ဇီဝိတံ နာဂဗေ ရသသာ။
- ဘင်္ဂေါနတာ သုဝေသုဝေ။

သက်မန္တာ - သင်္ကြန်နှစ်ဟောင်း အသစ်ပြောင်း၍ အဟောင်းကွယ်ပျောက် တစ်ခေတ်သို့ဖြင့် ရောက်ခဲ့လေပြီ တကား။

ဝယောဂုမာ - အရွယ်ကြီးရင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တင့်တယ်ရွှန်းပို နောက်ထပ်၍ မမျှနိုင်ကြတော့ပြီ တကား။

- ဝိဇ္ဇာ • တစ်နေ့တစ်နေ့ရယ်နဲ့ တရွေ့ရွေ့ ယွင်း
ယို အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း အိုလို့အိုလို့
လာခဲ့ပြီတကား။
- မရဏသန္တိကာ • ကြီးသူငယ်သူ ဘယ်မဟူဘဲ အုဘုရား
မြင်သမျှတို့ သမ္မုတိ သရဏ သေဋ္ဌာခရီး
တစ်တောင်စ နီးလာ၍ လာခဲ့လေပြီ
တကား။
- အနာဂတေဇီဝိတုံ • အနာဂတ နောက်ကာလဝယ် နာမ
ဓမ္မပေ ဆက်ရည်တွေ၍ တည်နေရန်
မျှော်တွေး ထိုအရေးသည်ကား။
- ရဿာ • တွေးစဉ် တွေးစဉ် ရွေးယခင်ထက် မမြင်
အကြောင်း တို့တောင်းတို့တောင်းလို့
လာခဲ့ပြီတကား။
- သုဝေ သုဝေ • နက်ဖြန်ခေါ်လေ့ နောက်နောက်နေသို့
ရွေ့ရွေ့ဆက်ပိုင်း ရောက်ရှိတိုင်း ရောက်
ရှိတိုင်းလျှင်။
- ဘင်္ဂေါနတာ • ပျက်ရန်ဖန်တီး တင်ခရီးသို့ တားဆီး
မနိုင် ယိုင်လျက်ယိုင်လျက် ရှိကြလေစွ
တကား။

လောကအထဲ မတည်မြဲ

အလောင်းတော်ရသေ့ရဲ့ စကားကိုကြားလိုက်ရတဲ့ အခါ မည်းတော်မင်းကြီးက - 'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့နဲ့ သေဖို့ရာ အချိန်တွေနီးလာခဲ့ပြီ။ အိမ်ရာ တည်ထောင် လူဘောင်မှာနေရတာ ငါ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိပါလား။ ငါ နေပြည်တော် မပြန်ဘဲ ဒီမှာ ရဟန်း ဝတ်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ငါ့သားတော်သာ နေပြည်တော် ကို ပြန်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ထီးနန်းစည်းစိမ်အပ်လိုက်တော့ မယ်' လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သားတော်ရဲ့ အလိုအနွကို သိချင်တာ ကြောင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုလက်ခံ သိမ်းပိုက်ဖို့ စည်းရုံး ပြောဆိုပါတယ်။

အဲဒီအခါ အလောင်းတော်ရသေ့က - 'မည်းတော်မင်းကြီး သင်က ကမ္ဘာပုံကို ထီးနန်းစည်း စိမ် ဥစ္စာရတနာတွေနဲ့ မြားယောင်း သွေးဆောင်နေတယ် နော်။ တကယ်တော့ အဲဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဆိုတာ

ရဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။
 အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုအတူတူ
 ဝင်စံ သွားကြပြီပေါ့။
 ဒီတရားတော်ကို နာကြားလိုက်ကြရတဲ့ တရားနာပရိ
 သတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့တစ်တွေလည်း စိတ်
 ထားခိုင်စွာ ကုသိုလ်စွာပြီး ဓမ္မာအမြိုက်နန်း အရောက်
 လှမ်းနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

၇၈၅၄. ၆၆၅ - ဘုရားရှင် ဖြစ် - / ဗုဒ္ဓ
 ဝိပဿနာ ဥပနိသေ
 တို့အလိုက်လည်း - ပစ္စန္ဒ ဝိပဿနာ
 သင်ကြားခြင်း - ဘုရားရှင် ဝိပဿနာ

ကုန်ခန်း ပျက်စီးတတ်တဲ့ သဘောတရားတွေပါ။ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလည်း လူကစွန့်သွားတယ်။ လူကိုလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာတွေက စွန့်သွားပါတယ်။ ဇနီးမယားတွေဆိုတာလည်း သေတတ်တဲ့အရာတွေပါ။ ဘာလုပ်မှလဲ' လို့ တရားသဘော ဟောပြောလိုက်ပါတယ်။

ယောဂီတို့လည်း ဧဠ်စားကြပါ။ ရာထူးကြီးတယ်၊ အာဏာကြီးတယ်ဆိုပြီး တန်ဖိုးတောက်နေတဲ့သူတွေဟာ ရာထူးအာဏာလျော့ကျပြီး အချုပ်ထဲရောက်သွားတာတွေ ယနေ့လောကမှာ ထင်ရှားနေပါတယ်။ တစ်ချိန်က 'ဘိရတ်သမ္ပတ ဆခန့်ဟုစိန်' ဆိုရင် အာဏာကြီးလိုက်တာ လွန်ရောင်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ရာထူးအာဏာကို စွန့်ရ အသက်ကိုလည်း စွန့်လိုက်ရတယ်။ သင်ခန်းစာယူစရာပါ။

အချို့ကတော့ ရာထူးကို လူကစွန့်သွားတယ်။ အချို့ ရာထူးရခါစရှိသေးတယ်။ လုပ်ကြံခံရပြီး သေတာတွေလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ဒုစိုင်းဒုစိုင်းတွေ ခြံတွေ လယ်တွေ ယာတွေ ကားတွေ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့သူတွေကြီးတွေ နောက်ပိုင်းမှာ စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတာတွေလည်း ရှိကြပါတယ်။ အချို့ စီးပွားရေးတွေ တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာတဲ့အချိန်မှာ မမျှော်

လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရတာတွေလည်းရှိတယ်။ လူတွေ အနေနဲ့ကတော့ စီးပွားရေးကောင်းချင်ကြတယ်။ အသက်ရှည်ချင်ကြတယ်။ ရာထူးအာဏာရချင်ကြတယ်။ အခြွေအရံများချင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး။ အကြောင်းတရားနဲ့ လျော်ညီစွာပဲ ဖြစ်လို့ရပါတယ်။

လောကသုံးခွင်ဘုံအပြင်ဝယ် ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ
မှန်မလွဲတည်း။
သုံးစွဲဖို့ရာ မြတ်စွာဥစ္စာကို ကံကြမ္မာပေး ရတဲ့သေးလည်း
ပျက်ရေးတစ်ဖန် ကြုံရပြန်၏။

တေမိယရသေ့ရဲ့ မိန့်စကားထဲမှာ - 'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အရွယ်နုပျိုခြင်းကိုလည်း တိုခြင်းတရားက နှိပ်စက်နေပါတယ်။ ဆွေးမြည့်အိုမင်း ယိုယွင်းတတ်တာကြောင့် လှပပျိုမြစ်ခြင်းဟာလည်း ဘာမှအကျိုးမရှိပါဘူး' ဆိုတဲ့ စကားပါလာတယ်။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ယောဂီတို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ကြပါ။ အပျိုဘဝ လူမျိုးဘဝတုန်းကနဲ့ အခုအခြေအနေနဲ့ တခြားစီပါပဲ။ သွားတွေ နားတွေ မျက်စိတွေ ခူးတွေ ခါးတွေ အသားအရည်တွေ အများကြီး ပြောင်းလဲလာပါပြီ။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲလာတာကို သိပါလျက်နဲ့ တရားပေးပြီး ပျော်ပါးနေလို့ တော်ပါ့မလား။

တေမိယရသေ့က- 'မည်းတော်မင်းမြတ်၊ ဘို့နာ
သေ တရားတွေ့ရှိနေတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ပျော်နေတာ
ဟာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ပြုစုတူးနေလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အာရုံ
ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေမှာ ပျော်မွေ့ပြီးနေရင် အလ
ကာပေါ့၊ တရားသဘောကို မမြင်ဘဲ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ငမ်း
ငမ်းတက်ရှာနေလို့ အကျိုးရှိပါတော့မလား။ သားတော်
အတွက်တော့ ဇနီးမယား သမီး သားတွေဟာ ဘာမှ အကျိုး
မရှိပါဘူး။ အခုဆိုရင် သားတော်ဟာ အနှောင်အဖွဲ့
ကနေ လွတ်သွားပါပြီ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့သူဟာ သွားချင်ရာ မသွားရ
နေချင်သလိုလည်း မနေချ၊ စားချင်ရာလည်း မစားရ
မလွတ်လပ်သလို အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်မှာနေရ
တဲ့ လူတွေဟာလည်း ဘုရားကျောင်းကန်သွားဖို့၊ ဥပုသ်
သီလဆောက်တည်ဖို့၊ တရားစခန်းဝင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်
ရင် မမြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း တရားတွေက အများကြီးပေါ်
လာပါတယ်။ အနှောင်အဖွဲ့တွေ များနေပါတယ်။ သား
သမီးတွေကို ပစ်ထားလို့မဖြစ်တာတို့၊ ဒီအလုပ်က ငါ့ကိုယ်
တိုင်လုပ်မှဖြစ်တာတို့၊ အိမ်မှာ ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
တို့ဟာ အနှောင်အဖွဲ့တွေပါ။

အခု ဒီတရားစခန်းမှာ ရောက်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေ
ဆိုရင် အခုရက်အတွင်းမှ ထောင်ကထွက်လာကြတာပါ။

တရားစခန်းပြီးရင်တော့ ထောင်ထဲပြန်ဝင်ကြဦးမယ်။
တဏှာအားကြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ ပျော်ကြတာပေါ့။
ကိုယ်က တာမတဖျာရီလို့ ပျော်နေတယ်။ ဘယ်နေ့သေ
မယ်ဆိုတာမသိဘူး။ သေခြင်းတရားကတော့ ယောဂီတို့ကို
မပေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် တေမိယ ရွှင်ရသေ့က-

ယောဟံ ဧဝံ ပဇာနာမိ၊
မဇ္ဈ မေ နပ္ပမဇ္ဇတိ၊
အန္တကေနာ ဝိပဇ္ဇဿ၊

ကာ ရတိကာ ခနေသနာ- လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။
[မဟာရာဇ- မည်းတော်မင်းကြီး၊ ယောအဟံ- အကြင်
ငါ ရသေ့သည်။ ဧဝံ- ဤဆိုလတ္တံ့အတိုင်း၊ ပဇာနာမိ-
နားလည်ထားပါ၏။ မဇ္ဈ- သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအလုံးစုံကို
အကုန်မွှာနှင်း ရှင်သေမင်းသည်။ မေ- ငါ့အား၊ နပ္ပ
မဇ္ဇတိ- မပေ့ မလျော့ပါချေ။ အန္တကေနာ- သေမင်းယုတ်
သည်။ အဝိပဇ္ဇဿ- အနိပ် စက်ခံနေရတဲ့သတ္တဝါအပေါင်း
မှာ ရတိ- ငါးအာရုံဘင်အရကို ခင်မင်မှုနှင့် ပျော်ပိုက်
နေခြင်းသည်။ ကာ- အဘယ်အကျိုး ရှိပါတဲ့နည်း။ ဣတိ-
ဤသို့ တေမိသတ္တော- ဘုရားအလောင်းတော် တေမိယ
အရွှင်ရသေ့သည်။ အဝေါစ- နှုတ်မှုထုတ်ဖော် မိန့်တော်
မူလိုက်ပါပေသတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

ဆိုလိုရင်းကတော့- 'ခမည်းတော်၊ သေခြင်းတရားက သားတော်ကို မပေးပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် သေခြင်းတရား မရောက်လာသေးမီ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ဖျော်နေတာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အငမ်းမရ ရှာဖွေနေတာဟာ အကျိုးမရှိ ပါဘူး' လို့ ပြောတာပါ။ အခု ယောကျ်ားတို့အထဲမှာ အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကိုးဆယ်ကျော်တွေ ရှိနေကြပါတယ်။ သွားသွားလာလာပါ။ သူတို့ကို သေမင်းက မေ့နေလို့ မခေါ်တာတဲ့လို့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ အချိန်အခါ မကျ သေးလို့ပါ။ အချိန်ကျလာရင်တော့ ငြင်းဆန်နေလို့ မရပါ ဘူး။ ကိုယ်ကသာ သေခြင်းတရားကို မေ့နေကြတာပါ။

'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ မုည့်နေတဲ့ သစ်သီးတွေဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြွေကြွေရမှာ ဖြစ်သလို ခန္ဓာရထားတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာလည်း သေဘေးဒုက္ခနဲ့ တစ်နေ့မှာ ရင်ဆိုင် ရပါမယ်' လို့လည်း သတိပေးလိုက်ပါ တယ်။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွေးတဲ့လက် မဆန့်မီ ဆန့်ထားတဲ့လက် မကျွေးမီ သေခြင်းသဘော ရောက်လာတတ်ပါတယ်။

အခုခေတ် သေကြတာဟာ သစ်သီးများ ကြွေသလိုပါ ပဲ။ သစ်သီးတွေဟာ အရင့်တွေ ကြွေတာလည်းရှိတယ်။ အနုတွေ ကြွေတာလည်းရှိတယ်။ အမည်းတွေ ကြွေတာ လည်းရှိတယ်။ အစိမ်းတွေ ကြွေတာလည်းရှိတယ်။ လူတွေ

လည်း အသက်အရွယ်ကြီးပြီး တို့မင်းလို့ သေတာလည်းရှိ တယ်။ လူပျိုအပျို ဘဝနဲ့ သေတာလည်းရှိတယ်။ မွေးခါစ ကလေးငယ်ဘဝနဲ့ သေကြတာလည်းရှိတယ်။ သစ်ပင်ပေါ် က ကြွေကျတဲ့သစ်သီးဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ဖျာပေါ် မှာတင်ချင်လည်း တင်နေတတ်တယ်။ ချွံ့ပုတ်ကြားထဲ ကျချင်လည်း ကျသွားမယ်။ စမ်းချောင်းထဲမျောချင်လည်း မျောသွားမယ်။ ရွံ့ဗွက်ထဲ နစ်ချင်လည်းနစ်သွားမယ်။ ဘယ်နေရာရောက်မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင် ပါဘူး။

သေသွားကြတဲ့သူတွေမှာလည်း ကိလေသာမကုန်သေး ရင် နောင်ဘဝ နောင်ခန္ဓာ ရဦးမှာပါ။ အဲဒီလို ဘဝ ပြောင်းတဲ့အခါ လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်မှာလား၊ နတ်ဘဝမှာ ဖြစ်မှာလား၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာ ဖြစ်မှာလား၊ ငရဲတဲ့မှာ ဖြစ်မှာလား၊ ပြိတ္တာဘဝမှာ ဖြစ်မှာလားဆိုတာ သေသေ ချာချာ ကြိုတင်ပြီး မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်ဘဝရောက် မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ပေမယ့်လို့ သေရ မယ်ဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ သေနေကြရတာကိုး။ သေချာတဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရအောင် အသေတတ်အောင် အခုကတည်းက တရားနဲ့နေသွားကြပါ။ အချိန်ဦးစိုက် အားထုတ်သွားကြပါ။ သေခြင်းတရားက ပြန်ဆန်လွန်း

တယ်၊ ဒါကြောင့်အလောင်းတော်က-

'ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ နံနက်ခင်းမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သူတွေ ညနေခင်းကျတော့ မမြင်ရတော့ဘဲ သေပွဲဝင်သွားကြတာ၊ ညနေခင်းမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့သူတွေ နောက်နံနက်ခင်းမှာ သေပွဲဝင်သွားကြတာ နှိပ်တယ်' လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပြန်တယ်။ အရပ်ထဲမှာဆိုရင် ကိုယ်တွေ့ပါ။ 'နေ့မြင် ညဖောက် တစ်ယောက်မဟု၊ ငါတို့လည်း မလွဲသေမည့်သူ၊ နံနက်ခင်းက ပက်ပင်းမြင်သူ၊ ညနေခင်းကျ သေမင်းခေါ်ယူ' ဆိုတဲ့ လင်္ကာကလေး ယေယေကရထားဖူးတယ်။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလောင်းတော် တေပိယရသောက မင်းစည်းစိမ်ခံစားပြီး တရားလက်လွတ် မနေချင်ဘူးလို့ ဆိုတာပါ။

ကုသိုလ်အမှု ချက်ချင်းပြု

အလွှေဝ ကိစ္စမာတပွဲ၊
ကော ဇညာ မရက် သုဝေ။
န ဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊
မဟာသေနေန မဇ္ဈနာ။

မဟာရာဇ- ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အလွှေဝ- မှက်ဖောက်ထင်စွာ ဤယနေ့ ဤအခါကပင်လျှင်၊ အာတပွဲ- ပြုသင့်ပြုလိုက်တဲ့ ဒါနသီလသမထ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အပြာဖြာကိုး ကိစ္စ- ကာတပွဲ- လျှင်မြန် မကြာ ပြုလုပ်အပ်ပါပေ၏။

ကုသိုလ်ပြုစရာရှိရင် ဒီနေ့ချက်ချင်းပြုလိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းတာပါ။ ပြဿဒါန၊ ရက်ရာဇာ၊ ဝါရမိတ္တ၊ စသည်ဖြင့် ရွေးမနေပါနဲ့တဲ့။ ဒါနပြုချင်ရင် ဒီနေ့ချက်ချင်းပြုသီလဆောက်တည်ချင်ရင် ဒီနေ့ပဲ ဆောက်တည်၊ တာဝနာပွားချင်ရင် ဒီနေ့ပဲ ပွားများပါလို့ ဆိုလိုတာပါ။

သုဝေ မရက်- မနက်ခြံခါ သန်ဘက်ခါ၌ သေရမှာ ကို၊ **တော-** ဘယ်လူ ဘယ်နတ် ဘယ်သတ္တဝါသည်၊ **ဇညာ** ကြံ တင်မှန်းဆ သိနိုင်ပါအံ့နည်း။

သေခြင်းတရား ဘယ်တော့ကြုံတွေ့မယ်ဆိုတာ ကြို တင်ပြီး မပုန်းဆဲနိုင်ပါဘူး။ မနက်ခြံခါ သေမယ်၊ သန် ဘက်ခါသေမယ်၊ နောက်လသေမယ်၊ နောက်နှစ်သေမယ် စသည်ဖြင့် တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။

နော- အမှာက- ငါတို့အား **မဟာသေနေန-** နောက် လိုက် နောက်ပါ စစ်သည်များစွာရှိသော၊ **တေနမဇ္ဈနာ-** သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ အလုံးစုံကို အကုန်ပစ္စည်းရှင်သေမင်း နှင့်၊ **သင်္ဂရံ-** ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်လမှာ၊ သေရမယ် လို့ ချိန်းချက်ထားမှုသည်၊ **နတ္ထိ-** မရှိရိုးကန်စင်စစ် မှန် လှပေ၏။ **ဣတိ-** ဤသို့၊ **ဗောဓိသတ္တော-** ဘုရား အလောင်းတော် တေမိယ အရှင်ရသေ့သည်၊ **အဝေါဇ-** မြက်ဟထုတ်ဖော် မိန့်တော်မူလိုက်ပါပေသတည်း။

သာဓု- သာဓု- သာဓု

ယောဂီတို့လည်း ကိုယ်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အချိန် မဆွဲဘဲ စောစောစီးစီးပြုလုပ်ထားကြပါ။ သေခြင်းတရား နှိပ်စက်လာမှ ဟိုဟာမလုပ်ရသေးဘူး၊ ဒီဟာမလုပ်ရသေး ဘူးနဲ့ ပူဆွေးမနေကြပါနဲ့။

စောရာ ခနဿ ပဏ္ဍိန္နိ
ရာဇ မုတ္တောသ္မိ ဗန္ဓနာ။
ဗဟိ ရာဇ နိဝတ္တဿ။
နာဟံ ရဇ္ဇေန မတ္ထိဇကာ။

ရာဇ- သမည်းတော်မင်းမြတ်၊ **စောရာ-** မိုးသူတို့သည်၊ **ခနဿ-** ပစ္စည်းဥစ္စာကို၊ **ပဏ္ဍိန္နိ-** လိုလားတောင့်တကြ ကုန်၏။ (တရားလက်လွတ်နေကြတဲ့မိုးသားဝေးပြေတွေဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာကို လိုလားတောင့်တကြတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မောကြတော့ မရရအောင် မိုးယုမယ်၊ လူယုမယ် အနိုင်ကျင့်ယုမယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ဟာ အပြစ်ကင်းတယ် မတင်းဘူးဆိုတာ မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ကာမတဏှာနဲ့ အလိုကို လိုက်ပြီး ထင်မိထင်ရာ လုပ်ကြတာပေါ့။)

အဟံ- တောတောင်ပျော်မွေ့ ငါရသေ့ကတော့၊ **ဗန္ဓနာ-** ဇနီး မယား သမီးသားနှင့် စီးပွားဥစ္စာ ဉာတကာ အနှောင်အဖွဲ့ မှ၊ **မုတ္တောသ္မိ-** ရှင်းရှင်းကြီး လွတ်ခဲ့ရ လေပြီ။

သမည်းတော်ရေ သားတော်ကတော့ ဇနီး မယား သမီး သား စီးပွားဥစ္စာ ဆွေမျိုးဉာတိ အစရှိတဲ့ အနှောင် အဖွဲ့ ဟူသမျှကနေ လွတ်သွားပါပြီတဲ့။ ရာန်အဘိညာဉ်

ရထားတဲ့ သူဆိုတော့ ကာမဂုဏ်စိတ်တွေကို စိတ္တပ္ပန ပဟာန်နဲ့ ပယ်စွန့်ထားတာကိုး၊ သုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား ရော အနှောင်အဖွဲ့တွေကနေ လွတ်ကြဲပြီလား၊ လွတ် အောင် ကြိုးစားကြပါ။

ရာဇ- မည်းတော်မင်းမြတ်၊ **ဧဟိ-** လာခဲ့ပါလော့ တွံ- သင်မင်းမြတ်သည် **ကာမေဟိ-** ဝါးပါးအာရုံ ကာမ ဂုဏ်အင်အစုတို့မှ၊ **နိဝတ္တဿု-** နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန်တန် ပါပြီ။

'မည်းတော်မင်းကြီး၊ ကာမဂုဏ်ခံစားခဲ့တာ အချိန် တွေ ကြာညောင်းခဲ့ပါပြီ၊ ကာမဂုဏ်တောထဲမှာ မပျော်ချင် ပါနဲ့တော့ တရားနဲ့ပျော်ရအောင် တောထဲမှာပဲ ခနပါ တော့' လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

အဟိ- တောတောင်ပျော်ပေ့၊ ဦးရသေ့ကတော့၊ **ရဇဇ္ဇန-** မင်းစည်းစိမ်ဖြင့်၊ **နအတ္ထိကော-** လုံးဝအလိုမရှိ တော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ မင်းစည်းစိမ်ကို မခံစားချင် တော့ပါဘူးတဲ့။

အလောင်းတော်ရသေ့ရဲ့ တရားနဲ့ ပပ်ယှဉ်တဲ့စကားသံ ကို ကြားလိုက်ရတော့ မင်းကြီးရော၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးရော နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြေအရံပရိသတ်တွေပါမကျန် ရသေ့ရဟန်း ဝတ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ကာသီမင်းကြီးဟာ နေပြည်တော်ပြန်ပြီး 'ရသေ့ရဟန်းပြု

ချင်သူတွေ ငါ့သားတော်လဲသွားပြီး ရသေ့ရဟန်းဝတ်နိုင် ကြတယ်' လို့ အသိပေး ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

ဘဏ်တိုက်တွေကိုဖွင့် အလိုရှိတဲ့သူတွေ လိုချင်တာကို ယူကြလို့ ရွှေပြားမှာ စာရေးပြီး သားတော်ထံပြန်လာ ခဲ့တယ်။ အဖွဲ့အဖွဲ့ လူဆိုတွေမတစ်ပါး တိုင်းသူပြည်သား တွေ အားလုံးပဲ ရသေ့ဝတ်ကုန်ကြတယ်။ ဘဝများစွာက ပါရမီအတူတူပြုည့်လာကြတဲ့သူတွေအတွက် ဝိသကြီးနတ် သားကလည်း လိုအပ်လိုရာတွေကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပါ တယ်။

စုပေါင်းညီညာ တရားရှာ

အားလုံးပဲ တရားတွေကျင့်သုံးနေကြပါတယ်။ အလောင်းတော်ရသောစွဲ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်သုံးနေကြတာ ရသောတွေ ရသောမတွေအားလုံးပဲ အဘိညာဉ်တွေ သမာပတ်တွေ ရရှိသွားကြတယ်။

တိုင်းတစ်ပါးကမင်းတွေက ကာသိတိုင်းမှာ မင်းမဇ္ဈိတော့ ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ အချောင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ဆိုပြီး စစ်တပ်ကြီးနဲ့ ချီတက်လာခဲ့တယ်။ နေပြည်တော်ထဲဝင်ကြည့်လိုက်တော့ နန်းတွင်းမှာရော မြို့ထဲမှာပါ ပရိသတ်မဇ္ဈိ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အကြောင်းစုံကို လေ့လာပြီး တောထဲလိုက်သွားကြတယ်။ အလောင်းတော်ရသောက တရားဟောပေးလိုက်တာ လာ

သမျှသူတွေအားလုံး ရသောဝတ်ကုန်ကြတယ်။ စွန့်အဘိညာဉ်တွေလည်း ရကုန်တယ်။

ရွှေငွေရတနာတွေကို ယူဆောင်လာပြီး တောထဲမှာ လမ်းခင်းထားကြတယ်။ ရသောတွေ ရသောမတွေ သေဆုံးတော့ ငြိမ့်မြည်လားရောက်ကြတယ်။ အနီးအပါးက တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး သေတော့ နတ်ပြည်ဌာန ရောက်ကုန်ကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီအကြောင်းအရာကို သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်အတွင်းမှာ ဟောပြောနေပါတယ်။ 'ပရိသတ်လေးပါး ချစ်သားချစ်သမီးတို့ ငါဘုရားဟာ အတိတ်ဝေဒ္ဓါ ရှေးအခါကလည်း ကြီးကျယ်တဲ့ စည်းစိမ်တွေကို စွန့်ပြီးတော့ တောထွက်တရားကျင့်သုံးခဲ့ဖူးပါတယ်' လို့ မိန့်တော်မူပြီး ဇာတ်တော်ပေါင်းလို့ နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါဒီတုန်းက ထီးဖြူမှာ ဟုပ်စိုးတဲ့နတ်သမီးဟာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာထေရီပ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သုနန္ဒရထားထိန်းကတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်ဖြစ်လာပါတယ်။ ကာသိမင်းကြီးက သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဖြစ်လာပါတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးစန္ဒဒေဝီက သီရိမဟာ မာယာဒေဝီဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တေမိယမင်းသားကတော့ ဘုရားဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကြွင်း ကျန်တဲ့ ပရိသတ်ကတော့ အခုအခါ မြတ်စွာဘုရား

ရဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။
 အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုအတူတူ
 ဝင်စံ သွားကြပြီပေါ့။
 ဒီတရားတော်ကို နာကြားလိုက်ကြရတဲ့ တရားနာပရိ
 သတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့တစ်တွေလည်း စိတ်
 ထားခိုင်စွာ ကုသိုလ်စွာပြီး မေဟအမြိုက်နန်း အရောက်
 လှမ်းနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

၇၈၅၄ - ၈၆၅၄ - ၅၈၅၄ ဖြစ် - / ဗဟိန္ဒ
 ဝိပဿနာဗျူဟာရောင်
 တို့ကုန်လေ့လာ - ပစ္စုပ္ပန်ဝိပဿနာ
 သင်ပြန်လေ့လာ - ဗဟိန္ဒာ ဝိပဿနာ